

သုန်းကြွယ်

ပျက်နှာပိုးရှင်

ချင်း : ဟန်စ်ဝုချင်း : ဝါ

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်း

ဘုန်းကြွယ်

ဗျက်နှာပုံစံ

BURMESE
CLASSIC
.com

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

BURMESE
CLASSIC
.com

လကွေးစား

ပေဝါး ပြေးနေ၏။

သူမသည် မိမိဖခင်ကို ထားရစ်၍ ပြေးခဲ့ရခြင်းကို စိတ်
မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

သို့သော်...

ဖခင်ကိုယ်တိုင်က မိမိကို တံခါးဝသို့ အတင်းတွန်းထုတ်၍
ပြေးခိုင်းခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ သူမသည် အခန်းတံခါးဝမှထွက်ကာ စင်္ကြံအ
တိုင်း မရပ်မနား ပြေးလာ၏။

ထို့နောက် အောက်သို့ ဆင်းသည့် လှေကားကို ပြေးဆင်း
ရာ လမ်းတစ်ဝက်၌ ခွေလဲ၍ လှေကားအတိုင်း ဒလိမ့်ခေါက်ကျွေး
ကျလာ၏။

❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမ၏ဦးခေါင်းသည် လှေကားလက်ရမ်းတိုင်နှင့် ထိခိုက်မိ
၍ နဖူး၌ နှစ်လက်မခန့် ကွဲပြဲပြီး သွေးအနည်းငယ် ထွက်လာ၏။
ဦးခေါင်းလည်း မူးဝေလာ၏။

ထိုစဉ်...

ခြေထောက်သုံးစုံကို ယိမ်းယိုင်နေသော ပုံရိပ်များအဖြစ်
ပေဝါး မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် သူမ၏လက်မောင်းကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆုပ်ကိုင်
ခြင်းခံလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမကို အပေါ်ထပ်သို့ လှေကား
တစ်လျှောက် တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုစဉ်...

ခြုံသံတစ်ချင်းချင်း ပေါ်ထွက်လာပြီး ပေဝါးကို လှေကားပေါ်
သို့ တစ်ရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားသူသည် တစ်ချက်မျှပင် အော်ဟစ်
ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ လှေကားရမ်းကို ကျော်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေးကျ
ဝက်ကျ ကျသွားလေတော့၏။

သားကောင်ဖြစ်သွားသောမုဆိုး

ကျူးချီသည် မြေခွေးရှား၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ရှောင်
တိမ်းလိုက်သည်နှင့် သူသည် မြေခွေးရှား နောက်သို့ အလိုလို ရောက်
ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူသည် ကျူးချီ နောက်ကျောသို့ ယာ
လက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

“အား”

ဟူသော အသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

သို့သော်...

မြေခွေးရှားထံမှ မဟုတ်ပါ။

ကျူးချီထံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျူးချီသည် မိမိ၏လက်ဝါးကို မယုံ
ကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သူ၏လက်ဝါး၌ အနီရောင် အစက်အပြောက်ကလေးများ
ရှိနေ၏။

မြေခွေးရှားသည် တဟားဟား ရယ်မောရင်း သူ၏အင်္ကျီကို
ချွတ်လိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ရှေ့ပိုင်းကို သားရေပြားနှင့် ကာကွယ်ထား
သကဲ့သို့ သူ၏နောက်ကျောကိုလည်း သားရေပြားနှင့် ကာကွယ်ထား
၏။

သို့ရာတွင် သူ၏နောက်ကျောမှ သားရေပြားပေါ်၌ သေး
ငယ်သော ဆူးကလေးများ ရှိနေ၏။

ထိုဆူးကလေးများ၏အရောင်သည် စိမ်းဖန့်ဖန့် ဖြစ်နေ၍
ထိုဆူးကလေးများ၌ အဆိပ်များ လိမ်းကျံထားကြောင်း သိရှိရလေ
၏။

မြေခွေးရှားသည် ရယ်မောကာ...

“မင်းကို ငါ့လက်နဲ့ သတ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး အင်္ကျီကို ပြန်၍ ဝတ်လိုက်သည်။

ကျူးချီ၏လက်သည် တဖြည်းဖြည်း ညိုမည်းလာ၏။

ကျူးချီသည် မြေခွေးရှားကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်လိုက်ရင်း

“မင်း...မင်း သိပ်ယုတ်မာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

ထို့နောက်...

ကျူးချီသည် အသက်ရှူ တဖြေးဖြေး ကြပ်လာ၏။

တဒင်္ဂအချိန်လေး အတွင်းမှာပင် ကျူးချီသည် မည်းနက်
သောသွေးများ တစ်ချက်အန်ထုတ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျ
သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ်...

ခြေသံ ထွက်လာတော့သည်။

ခြေသံသည် အခန်းတံခါးသို့ ရောက်လာ၏။

ထို့နောက် အခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်တန့်သွား၏။

မြေခွေးရှားသည် အခန်းတံခါးသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းတံခါးဝ၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ပေဝါးပင် ဖြစ်သည်။

မြေခွေးရှားသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

မြေခွေးတစ်ကောင်၏အပြုံးပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်...

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကျူးချီ၏အလောင်းကို မြင်သာအောင်
နေရာရွေ့၍ ရပ်လိုက်သည်။

ပေဝါးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကျူးချီ၏အလောင်းကို မြင်

၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်သဖြင့် တစ်ချက်ရှိက်လိုက်၏။

သူမသည် တံခါးဘောင်ကို ဖို့၍ တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းပြင်
ပေါ်သို့ ခွေ၍ လဲကျသွား၏။

ထိုစဉ်...

ရုတ်တရက် သူမ၏နောက်၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေ
ကြောင်း မြေခွေးရှား မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

ချန်ရှသည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သူ၏ဓား၌ ခြူးကလေးများ ချိတ်ဆွဲထား၏။

မြေခွေးရှားသည် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။

သို့သော် တစ်ဘက်လူ မရိပ်မိစေရန် ဣန္ဒြေဆည်နိုင်၏။

ဤသည်မှာ သူ၏အလေ့အကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် စပ်ဖြူဖြူ မျက်နှာပေးဖြင့်...

“ဟဲ့..ဟဲ့ လကွေးဓားချန်ရှပါလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချန်ရှက ဘာမျှမပြောဘဲ မြေခွေးရှားကို စူးစိုက်ကြည့်နေ

လေသည်။

မြေခွေးရှားက ပခုံးနှစ်ဘက် ဟန်ပါပါ တစ်ချက်တွန်ပြရင်း

“မင်းနောက်ကျသွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချန်ရှက ဦးခေါင်းကို ဖြေညှင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“မင်းကို သတ်ဖို့တော့ နောက်မကျသေးပါဘူး”

ချန်ရှက ပြုံး၍...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

မြေခွေးရှားက ရယ်မောကာ...

“မင်းကို သနားလို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်၊ နို့မဟုတ်ရ

ကျုပ်လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်တာနဲ့ မင်းဒုက္ခရောက်သွားနိ
တယ်”

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်ရှက...

“အခုလို မင်းက သနားတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မြေခွေးရှားက ပြုံးရင်း...

“ကျုပ်ခြေထောက်တွေက နောက်ကို လှည့်လို့ မရဘူး”

မြေခွေးရှားက ပြုံးလျက်...

“ဒါဆိုရင် မင်း အခု ရပ်နေတဲ့ နေရာကနေ ပြီးတော့ နောက်
ပြန်လှည့်သွားပါ”

ချန်ရှက ပြုံးရင်း...

“ကျုပ်ခြေထောက်တွေက နောက်ကို လှည့်လို့ မရဘူး”

မြေခွေးရှားက...

“ဒါဆိုလဲ ကျုပ်လက်တွေက လက်ခုပ်တီး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ချန်ရှက ပြုံးလျက်...

“လက်ခုပ်တီးလိုက်ပါ”

မြေခွေးရှားက စောက်ကျစ်စွာ ပြုံးရင်း လက်ခုပ်သုံးချက်
တီးလိုက်၏။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်တီးသံဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်
ဝင်လာ၏။မြေခွေးရှားသည် ထိုလူကို အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်မိလေ
သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

ထိုလူက ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းရဲ့လူတွေက အိပ်ပျော်နေလို့ ကျုပ်ပဲ လာခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မြေခွေးရှားသည် ထိုလူကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချန်ရှက ပြုံးရင်း...

“မင်း သူ့ကို သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့နာမည်က အရိပ်မဲ့ဓား
ရှင်ဝမ်းတချင်းတဲ့”

ဟု လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြေခွေးရှားသည် ဝမ်းတချင်းကို ကြည့်နေ၏။
 ဝမ်းတချင်းသည် မြေခွေးရှားကိုမကြည့်ဘဲ ကျူးချီ၏
 အလောင်းကို တစ်ချက် ကြည့်ရင်း...
 “ချန်ရှ၊ မင်း မြေခွေးရှားကို သည်လိုပဲ ကြည့်နေမှာလား”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 မြေခွေးရှား ပြုံးလိုက်သည်။
 ဝမ်းတချင်းကို ကြည့်ရင်း...
 “မင်းက ငါ့နာမည်ကို သိနေပါလား”
 ဝမ်းတချင်းက...
 “လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က ကျွမ်းပေမြို့မှာ သိုင်းသမားဆယ့်လေး
 ယောက် လုပ်ကြံခံရတာကို မင်းမှတ်မိပါလိမ့်မယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 မြေခွေးရှား မဲပြုံးပြုံးရင်း...
 “ကျုပ်က နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း လူတွေ သတ်ရတာများတော့
 ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ”
 ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...
 “အင်း လူသေကောင်ကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီးမှ သိုင်းပညာ ယှဉ်
 ပြိုင်တဲ့ အာဂသတ္တိခဲ”
 မြေခွေးရှားက မရယ်ချင်ရယ်ချင်ဟန်ဖြင့် ရယ်မောရင်း...
 “သိုင်းပညာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ လူများများ သတ်နိုင်မှ
 ကျုပ်နာမည်ကို သိုင်းလောကထဲမှာ လူသိများမှာပေါ့”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးရင်း...
 “ဒါဆို အတော်ပဲ မင်းနာမည်ကြီးမယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို
 ငါပြောမယ်”
 ချန်ရှကလည်း ဝမ်းတချင်း၏စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့်...
 “ဟုတ်တယ်၊ မင်းအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 မြေခွေးရှားသည် အခြေအနေကို သုံးသပ်မိ၍ ရုတ်တရက်
 လှုပ်ရှားလိုက်သည်။
 သူသည် ကျောက်စိမ်းဂေဟာပိုင်ရှင် ရှိလုရွှမ်း၏ စကား
 အတိုင်း လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 ရှိလုရွှမ်း၏စကားမှာ...
 “အခြေအနေ မဟန်ရင် ပြေးပေတော့”
 ဟူ၍ဖြစ်သည်။

အရိပ်မဲ့စား

မြေခွေးရှားသည် ရုတ်တရက် လက်နက်ပုန်းတစ်ခုကို ကြမ်း
ပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ အနီရောင်မီးခိုးလုံးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်
လာ၏။

မြေခွေးရှားသည် ထိုမီးခိုးလုံးကို အကာအကွယ်ယူ၍
နံရံပေါ်ခုန်တက်၍ ခြေတစ်ဘက်ဖြင့် ထောက်ကန်လိုက်ပြီး အရှိန်နှင့်
ထုပ်တန်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ထုတ်တန်းမှတစ်ဆင့် ခေါင်မိုးကိုဖောက်
ထွက်လိုက်၏။

သူသည် ခေါင်မိုးပေါ်၌ ခူးထောက်ထိုင်ရင်း ပြုံးလိုက်လေ
သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် ခေါင်မိုးတလျှောက် ပြေးလွှားသွား၏။

သူသည် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမျှ မပြေးလွှားနိုင်မီမှာပင် သူ့
ရှေ့၌ ဝမ်းတချင်း ရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြေခွေးရှား ထိတ်လန့်သွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏အဆိပ်လူးအပ်ငယ်က လေး
များဖြင့် ဝမ်းတချင်းထံ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ခေါင်
မိုး၏တစ်ဘက်ခြမ်းသို့ လှိမ့်ချလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းသည် မြေခွေးရှား ပစ်လွှတ်လိုက်သော အဆိပ်
အပ်များကို ဓားဖြင့် တစ်ချက်ငှေ့ယမ်း၍ကာကွယ်လိုက်လေသည်။

“ချင်..ချင်..ချင်”

ဟူသော အမြည်သံကာ အဆိပ်အပ်များသည် ဝမ်းတချင်း
၏ဓားဖြင့် ထိတွေ့ကာ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျကုန်၏။

မြေခွေးရှားသည် ခေါင်မိုး၏နိမ့်လျှောတလျှောက် လိမ့်
၍ကျလာပြီး တံစက်မြိတ်ကိုကျော်၍ အောက်သို့ကျသွား၏။

သို့သော်...

မြေခွေးရှားသည် မြေပေါ်သို့ ကျမသွားချေ။

အကြောင်းမှာ သူသည် တံစက်မြိတ်ကိုလွန်သည်နှင့် ဓား
ငယ်နှစ်လက်ဖြင့် အိမ်နံရံကို ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုခင်းငယ်များ၌ သေးငယ်သော သံမဏိကြိုးများကို ဓား
အနှောင့်၌ချည်ထား၏။

သို့ဖြစ်၍ ဓားငယ်နှစ်လက် အိမ်နံရံတွင် စိုက်ဝင်သွားသော
အခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့မကျဘဲ လေထဲ၌ တွဲလောင်း
ကျနေ၏။

သူသည် တစ်ဆက်တည်း သံမဏိကြိုးများကို အားပြု၍
တံစက်မြိတ်နှင့်နံရံကြားသို့ ဆွဲတက်ပြီး ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

ထို့နောက်...

ဝမ်းတချင်း၏ခြေသံကို နားစွင့်နေ၏။

သူသည် တံစက်မြိတ်အောက်၌နေရင်း ယမ်းထုပ်ကိုယူ
ကာ တံစက်မြိတ်အောက်၌ ကပ်ထားလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မြေခွေးရှားသည် မျက်မှောင်ကြုတ်
မိလေသည်။

အကြောင်းမှာ မြေခွေးရှားသည် မိမိမျှော်လင့်ထားသကဲ့
သို့ ဝမ်းတချင်းတစ်ယောက် တံစက်မြိတ်သို့ ရောက်မလာပါချေ။

သို့ဖြစ်၍ မြေခွေးရှားသည် မည်သို့ဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ
အောင်ပင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်...

ခြေသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

မြေခွေးရှားသည် အိမ်အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

အိမ်ထောင့်မှ ချန်ရှုထွက်လာ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

ခြုံသံတချင်းချင်း မြည်နေ၏။

ချန်ရှုသည် မြေခွေးရှားရှိရာသို့ မော့၍မကြည့်ဘဲ...

“လူပင့်ကူဆိုပြီး မျက်လှည့်ဝိုင်းမှာ ထည့်ပြရင်ကောင်း
မလားပဲ”

ထိုစဉ် ဓားတစ်လက်သည် ခေါင်မိုးကိုဖောက်၍စိုက်ကျလာ
၏။

မြေခွေးရှားသည် ကပျာကသီ ရှောင်တိမ်းလိုက်သဖြင့် ဓား
သည် သူ၏မျက်နှာနှင့် သုံးလက်မခန့် လွဲချော်သွားခဲ့၏။

မြေခွေးရှားသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ချွေးစေးများ စီးကျလာ၏။

သူသည် အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ချန်ရှုထံသို့ လက်နက်ပုန်းဖြင့်
ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

တစ်ဆက်တည်း မြေပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး ချန်ရှုကို ဓားဖြင့်
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ချန်ရှုသည် မြေခွေးရှား၏လက်နက်ပုန်းများကို ရှောင်တိမ်း
လိုက်စဉ် မြေခွေးရှား၏အရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ချန်ရှုသည် မြေခွေးရှား၏ဓားချက်ကို ရှောင်တိမ်းရန်
မလွယ်ကူချေ။

အကြောင်းမှာ မြေခွေးရှားသည် လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်
ပြီး တစ်ဆက်တည်း ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့ဖြစ်၍ ချန်ရှသည် မြေခွေးရှား၏လက်နက်ပုန်းများကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ပါက မြေခွေးရှား၏စားချက်ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အကယ်၍ ချန်ရှသည် မြေခွေးရှား၏စားချက်ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ပါက မြေခွေးရှား၏လက်နက်ပုန်းကို ရှောင်တိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ယခု ချန်ရှသည် မြေခွေးရှား၏လက်နက်ပုန်းများကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့၏။

ထို့အပြင်...

မြေခွေးရှား၏စားချက်ကိုလည်း ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့၏။

အကြောင်းမှာ မြေခွေးရှားသည် မိမိ၏လည်ပင်းသို့ ထိုးစိုက်လာသော ဝမ်းတချင်း၏စားကို ကပ္ပာကသီ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု သူတို့သုံးယောက်သည် တြိဂံပုံသဏ္ဌာန် ဖိခနောက်ဆိုင် ရပ်နေကြ၏။

ဝမ်းတချင်း၏အမူအရာသည် တည်ငြိမ်နေ၏။

ချန်ရှသည် ဓားကို မသိမသာ ခါယမ်းနေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ခြူးသံတချွင်ချွင် ပေါ်ထွက်နေ၏။

မြေခွေးရှားသည် လက်တစ်ဘက်၌ ဓားကို ကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်၌ ဓားအိမ်အလွတ်ကို ကိုင်၍ ဓားခင်းထားလေသည်။

ချန်ရှနှင့် ဝမ်းတချင်းတို့သည် တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့သို့ တိုးလာ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

၏။ မြေခွေးရှားသည် နောက်သို့ မြေလှမ်းကို ကြောင်လိမ်ဖြင့် တစ်လှမ်းခြင်း ဆုတ်နေ၏။

ထို့နောက်...

ရှတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေပေါ်သို့ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုးလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း လိုမ့်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

မြေခွေးရှား၏ခန္ဓာကိုယ်မှ မီးခိုးများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

မီးခိုးလုံးသည် မြေခွေးရှား၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး မြေပေါ်၌ လိမ့်၍ ရွေ့လျားသွား၏။

ချန်ရှသည် တုန်ဆိုင်းမနေဘဲ လေထဲ၌ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုးလိုက်ပြီး မီးခိုးလုံးကို ဓားဖြင့် တရစပ်လိုက်၍ ခုတ်ပိုင်း၏။

မီးခိုးလုံးများသည် အုတ်နံရံအရောက်တွင် ပျက်သွား၏။ မီးခိုးများ လွင့်ပျက်သောအခါ မြေခွေးရှားကို မတွေ့ရတော့ချေ။

မြေခွေးရှားကိုယ်စား ဝါးပူးကလေးတစ်ပူးကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

ထိုဝါးပူးထဲမှ မီးခိုးငွေ့ အနည်းငယ် ထွက်နေ၏။ ချန်ရှသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြေခွေးရှားသာမက ဝမ်းတချင်းကိုပါ မတွေ့ရတော့ချေ။

၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုစဉ်...

အုတ်နံရံ၏တစ်ဘက်မှ မြေခွေးရှား၏အော်ဟစ်သံကို ကြား
လိုက်ရလေတော့၏။

မြေခွေးရှားသည် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးခိုးများဖြင့် ဖုံးအုပ်
လိုက်ပြီးလျှင် ဝမ်းတချင်းတို့ကို မျက်စိလှည့်စား၍ အုတ်နံရံကို ကျော်
၍ ထွက်ပြေးလေသည်။

သို့သော်...

မြေခွေးရှားသည် ခြေသုံးလှမ်းထက် ပို၍မပြေးနိုင်ချေ။

သူ၏ပြေးလမ်း၌ ဝမ်းတချင်း ရပ်နေလေသည်။

မြေခွေးရှားသည် တုန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဝမ်းတချင်းထံသို့
လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း မိမိ၏ကိုယ်
ကို ဖုံးကွယ်ရန် မီးခိုးလက်နက်ပုန်းကို ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

သို့သော် မီးခိုးငွေ့များက မြေခွေးရှား၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မဖုံး
ကွယ်နိုင်မီ မြေခွေးရှား၏မျက်ခုံးမွေးတည့်တည့်၌ သုံးလက်မခန့် ရှည်
သော အနီစင်းတစ်စင်း ပေါ်လာပြီး သွေးများ စီးကျလာ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝမ်းတချင်း၏လက်ထဲ၌ ဓားသည်
တစ်ပတ်မျှ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် လည်ပတ်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ဓား
အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြောင်းကို မြေခွေးရှား နောက်ဆုံး မြင်

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

ခြင်းဖြင့် မြင်တွေ့လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ချန်ရှာ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ မြေခွေးရှားအား ထပ်မံ
တိုက်ခိုက်ရန် မလိုတော့သော အခြေအနေကို တွေ့ရှိရနေသည်။

မြေခွေးရှားကလည်း ယခုတစ်သက်၌ မည်သူ့ကိုမျှ တိုက်
ခိုက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

မြေပုံ

မီးခိုးများ လွင့်ပျယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
ချန်ရှည် မြေခွေးရှားကို ကြည့်ရင်း...
“ဟေ့ သည်လူက ငါ့အတွက်ဆိုတာ မင်းမေ့သွားပြီလား”
ဟု မေးလိုက်၏။
ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...
“ဟာ အခု ငါသတိရပြီ”
ချန်ရှက်...
“အင်း ငါ့ကိုယ်ငါ အမြဲသတိပေးရမယ်”
ဝမ်းတချင်းက...
“ဘာလဲ ကျုပ်နဲ့ မပေါင်းဖို့လား”
ချန်ရှက် ဦးခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ပေါင်းရင် အခုလိုပဲ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ်
အမြဲ ပြန်စစ်ကြည့်နေရလိမ့်မယ်”
ဝမ်းတချင်းက ရယ်မောလိုက်၏။
ထိုစဉ်...
ငိုရှိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေတော့၏။
ဝမ်းတချင်းက ချန်ရှက်ကို မျက်ခုံးပင့်ပြရင်း...
“ကျုပ်က ဓားခုတ်တာပဲ ကျွမ်းကျင်တယ်”
ဟု ပြောလိုက်၏။
ချန်ရှက် ပြုံးရင်း...
“ကျုပ်လဲ ဓားကို ခြူးလေးတွေ ဆွဲပေးဖို့ပဲ လေ့လာထား
တာ”
ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...
“ဓားကို ခြူးဆွဲပေးထားတော့ ဓားကဓားတဲ့အခါ ခြုံသံက
စည်းဝါးသတောနဲ့ အနုပညာဆန်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲက ကိစ္စ
ကို ခင်ဗျားတာဝန်ယူသင့်တယ်”
ချန်ရှက် ပြုံးလျက်...
“အနုပညာဆန်တာနဲ့ အိမ်ထဲကကိစ္စ တာဝန်ယူတာနဲ့
မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်”
ဝမ်းတချင်းက...
“ဓားတစ်မျိုးတည်း ခုတ်တတ်တဲ့ လူထက်တော့ သာလိမ့်
မယ် ထင်ပါတယ်”

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက်...

နှစ်ဦးစလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ချန်ရှ်၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ချန်ရှ်၏အကြောင်းကို သိ၏။

ချန်ရှ်သည် မိန်းကလေးများအပေါ် သနားကြင်နာတတ်

၏။

ဒုက္ခနှင့် ကြုံတွေ့နေသူများကို ကူညီနှစ်သိမ့်တတ်၏။

မိမိနှင့် ပတ်သက်သည်ဖြစ်၊ မပတ်သက်သည်ဖြစ်စေ အား

နဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဒုက္ခရောက်နေပါက ကူညီတတ်၏။

တစ်ခါသော် လူကြီးချင်း မသင့်မြတ်သဖြင့် ဒုက္ခနှင့် ကြုံ

တွေ့နေရသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို ချန်ရှ်က ဦးဆောင်၍ ခိုးယူပေးခဲ့ဖူး
၏။ချန်ရှ်က ကယ်တင်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်
မျှ ချန်ရှ်ကို လက်ထပ်မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိချေ။ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ဟူသော စကားသံနှင့်ပင် ချန်ရှ်
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခဲ့ရ၏။သို့ဖြစ်၍လည်း ချန်ရှ်တစ်ယောက် လူပျိုကြီး ဖြစ်နေသည်
ကို ဝမ်းတချင်း အံ့သြမိ၏။မည်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တစ်လေမျှ မိမိကို စိတ်
မဝင်စားသည် ဖြစ်ပါစေ ချန်ရှ်သည် ဒုက္ခရောက်သူကို ကူညီမြဲ ကူညီ
၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

မည်သည့်နေရာမျိုး၌ မည်သို့သော စကားကိုဆို၍ နှစ်
သိမ့်ရမည်ကို ချန်ရှ် နားလည်ထား၏။သို့ဖြစ်၍ အခန်းထဲ မဝင်မီမှာပင် ချန်ရှ်သည် မိမိပြောဆိုရ
မည့် စကားလုံးများကို ရွေးချယ်ထားပြီး ဖြစ်၏။

သို့သော်...

အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ချန်ရှ်သည် မည်သည့်
နှစ်သိမ့်စကားကိုမျှ မပြောနိုင်တော့ပါ။ချော့မော့နှစ်သိမ့်စကားပြောရန်အတွက် ဝမ်းနည်းနေသူ
တစ်ဦးတစ်ယောက် ရှိပေမည်။

ယခု ပေဝါးသည် ငိုရှိုက်ခြင်း မပြုတော့ပါ။

သူမသည် အံ့ကို ကြိတ်၍ မျက်ရည်များပင် သုတ်ထားပြီး
ဖြစ်၏။သို့ဖြစ်၍ ချန်ရှ်သည် ပေဝါးကို နှစ်သိမ့်စကား မပြောနိုင်
တော့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပေဝါးသည် ကျူးချီ၏အလောင်းဘေး၌ ထိုင်နေ၏။

သူမသည် ချန်ရှ် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တစ်ချက်မော့
ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူမသည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေ
သော ခုတင်သို့ လျှောက်သွား၏။

ပြီးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသော ခေါင်းအုံးတစ်ခု

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကို ကုန်း၍ ကောက်ယူလိုက်၏။

ချန်ရှနှင့် ဝမ်းတချင်းတို့သည် နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပေဝါးကို ကြည့်နေမိ၏။

ပေဝါးသည် ခေါင်းအုံးစွပ်ကြားထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ချန်ရှထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ချန်ရှသည် ပေဝါးထံမှ စာရွက်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ တင်၍ ဖြန့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းတချင်းသည် ဖန်မီးအိမ်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်၏။

ဝါကျင့်ကျင့်အလင်းရောင်အောက်၌ ခြံဝင်းတစ်ခု၏မြေပုံစာရွက်ကို ဝမ်းတချင်းတို့ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒါ...ဒါ ရှိလှချမ်းရဲ့ ခြံဝင်းပဲ”

ဟု ချန်ရှ ရေရွတ်လိုက်၏။

ပေဝါးက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ချန်ရှက ပေဝါးကို တစ်ချက်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ပေဝါးက ဆက်၍...

“ဖေဖေဟာ သည်မြေပုံကို တစ်လ အချိန်ကုန်ခံပြီးတော့ ရေးခဲ့တယ်”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချန်ရှနှင့် ဝမ်းတချင်းသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်း ပေဝါးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“ကျူးချီက သည်မြေပုံကို တစ်လ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဆွဲတယ် ဆိုတော့ သည်မြေပုံဟာ အတော့်ကို ပြည့်စုံတဲ့ မြေပုံ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ချန်ရှက နှုတ်ချက်ပြု၏။

ဝမ်းတချင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြေပုံကို လေ့လာနေလေ၏။

မြေပုံပေါ်၌ နေရာအားလုံးကို ရှင်းလင်းစွာ ရေးဆွဲထား၏။

စာရွက်၏အောက်ဘက် လက်ယာထောင့်၌ မြေပုံအညွှန်းရေးသားထား၏။

ဝမ်းတချင်းသည် မြေပုံပေါ်မှ အဆောက်အအုံတစ်ခုကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြရင်း...

“ဒါ ရှိလှချမ်းရဲ့ နေရာ မဟုတ်လား”

ဟု ပေဝါးကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပေဝါးက ဦးခေါင်းညိတ်ရင်း အဖြေပေးလိုက်၏။

ချန်ရှက တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“သည်လိုဆိုရင် ကျူးလေကို သူတို့ အသည်မှာ ချစ်ထား

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နိုင်ငံတယ်”

ပေဝါးက ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ကျူးလေက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲသည် အဆောက်အအုံကို ကျွန်မ တစ်ခါ ရောက်ဖူး

တယ်”

ဟု ပေဝါးက ပြော၏။

ချန်ရှက...

“မြေအောက်လျှို့ဝှက်တဲ့ အချုပ်ခန်း မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူ

ပြောနိုင်မလဲ”

“ကျုပ်ပြောနိုင်တယ်”

ဟု ဝမ်းတချင်းက ပြော၏။

ချန်ရှသည် မြေပုံကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောနိုင်တာလဲ”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“ရှိလူချမ်းဟာ အင်မတန် အလှအပ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ

မင်းသတ်မေ့နေပြီလား”

ချန်ရှက ပြုံးရင်း...

“အလှအပကြိုက်တဲ့အတွက် အချုပ်ခန်းကို အခိုင်အခံ့

အခန်းမျိုး မရှိဘူးလို့ မင်းက ပြောချင်တာလား”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

ဝမ်းတချင်းက ချန်ရှကို ဦးခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရှိလူချမ်းဟာ အလှအပကို ကြိုက်ရုံမကဘူး၊

အင်မတန်လဲ ဖိမ်ခံတတ်တဲ့ လူစားပဲ”

ချန်ရှက ဦးခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာထားမလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချန်ရှ၏အမေးကို ဝမ်းတချင်းနှင့် ပေဝါးတို့က ပြိုင်တူ ဖြေ
လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချန်ရှ၏အမေးကို နှုတ်ဖြင့် အဖြေ
ပေးခြင်း မဟုတ်ပါ။

လက်ဖြင့် အဖြေပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းမှာ သူတို့သည် မြေပုံပေါ်သို့ လက်ဖြင့် ထောက်
ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤတွင် ဝမ်းတချင်းနှင့် ပေဝါးတို့သည် တိုင်ပင်ထားခြင်း
မရှိဘဲ မြေပုံပေါ်မှ တစ်နေရာတည်းသို့ ထောက်ပြခဲ့၏။

ထိုနေရာသည် သုံးထပ်ရှိသော အဆောက်အအုံတစ်ခုပင်
ဖြစ်ပေ၏။

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဘုံသုံးဆင့် ရှိသော အဆောက်အအုံတစ်ခု...
 မြေပုံ၏မြောက်ဘက်၌ တည်ရှိသော အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။
 ထိုအဆောက်အအုံ၏ပတ်ပတ်လည်၌ ရေများ ဝိုင်းရံလျက် ရှိ၏။
 တစ်နည်းဆိုသော် ထိုအဆောက်အအုံကို ရေကန်အလယ် တည်ဆောက်ထား၏။
 မြေပုံမြေညွှန်းအရ အုတ်ကျောက်တို့ဖြင့် အခိုင်အမာ တည်ထားကြောင်း သိရ၏။
 ထိုအဆောက်အအုံကို ရောက်ရန် အချိုးအကွေ့ ခြောက်ခု ရှိသော တံတားကို ဖြတ်ကျော်ရမည် ဖြစ်သည်။
 ထိုခြောက်ကွေ့တံတားသည် သုံးထပ်ဂေဟာသို့ ရောက်ရန် တစ်ခုတည်းသောလမ်း ဖြစ်သည်။
 တစ်ချို့က ဤတံတားကို ခြောက်ကွေ့နဂါးလိမ်တံတားဟု ခေါ်သည်။
 ထိုသုံးထပ်ဂေဟာသည် ကမ်းစပ်မှ ဝါးသုံးလေးပြန်ခန့်သာ ဝေး၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

“ရှင်ကျော်နိုင်ပါ့မလား”
 ဟု ပေ့ဝါးက ချန်ရှက မေးလိုက်၏။
 ချန်ရှက မြေပုံပေါ်မှ တံတားကို လက်ဖြင့် ထောက်ပြရင်း...
 “သည်တံတားက သုံးလို့ မရဘူးလား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ဝမ်းတချင်းက ပြုံးရင်း...
 “မင်းက သည်နေရာကို အင်အားနဲ့ ဝိုင်းမလို့လား”
 ချန်ရှက ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်း...
 “မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်တံတားမှာ ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိသလဲလို့ပါ”
 ပေ့ဝါးက...
 “အဲသည် တံတားပေါ်ကို ခြေထောက်နင်းလိုက်တာနဲ့ ‘ချွမ်’ လို့ အသံမြည်သွားတယ်”
 ချန်ရှက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း...
 “အသံမြည်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ”
 ပေ့ဝါးက ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်း...
 “ဒါတော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူး”
 ဝမ်းတချင်းက...
 “နေပါဦး၊ တံတားပေါ်ကို မင်းနင်းလိုက်လို့လား”
 ပေ့ဝါးက...
 “ဟင့်အင်း တစ်ခါတုန်းကတော့ အဲသည် တံတားပေါ်ကို

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြေခွေးရှား လျှောက်သွားတာ တွေ့ဖူးတယ်”

ဝမ်းတချင်းက...

“မြေခွေးရှား လျှောက်သွားတုန်းက အသံမြည်တာကို မင်း ကြားခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြေခွေးရှား တံတားပေါ်ကို ခြေထောက်နင်း လိုက်တာနဲ့ ‘ချွမ်’လို့ အသံတစ်ချက် မြည်တာကို ကျွန်မကြားလိုက်ရ တယ်”

“ဒါပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

ဟု ဝမ်းတချင်း မေးလိုက်၏။

ပုဝါး ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ချန်ရှက ပြုံးလျက်...

“မြေခွေးရှားက ကိုယ်ဖေပညာတော်တယ်၊ ဒါနဲ့ သည်တံ တားကို မင်းတို့သားအဖ မစုံစမ်းဘူးလား”

ပုဝါးက ဦးခေါင်းခါယမ်း၍...

“အဲသည် နေရာကို ဘယ်သူမှ မသွားရဘူး၊ ကန့်သတ်နယ် မြေလို့ သတ်မှတ်ထားတယ်”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ သည်နေရာကို သွားခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ပုဝါးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရောက်ခဲ့ဖူး တယ်”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

ချန်ရှက အံ့သြဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဒါတောင် မင်းက အခုအထိ အသက်ရှင်သေးတာ အံ့စရာ ပဲ”

ပုဝါးက ပြုံးလျက်...

“မအံ့သြနဲ့၊ ကျွန်မအနေနဲ့က ရှိလှချမ်းခြံကို ရောက်ခါစလဲ ဖြစ်၊ ကျွန်မရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်က မလည်မဝယ် ဖြစ်နေတော့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သတိပေးခံခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြော၏။ ချန်ရှက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“အင်း မင်းကံကောင်းတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်း အခုလို တို့နဲ့ ဘယ်စကား ပြောနိုင်တော့မလဲ”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါဟာ ရှိလှချမ်းရဲ့အမှားပဲ၊ ဒါကို အခုမှ ရှိလှချမ်း သတိရ တယ်နဲ့ တူတယ်”

ချန်ရှက မိမိ၏ပေါင်ကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခုလို မြေခွေးရှားကို လွှတ်လိုက် တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဝမ်းတချင်းက စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်၏။

“သည်နေရာကလွဲပြီး တစ်ခြားနေရာ မရှိတော့ဘူး ထင် တယ်”

“မရှိဘူး၊ သည့်ပြင် နေရာတွေကို ကျွန်မအားလုံး ရောက်ဖူး တယ်”

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပေဝါးက ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း...

“အင်း သည်နေရာဟာ လူတစ်ယောက်ကို ချုပ်နှောင်ထား
ဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာ ဖြစ်တယ်လို့ အထောက်အထား မပြနိုင်တာ
ဘဲရှိတယ်”

ချန်ရှက ဝမ်းတချင်း၏စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်း
ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ သည်နေရာက လွှဲပြီး ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာ
အကျဉ်းသားထားနိုင်တဲ့ အနေအထား မတွေ့ရဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက မြေပုံကို လိပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

မြေပုံလိပ်ကို အင်္ကျီကြားထဲထည့်၍ သိမ်းလိုက်၏။

ချန်ရှက ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဟန်ပါပါဖြင့် တွန့်ကာ...

“ကဲ အခု တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက နှာခေါင်းတစ်ချက်ပွတ်ရင်း...

“မင်းက ပေဝါးကိုလိုက်ပို့ပါ၊ နောက်ပြီး ကျူးချီရဲ့အ
လောင်းကိုလဲ သင်္ဂြိုဟ်ရမယ် မဟုတ်လား”

ချန်ရှက...

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“ကျုပ်လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ချန်ရှက မျက်ခုံးမွှေးကို တွန့်ရင်း...

“ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက...

“ရှိလုချွမ်း ခြံထဲကို သွားဖို့ကလွဲလို့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရဦး

မှလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်ရှက ပေဝါးကို ကြည့်လိုက်၏။
 သူ၏မျက်လုံးများသည် ပေဝါးကို စူးစိုက်ကြည့်ရာမှ ဝမ်းတ
 ချင်းထံသို့ ကူးပြောင်းကာ...
 “ငါလဲ မင်းနဲ့ အတူတူ လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဝမ်းတချင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းပြရင်း...
 “ကျူးချီတို့ အသတ်ခံရတာကို မင်းက ကျူးစွေလုံးကို
 သတင်းပြန်မပို့တော့ဘူးလား”
 ချန်ရှက ပြုံးရင်း...
 “မင်းရော ငါပါ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းကို ပြန်မယ်၊ ပြီးမှ ရှိလှ
 ချမ်းရဲ့ ခြံထဲဝင်ဖို့ စီစဉ်ရင် မကောင်းဘူးလား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 “မကောင်းဘူး”
 ဟု ဝမ်းတချင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းပြရင်း ပြောလိုက်လေ
 သည်။
 ချန်ရှက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 ဝမ်းတချင်းက...
 “အခုချိန်မှာ မြေခွေးရှား ပြန်အလာကို ရှိလှချမ်းက မျှော်
 နေလိမ့်မယ်၊ တစ်ကယ်လို့ မြေခွေးရှား ပြန်ရောက်မလာရင်..”
 ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

ထို့နောက်...
 စကားကို တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ဖြတ်ထားလိုက်၏။
 ချန်ရှသည် ခေါင်းကုတ်လိုက်၏။
 အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ဟိုကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ မြေခွေးရှား
 ရဲ့ ကံကြမ္မာကို သူတို့ သတင်းရထားလောက်ဖြီ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်၏။
 သို့သော်...
 မှဲ့ပြီးပြီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 သူက ချန်ရှကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 ပြီးမှ...
 “ဒါကြောင့် ကျုပ်က အခုပဲ သွားမယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ချန်ရှက...
 “ကျုပ်က ခင်ဗျားသွားရင် အဖော်အဖြစ် လိုက်ခွဲမယ်လေ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဝမ်းတချင်းက ချန်ရှကို ကြည့်ကာ...
 “ကျုပ်အတွက် အဖော်လိုက်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 တစ်ဖန်...

၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူသည် ပေဝါးကို ကြည့်၍ စကားဆက်လိုက်လေသည်။
 “လောလောဆယ် လိုအပ်နေတာ ပေဝါးပါ။ ပေဝါးအတွက်
 သာ ခင်ဗျားအဖော်အဖြစ် လိုက်သွားသင့်ပါတယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ချန်ရှသည် ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်
 သွားလေသည်။
 မှန်ပေသည်။
 ဝမ်းတချင်း ပြောသော စကားမှာ သဘာဝကျလှပါသည်။
 ယခု...
 ပေဝါးသည် တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်နေ၏။
 ဆွေမျိုးများလည်း မရှိ။
 သူမ အားကိုးချစ်ခင်သော ဖခင်ဖြစ်သူ ကျူးချီမှာလည်း
 မြေခွေးရှား၏လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
 ထို့အပြင်...
 ပေဝါးသည် အားနွဲ့သူမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ
 တော့၏။
 သူမတစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားလာပါက အန္တရာယ် ရှိ
 နိုင်ပေသည်။
 သူမကို ကာကွယ်ရန် တစ်ယောက်ယောက်တော့ လိုအပ်
 ပေသည်။
 ချန်ရှသည် တွေးတောစဉ်းစားရင်း ခေါင်းရှုပ်လာလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်ကုပ်ရင်း ပေဝါးကို ကြည့်လိုက်လေ
 သည်။
 ပေဝါးက သူ့ကို ကြည့်ကာ အသာအယာ ပြုံးလိုက်လေ
 သည်။
 ပြီးမှ...
 “ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရပါတယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဝမ်းတချင်းက...
 “မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရင် အန္တရာယ် ရှိနိုင်တာပေါ့”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 “ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်မယ်
 ထင်ပါတယ်”
 ချန်ရှက သူ၏ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး...
 “ကြိုက်သွားပြီ”
 ဟု စကားကို အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ပြောလိုက်လေသည်။
 အမှန်တော့ သူက အလျင်စလို ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ
 သည်။
 သို့သော်...
 သူ၏စကားကြောင့် ပေဝါး၏မျက်နှာ နီရဲသွားလေတော့
 ၏။
 ပြီးမှ...

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အဖော်မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရဲပါတယ်”

ဟု ထပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှကလည်း သူစကား မှားသွားမှန်းကို သိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက ပြုံး၍...

“အဲသည်လို စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က သဘောကျတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချန်ရှ ပြောသည့်စကားမှာ မှန်၏။

ပေဝါးသည် မိန်းကလေး ဖြစ်သော်လည်း သတ္တိရှိလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ သေဆုံး၍ ဝမ်းနည်းနေ၏။

သို့သော်...

ထိုဝမ်းနည်းမှုကို ချုပ်တီးနိုင်၏။

ချန်ရှကပင် သူမအား နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်ခြင်း မရှိ

ပေ။

သူမသည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ချန်ရှက ပေဝါးကို နှစ်သိမ့်စကား မပြောနိုင်တော့

ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

ယခုမူ ချန်ရှ၏ထပ်မံ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ပေဝါး၏မျက်နှာသည် ရှက်သွေးသန်းသွားရ၏။

သူမသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ သို့သော်...

ဝမ်းတချင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

သူသည် သက်ပြင်းချ၍ ပေဝါးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“အခု အခြေအနေမှာ မင်းအတွက် အဖော်လိုအပ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ပေဝါးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

သူမ၏အပြုံးသည် အရာရာကို ခံနိုင်စွမ်း ရှိသည့် အပြုံး ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

လောကဓံကို ခံနိုင်စွမ်းရှိသည့် အပြုံးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူမသည် ထိုသို့ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဝမ်းတချင်းကို ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မ ဘဝမှာ အဖေကော အမေကော မရှိကြတော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အဖော်ဆိုတာ လိုပါဦးမလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“လိုတာပေါ့၊ မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အဖော်လိုတယ်”

ဟု ပြော၍ စကားရပ်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက်...

ပေ့ဝါးကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ကာ စကားဆက်လိုက်လေ

သည်။

“ကဲပါ လောလောဆယ်တော့ မင်းကို သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းကို ပြန်ပို့ရမယ်”

ပေ့ဝါး ပြုံးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းကို ကြည့်ကာ...

“အဲသည်လို ပြန်တဲ့အခါမှာလဲ အဖော်လိုတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ လိုတယ်၊ ရှိလှချွမ်းက မင်းတို့မိသားစုနဲ့ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းကို လုံးဝအဆက်သွယ် မရအောင် စီစဉ်ထားမှာတော့ လုံးဝသေချာပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ချန်ရှက ကြားဖြတ်၍ ဝမ်းတချင်းကို မေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ အစီအစဉ် တစ်ခုတော့ မအောင်မြင်ရင် အစားထိုးဖို့ စီမံချက်တစ်ခုကိုတော့ ရှိလှချွမ်းက စီစဉ်ထားမှာ

အသေအချာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချန်ရှ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“ဒါဆိုရင်..”

ဟု ပြောကာ စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက လက်ကာပြလိုက်၏။

ပြီးနောက် သူသည် ချန်ရှ၏စကားကို ဆက်လိုက်လိုက်၏။

“မင်း ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ မင်းသာ ပေ့ဝါးကိုခေါ်ပြီး သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းကိုသာ သွားပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေ့ဝါးက...

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားရပါတယ်ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“မင်းရဲ့သတ္တိကို လေးစားပါတယ် ပေ့ဝါး၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် မလိုအပ်ဘဲနဲ့ မစွန့်စားသင့်ဘူး၊ ကဲ မင်းတို့ သွားတော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက်...

အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

ချန်ရှက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“အင်း ငါ့ရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာက အဲသည် တံတားကို အသံ

မမြည်အောင် လျှောက်နိုင်မယ် မထင်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“မင်းရဲ့ဓားပေါ်က ခြူးတွေက ကိုယ်ဖော့ပညာမှ မတတ်

ဘဲ”

ဟု ပြော၏။

ချန်ရှ ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူက တစ်ချက်မျှ ပြုံး၍ ဝမ်းတချင်းကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“အဲသည် ဓားပေါ်က ခြူးတွေကို ငါက ဖြုတ်လိုက်မယ်ဆို

ရင်”

သူက စကားကို တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေ

သည်။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“ဒါဆိုရင် မင်းက လကွေးဓားချန်ရှ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ”

ချန်ရှက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟူး မင်းမှာ ပေးစရာ ဆင်ခြေတွေ အများကြီးပါလား”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူသည် ပေဝါး၏လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး...

“ကဲ တို့သွားစို့”

ပေဝါးသည် မျက်နှာနီမြန်းလျက် ရှိသော်လည်း မိမိ၏

လက်ကို ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ချန်ရှနှင့်အတူ အခန်းထဲမှ ထွက်
ခွာသွားလေတော့၏။

သုံးထပ်ဂေဟာ

သုံးထပ်ဂေဟာ...။

ဂေဟာအား အုတ်၊ ကျောက်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။

ထိုဂေဟာသို့ သွားရန် တံတားရှိသည်။

အကွေ့အကောက်ခြောက်ခုပါသော နဂါးလိမ်တံတား ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ကမ်းစပ်မှနေ၍ ထိုဂေဟာကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

သူသည် ချန်ရှုတို့နှင့် လမ်းခွဲလာခဲ့ပြီးနောက် ရှိလှူချွမ်း၏ ကျောက်စိမ်းကန်ခြံဝင်းသို့ မိုင်ဝက်ခန့် အလိုတွင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။

ထို့နောက်...

❖ မြင်းကို တောအုပ်အတွင်း၌ ဝှက်ထားပြီး ရှိလှူချွမ်း၏ခြံဝင်းသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။

ကောင်းကင်၌ တိမ်ညိုတိမ်မည်း ကင်းစင်နေ၏။

ကြယ်ရောင် လရောင် လင်းနေ၏။

ကြယ်ရောင် လရောင်များကြောင့် ဝမ်းတချင်းသည် မှောင်ရိပ်စိုကာ ရှိလှူချွမ်း၏ခြံသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ရ၏။

သူသည် ကျူးချီ ရေးဆွဲခဲ့သော ရှိလှူချွမ်း၏ခြံဝင်း မြေပုံကို အလွတ်နီးပါး မှတ်မိနေပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်...

ရှိလှူချွမ်း၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သုံးထပ်ဂေဟာကို ရှာဖွေရန် မခက်ခဲတော့ချေ။

ကြယ်ရောင် လရောင်များကြောင့်သာလျှင် သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို အနည်းငယ် နှောင့်နှေးကြန့်ကြာစေ၏။

ယခု...

သူသည် မှောင်ရိပ်တစ်ခု အတွင်းမှနေ၍ ရေလယ်မှ သုံးထပ်ဂေဟာကို လေ့လာနေ၏။

ကျူးချီ၏မြေပုံအရ ဤကမ်းစပ်တစ်လျှောက်၌ ကင်းပုန်းနှစ်ခု ချထားကြောင်း သိရ၏။

သို့ဖြစ်၍...

ဝမ်းတချင်းသည် ထိုကင်းပုန်းနှစ်ခုကို ဦးစွာ သုတ်သင်ခဲ့၏။

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လင်းရပေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သို့အတွက်ကြောင့် ဝမ်းတချင်းသည် ပထမကင်းပုန်းချထား
သောနေရာမှ အစောင့်ကို တိတ်တဆိတ် သုတ်သင်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ထိုအစောင့်ကို နောက်ကျောမှ မတင်လိုက်ပြီး အစောင့်၏
ခြေထောက်ကို မိမိ၏ခြေထောက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။

ပြီးမှ...

ကမ်းစပ်အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာ၏။

အကယ်၍...

တစ်စုံတစ်ယောက်သာ ရှေ့မှကြည့်လျှင် ကင်းသမား လမ်း
လျှောက်လာသည်ဟူသာ ထင်မှတ်ရမည် ဖြစ်သည်။၎င်း၏နောက်မှ ကပ်လျက်ရှိသော ဝမ်းတချင်းကို မြင်တွေ့
ရမည် မဟုတ်ချေ။

ဤသို့ဖြင့်...

ကင်းပုန်းအမှတ်နှစ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ကင်းသမားက မော့ကြည့်ယင်း တအံ့တကြည့်ဖြင့်...

“ဟေ့ မင်းနေရာ မင်း ဘာလို့ မနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူသည် ကင်းပုန်းအမှတ်တစ်နေရာမှ ကင်းသမား ဝင်လာ
သည်ဟု ထင်မှတ်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုကင်းသမား၏နောက်ဘက်၌ ဝမ်းတချင်း ကပ်၍ ပါလာ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

ကြောင်း မသိချေ။

ကင်းပုန်းအမှတ်နှစ်မှ ကင်းသမားက မိမိ၏အမေးကို ပြန်၍
မဖြေသဖြင့် စိတ်ဆိုးကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

ကင်းပုန်းအမှတ်တစ်မှ ကင်းသမားကို ပါးရိုက်ရန် လက်
ရွယ်လိုက်၏။ထိုစဉ် ဝင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းတစ်ချက် ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ၏ရင်ဝဉ်လည်း စူးရှသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ မိမိ၏ရင်ဝသို့ ငုံ့ကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

မိမိ၏ရင်ဝဉ် မားတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေကြောင်း အံ့သြစွာ
တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။

ထို့နောက်...

ကင်းပုန်းအမှတ်တစ် ကင်းသမား၏ခန္ဓာကိုယ်၌ ဦးခေါင်း
တစ်လုံး ထပ်မံထွက်ပေါ်လာကြောင်းကို မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင်
မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ထိုကင်းပုန်းအမှတ်နှစ်မှ ကင်းသမားသည် ဦးခေါင်းနှစ်လုံး
ရှိသော အမှတ်တစ်ကင်းပုန်းသမားကို ငေးကြည့်ယင်း တအံ့အဲ လဲပြီ
ကျသွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အမှတ်သုံးကင်းပုန်း

ဝမ်းတချင်းသည် မိမိ၏ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်၏။
 မိမိ၏ရှေ့၌ ခိုင်းသဖွယ် ကာရံထားခဲ့သော ကင်းပုန်းအမှတ်
 တစ်မှ ကင်းသမား၏အလောင်းကိုလည်း တွန်းဖယ်လိုက်၏။
 သူသည် ကင်းပုန်းနှစ်ခုကို ရှင်းလင်းနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။
 ဤကမ်းစပ်တစ်လျှောက် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်တော့
 မည် ဖြစ်၏။
 သို့သော်...
 မမျှော်လင့်ဘဲ ဝမ်းတချင်းသည် အမှတ်သုံးကင်းပုန်းအား
 တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

ကျူးချီ၏မြေပုံပေါ်၌ ကင်းပုန်းနှစ်ခုသာ ဖော်ပြထားပေ
သည်။

ယခု...

တကယ့် အချက်အချာကျသော နေရာ၌ တည်ရှိနေသည်
ကား လျှို့ဝှက်အမှတ်သုံးကင်းပုန်း ဖြစ်နေ၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကမ်းစပ်အတိုင်း လျှောက်လာသော ဝမ်း
တချင်းသည် ကင်းပုန်းအမှတ်သုံးကြောင့် အခက်တွေ့ခဲ့ရ၏။

ကင်းပုန်းအမှတ်သုံးသည် ကျောက်တုံးများဖြင့် တည်
ဆောက်ထားသော အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်၏။

ထိုကင်းပုန်းအမှတ်သုံး တည်ရှိသော ကမ်းစပ်သည် အ
ဆောက်အအုံနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်၏။

ကျူးချီ၏မြေပုံပေါ်၌လည်း ဤနေရာသည် သုံးထပ်ဂေ
ဟာနှင့် အနီးဆုံး ကမ်းစပ်ဖြစ်၏။

သို့သော်...

မြေပုံပေါ်၌ ကင်းပုန်းအမှတ်သုံး၏နေရာကို ဖော်ပြထား
ချေ။

ကင်းပုန်းအမှတ်သုံး၌ ကင်းသမားသုံးယောက် ရှိ၏။
နှစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲမှ စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်နေ၏။

သူတို့ရှေ့တွင် အရက်အိုးတစ်အိုး တွေ့ရ၏။
တွဲလောင်းချိတ်ထားသော ဖန်မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်

သည် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားနေ၏။

ကျန်တစ်ယောက်သည် အိမ်အပြင်ဘက်၌ ရှိပြီး အပေါ့
သွားနေဟန် တူ၏။
ဝမ်းတချင်းသည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။
သူ၏အပြုံးကား ထူးခြားလှပေသည်။
ဝမ်းတချင်း၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ လှစ်ခနဲ
တိုးဝင်သွားတော့သည်။

ကင်းသမားသည် ယခုမှ ကိုယ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့်
ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။
ထိုစဉ်...
လရောင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော မိမိအရိပ်၌ လက်လေး
ဘက်ပေါ်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။
ထို့ကြောင့်...
သူသည် လက်နှစ်ဘက်ကို အပေါ်မြှောက်လိုက်သည်။
အရိပ်ထဲ၌ လက်နှစ်ဘက်သည် အပေါ်မြှောက်၍ လက်နှစ်
ဘက်သည် အောက်သို့ ကျနေ၏။
ကင်းသမားသည် လက်နှစ်ဘက်ကို အောက်ချထား၏။
အရိပ်၌ မြှောက်ထားသော လက်နှစ်ဘက်သည် ရောက်
လာပြီး အောက်ဘက်မှ လက်နှစ်ဘက်သည် အပေါ်သို့ ရွေ့သွား၏။

သို့ဖြစ်၍...
ကင်းသမားသည် အံ့သြရာမှ ကြောက်လန့်၍ နောက်သို့
ကပျာကသီ လှည့်လိုက်၏။
ထိုသို့ လှည့်လိုက်သည်နှင့်...
“ဖျောက်”
သူ၏လည်ပင်းမှ အရိုးကျိုးသံသဲ့သဲ့ ပေါ်ထွက်လာလေ
တော့သည်။

အိမ်ထဲ၌ လူနှစ်ယောက် ရှိနေ၏။
ကင်းသမားနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။
သူတို့၏ရှေ့၌ အရက်အိုး ရှိနေ၏။
သူတို့က အရက်သောက်ယင်း အဖော်အား စောင့်နေကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။
ထိုစဉ်...
“ဝုန်း”
ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်သွား၏။
“ဟင်”
“ဟာ”
ကင်းသမားနှစ်ယောက် ထိတ်လန့်သွားသည်။

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တံခါးပေါက်သို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 တံခါးဝ၌ မည်သူမျှ ရှိမနေချေ။
 ကင်းသမားနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
 ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။
 ထို့နောက်...
 ကင်းသမားတစ်ယောက်က ထရပ်ပြီး...
 “ငါထွက်ကြည့်လိုက်မယ်၊ အခြေအနေထူးယင် အချက်ပေး
 လိုက်မယ်”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 အဖော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 ကင်းသမားသည် တံခါးပေါက်သို့ သတိဖြင့် ချဉ်းကပ်သွား
 ၏။
 တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါး၏ပုန်းကွယ်၌ လူ
 တစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 ထို့ကြောင့်...
 ကင်းသမားသည် ထိုလူကို ရုတ်တရက် ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။
 ထိုစဉ်...
 ကင်းသမားသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ
 သည်။
 ထိုလူသည် ဇက်ကျိုး၍ သေနေသော အိမ်အပြင်ဘက်မှ
 ကင်းသမားပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

သို့ဖြစ်၍...
 ကင်းသမားသည် ထိတ်လန့်စွာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း
 ဆုတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ကပျာကသီ ပြန်ဝင်လိုက်၏။
 တံခါးကို ပိတ်ယင်...
 “ရန်သူ လာနေပြီ၊ အချက်ပေးသံချောင်းခေါက်လိုက်တော့
 ဟေ့”
 အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်၏။
 သို့သော်...
 မည်သည့်တုန့်ပြန်သီကိုမျှ မကြားရချေ။
 ထို့ကြောင့်...
 သူသည် တံခါးအနီးမှာ ချာခနဲလှည့်ကာ မိမိစကားကို
 မတုန့်ပြန်ကောင်းလားဟူသော မျက်နှာထားဖြင့် အိမ်ထဲမှ ကင်း
 သမားထံသို့ လှမ်းမေးလိုက်၏။
 ထိုသို့ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း သူ၏မျက်လုံး
 သည် ပြူးကျယ်သွားတော့၏။
 အကြောင်းမှာ...
 အိမ်ထဲမှ ကင်းသမားသည် လေထဲ၌ တွဲလောင်း ဖြစ်နေ
 သောကြောင့် မဟုတ်ပါလား။
 ကြိုးတစ်ချောင်းသည် ထိုကင်းသမား၏လည်ပင်း၌ ချည်
 နှောင်လျက် တုတ်တန်းဖြင့် ရစ်ပတ်ထား၏။
 “ဟာ”

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကင်းသမားသည် မိမိအဖော် ကြိုးဆွဲချ အသတ်ခံထားရ
သည်ကို မြင်တွေ့သည်နှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်ရန် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်
လေသည်။

ယင်းသို့ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူသည် မျက်နှာတစ်ခုကို ဘွား
ခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာသည် ဝမ်းတချင်း၏မျက်နှာပင် ဖြစ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးပြလေသည်။

ကင်းသမား၏မျက်နှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွား၏။

သူ၏ရင်ဝဉ်လည်း ပြင်းရှသော ဝေဒနာတစ်ရပ်အား ခံစား
လိုက်မိသည်။

သူသည် နာမည်ကျော်ဓားသမားဝမ်းတချင်းနှင့် မိမိ တွေ့
ဆုံခဲ့ကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ ပြောဆိုနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တအိအိ လဲပြိုကျသွားလေတော့
သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

ထောင်ချောက်

ကင်းပုန်းသုံးခု...

ဝမ်းတချင်းသည် ကင်းပုန်းသုံးခုစလုံးအား ရှင်းလင်းခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။

ယခု...

သူသည် သုံးထပ်ဂေဟာနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ကမ်းစပ်၌ ရပ်နေ
ပေသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ပျဉ်ပြားသုံးချပ် ရှိနေ၏။

သူသည် ပတမပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ကို ရေပေါ်သို့ ရှပ်၍ ပစ်
လိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်...

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူသည် မြေပေါ် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ရေနံထဲ ခုန်
ချလိုက်လေသည်။

လက်ထဲမှ ပျဉ်နှစ်ချပ်ကိုလည်း ရေထဲသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့် ပစ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင်...

သူ၏ခြေထောက်သည် ရေပေါ်ရှိ ပထမပျဉ်ပြားသို့
ထောက်မိသွား၏။

သူက ဆက်လက်ခုန်ထွက်သွားသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

သူ၏ခြေထောက်သည် ရေပေါ်မှ ဒုတိယ၊ တတိယ ပျဉ်ချပ်
ပြားကို ထောက်မိသွားပြီး ရုတ်ချည်းထိုးထွက်သွားသည်။

မကြာမီ သူ၏လက်သည် သုံးထပ်ဂေဟာ၏တံစက်မြိတ်
တုတ်တန်းကို အားပြု၍ မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်
သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် တုန်ဆိုင်းမနေဘဲ ဒုတိယအဆင့်သို့ တွယ်၍ တက်
လိုက်၏။

ပထမထပ်နှင့် ဒုတိယထပ် နှစ်ခုစလုံး၌ မီးရောင် မတွေ့ရ
ချေ။

သို့ဖြစ်၍...

ဝမ်းတချင်းသည် တတိယအဆင့်သို့ တွယ်တက်လိုက်လေ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

သည်။ တတိယအဆင့်သို့ ရောက်သောအခါ မီးရောင်ရှိကြောင်း
တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဝမ်းတချင်းသည် တတိယထပ်မှ မီးရောင်ရှိသော အခန်းကို
ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ မီးရောင်သည် လင်းထိန်လှသည် မဟုတ်ပါ။

ဝါကျင့်ကျင့် မီးအလင်းရောင်သာ ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ၌ မြင်ကွင်းကိုကား သေချာစွာ တွေ့မြင်နေရပေ
သည်။ အခန်းထဲ၌ ခုတင်တစ်လုံး ရှိ၏။

ထိုခုတင်ပေါ်၌ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်မိန်းကလေးသည် ဝမ်း
တချင်း ရှိရာဘက်သို့ ကျောပေး၍ အိပ်နေ၏။

ဝမ်းတချင်းသည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်စိကစား ကြည့်
လိုက်မိသည်။

သို့သော်...

ထိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ လွဲ၍ မည်သူမျှ မတွေ့ရချေ။

ဝမ်းတချင်းသည် ရုတ်တရက် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ထို့နောက်...

သူသည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို အသံ
မမြည်အောင် အသာဖွင့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် အခန်းထဲသို့ ခြေဖောက်ကားကာ ဝင်လိုက်ပြီး
မိမိကို ကျောပေး၍ လှဲနေသော မိန်းကလေးထံ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်
၏။

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယင်းနောက်...

သူသည် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်...

“ကျူးလေ”

ဟု ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

“ကျူးလေ”

ဝမ်းတချင်း၏နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ထွက်လာသော လေသံသည်
သဲ့သဲ့မျှသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လှုပ်ရှားလာ၏။

သူမသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ လှည့်လိုက်လေ
သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

သူမ၏လက်တစ်ချက် မြောက်တက်သွားသည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

လေတိုးသံနှင့်အတူ စိမ်းဖန့်ဖန့် အလင်းတန်းကလေးများ
သည် ဝမ်းတချင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွား၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမ၏လက်ထဲမှ ဓားတစ်လက် ထွက်
ပေါ်လာပြီး ဝမ်းတချင်း၏လည်မျိုသို့ ထိုးစိုက်လာ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

ထိုမိန်းကလေးသည် ကျူးလေ မဟုတ်ပါ။

သူမသည် ချောမောလှပသည်။

ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်သည်။

သူမ၏လက်ချောင်းကလေးများသည် ပျော့ပျောင်းလှပေ
သည်။

သို့သော်...

သူမ၏လက်နက်ပုန်းဆယ်နှစ်ခုသည်လည်းကောင်း၊ သူမ
၏ထက်မြက်သော ဓားသွားသည်လည်းကောင်း သူမနှင့် ဆက်စပ်
ခြင်း မရှိချေ။

ထိုလက်နက်ပုန်းပစ်ခြင်းနှင့် ဓားကွက်သည် ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်လှသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

ဝမ်းတချင်းသည် သူမ၏လက်နက်ပုန်းကို ရှောင်နိုင်ပါမည်
လော။

သူမ၏ဓားချက်ကို ရှောင်နိုင်ပါမည်လော။

ရန်သူ၏ထောင်ချောက်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါမည်
လော။

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းတချင်း...။

သူသည် ခေသူ မဟုတ်ပါ။

ထက်မြက်ပြီး အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော သိုင်းသမား
တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ရုတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့ လှန်ချ
လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

မိန်းကလေး ပစ်လွှတ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းများသည်
ဝမ်းတချင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်သွားလေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

လည်မျိုသို့ ထိုးစိုက်လာသော မိန်းကလေး၏ဓားကိုပါ
ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

မိန်းကလေးက တုန့်ဆိုင်းခြင်း မရှိပါ။

ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပြီး ဝမ်းတချင်းအား တရစပ်ပင်
တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် ယိမ်းနွဲ့လိုက်၏။

ထိုအခါ...

မိန်းကလေး၏တိုက်ခိုက်မှုများ လွဲချော်သွားရလေသည်။

မိန်းကလေး တစ်ချက်မဲ့လိုက်၏။

စိတ်ထဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်
သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

ချက်ချင်းပင် သူမ၏ဓားကို စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ဝိုင်းပတ်
ကာ ဟန်ဆောင်ဓားကွက်တစ်ကွက် သုံးလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

ရုတ်တရက် ဝမ်းတချင်း၏ရင်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်လေ
တော့သည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘေးသို့ တိမ်းရှောင်လိုက်
၏။

မိန်းကလေး၏ဓားသည် ဝမ်းတချင်း ခန္ဓာကိုယ်ဘေးမှ ပွတ်
ကာသိကာ လွဲချော်သွား၏။

မိန်းကလေး၏ဓားချက် လွဲချော်သွားသည်နှင့် ဝမ်းတချင်း
က လှုပ်ရှားလာသည်။

သူ၏လက်သည် ဆန့်ထွက်လာကာ မိန်းကလေး၏ဓားကို
ထားသော လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိမ်ချိုးကာ ရှေ့သို့ ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်
၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

ညာခြေကို နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

ဘယ်ခြေက ဦးမော့၍ ခင်းထားသည်။

ထို့ကြောင့်...

မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ၌ မြောက်၍ ကြမ်း
ပေါ်သို့ ကျလာ၏။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် လေထဲ၌ မြောက်နေစဉ်...

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဖျောက်”

“အင့်”

လက်ကောက်ဝတ် အရိုးကျိုးသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ မိန်းကလေး
၏ ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကြမ်းပေါ်သို့ မိန်းကလေး လဲကျသွားသည်နှင့် ဝမ်းတချင်း
၏ ဘယ်ခြေထောက်အဖျားက သူမ၏လည်မျိုကို ထောက်ထားပြီး
ဖြစ်နေ၏။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“မင်း ရှုံးသွားပြီ”

မိန်းကလေး အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်။

စူးရဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဝမ်းတချင်းကို ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မကို သတ်ပစ်လိုက်”

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က လူမသတ်ချင်ဘူး၊ ကျူးလေ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆို

တာသာ ပြောပါ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ရုတ်တရက်...

“အင့်”

မိန်းကလေးထံမှ ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်း အကြောတစ်ချက်ဆွဲကာ သေဆုံးသွား

လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

“ဟင်”

ဝမ်းတချင်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းကလေးကို ပွေ့ထူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန် ခဏလေးအတွင်းမှာပင် ဝမ်းတချင်းသည် မိန်း
ကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ စိုက်ဝင်နေသော အဆိပ်အပ်ကလေးများ
ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်...

လှေကားပေါ်သို့ တက်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ
လေတော့သည်။

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူတစ်ယောက်...

တစ်နည်းဆိုသော် အနက်ရှောင်ဝတ်ရုံရှည်ဝတ်ဆင်ထား
သော အဘွားအိုတစ်ယောက်။

အဘွားအိုသည် လှေကားအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း တက်
လာ၏။

သူမ၏မျက်နှာသည် လူသေလောင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေ၏။

မည်သည့်အမူအရာ ခံစားချက်မျှ မတွေ့ရချေ။

သူမ၏အသက်အရွယ်အား အတိအကျ ခန့်မှန်း၍ မရသော
ရုပ်ရည်ရှိ၏။

သူမ၏ဆံပင်သည် ဖြူဖွေး၍ နေ၏။

ထိုဖြူဖွေးနေသော ဆံပင်များသည် လေထဲတိုက်ပဲ ပျံနေ၏။

သူမသည် လက်တစ်ဘက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

သေးငယ်သော ဓားပါးခုနစ်လက်သည် ဝမ်းတချင်းထဲသို့
ပစ်လွှင့်လာသည်။

“ဒုတ်..ဒုတ်”

ဝမ်းတချင်းသည် မိမိ၏ရှေ့မှ မိန်းကလေး အလောင်းဖြင့်
ကာဆီးလိုက်သည်။

ဓားပါးခုနစ်လက်သည် မိန်းကလေး၏အလောင်း၌ စိုက်ဝင်
သွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

ဝမ်းတချင်းသည် မိန်းကလေး အလောင်းကို ဆံပင်ဖြူနှင့်

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

အဘွားအိုထံ တွန်းထုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
၏။

မီးခိုးလုံးများ ရုတ်ခြည်းထွက်ပေါ်လာပြီး ဆံဖြူအဘွားအို
အား ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

မီးခိုးငွေ့များကြောင့် အဘွားအိုအား မမြင်တွေ့ရတော့ပါ

ချေ။

ရုတ်တရက်...

“ဝုစ်..ဝုစ်..ဝုစ်”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သေးငယ်သော အဆိပ်အပ်ကလေးများ ရုတ်ခြည်းပစ်လွှင့်

လာလေသည်။

“ဟင်”

ဝမ်းတချင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

သူက ချက်ချင်းပင် ကြမ်းပြင်ပေါ် လှိမ့်ချလိုက်၏။

အဆိပ်အပ်ကလေးများသည် ဝမ်းတချင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်

မှ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်ကျော်သွား၏။

ဝမ်းတချင်းသည် တစ်ပတ်လှိမ့်ပြီးသည်နှင့် မီးခိုးများကြော

၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထဲသို့ ဓားဖြင့် တစ်ချက်ငွေယမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“တူ..တူ”

အပြင်ဘက်မှ ခရာမှုတ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

မီးခိုးများ လွင့်ပြယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဆူညံသော ခရာသံများ စဉ်ဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဝမ်းတချင်း ထရပ်လိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးကိုလည်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲ၌ ဆံဖြူအဘွားအို ရှိမနေပါ။

အဘွားအိုသည် မီးခိုးများ လွင့်ပြယ်သွားသည်နှင့် တပြိုင်
နက်တည်း ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့၏။

ထိုစဉ်...

အခန်းနံရံ၌ တံခါးပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တစ်ဘက်ခန်းမှ အလင်းရောင်သည် တံခါးပေါက်မှ လျှံကျ

လာ၏။

ဝမ်းတချင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူသည် ထိုတံခါးပေါက်ကို ဖြတ်၍ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

လိုက်သည်။

အခန်းထဲ၌ ဆံဖြူအဘွားအိုအား တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

သူမရှေ့၌ ခုံငယ်တစ်လုံး ရှိနေ၏။

ထိုခုံငယ်ပေါ်၌ လက်နက်ပုန်းမျိုးစုံကို ခင်းကျင်းထားပေ
သည်။

သူမ၏ညာဘက်၌ ဓားအမျိုးမျိုး ချိတ်ဆွဲထားသော စင်
တစ်ခု ရှိ၏။

ထိုစင်ပေါ်၌ လေးပေခန့် ရှည်သော ဓားတစ်ချောင်းကို ထူး
ခြားစွာ တွေ့ရသည်။

သူမ၏လက်ဝဲဘက်၌ လှံအမျိုးမျိုး တင်ထားသော စင်တစ်
ခု ရှိ၏။

သူမ၏နောက်ဘက်၌ ခုတင်တစ်လုံး ရှိပြီး ထိုခုတင်ပေါ်၌
ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ဝမ်းတချင်း ရှာဖွေနေသော ကျူးလေ
ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အရှေ့ကျွန်းဆံဖြူကဝေ

အပြင်ဘက်၌ ခရုသံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်နေ၏။
 ဆံပင်ဖြူနှင့်အဘွားအိုသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် ရှိပြီး
 တံခါးပေါက်သို့ မျက်နှာမူထားလေသည်။
 သူမ၏မျက်လုံးများသည် လှုပ်ရှားမှု မရှိချေ။
 သူမ၏မျက်လုံးသူငယ်အိမ်သည် မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားမှု မရှိ
 ဘဲ တစ်နေရာတည်းသို့သာ စူးစိုက်ကြည့်နေဟန်ဖြင့် တည်ငြိမ်နေ၏။
 ထို့အပြင်...
 သူမ၏မျက်ခွံလွှာသည်လည်းကောင်း၊ မျက်တောင်သည်
 လည်းကောင်း လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေ၏။
 သူမသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်လှုပ်ကာ...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

“အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ ခရာပဲမှုတ်ဖို့ တတ်တယ်”
 ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ပြောလိုက်၏။
 ပြီးမှ...
 “မင်းက လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဝမ်းတချင်းသည် ဆံပင်ဖြူနှင့်အဘွားအိုအား တစ်ချက်
 ကြည့်လိုက်မိသည်။
 ထိုစဉ်...
 အဘွားအို၏နောက်ဘက် ခုတင်ပေါ်မှ ကျူးလေက လက်
 ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုအရာကို ပြုလုပ်ပြ၏။
 ကျူးလေ၏လက်ဟန်ခြေဟန်အရ ဆံပင်ဖြူနှင့်အဘွားအို
 သည် မျက်စိမမြင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းတချင်း သိလိုက်ရ
 သည်။
 သို့ဖြစ်၍...
 သူသည် အံ့ဩကာ မျက်ခုံးပင့်တင်လိုက်မိ၏။
 ဆံဖြူအဘွားအိုက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့်...
 “အေးလေ လူငယ် မဟုတ်ယင်တော့ ဒီနေရာကို ဝင်လာရ
 မှာ မဟုတ်ပါဘူး”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...
 “ဒါပေါ့၊ ဒီနေရာကို ဝင်လာရမှတော့ ဒီနေ့ဟာ ခင်ဗျားရဲ့

၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆံဖြူနှင့်အဘွားအိုက...

“မင်းက ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“မကြာခင် သေရမယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူဘယ်

ဝါဆိုတာသိဖို့ လိုပါ့မလား”

သူက အရေးမထားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အဘွားအို တစ်ချက်မဲ့ကာ...

“သိုင်းလောကထဲမှာ မင်းက ကြွားဝါတဲ့အခါ ငါ့နာမည်

မသိယင် ခက်မနေဘူးလား”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“ဒါဆိုလဲ အမိန့်ရှိပါ”

ဆံဖြူနှင့်အဘွားအိုက...

“အရှေ့ကျွန်းဆိုတာကို မင်းကြားဖူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ...

ဝမ်းတချင်းမှာ မျက်မှောင်ကို မသိမသာ ကုတ်လိုက်မိ

တော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

အရှေ့ကျွန်း...။

အရှေ့ကျွန်း၌ လူမျိုးတစ်စု နေထိုင်၏။

ထူးခြားသော သိုင်းပညာရပ်များ တတ်ကျွမ်းကြသည်။

သူတို့၏သိုင်းပညာရပ်များသည် ပြည်မသိုင်းပညာရပ်များ

နှင့် မတူချေ။

အရှေ့ကျွန်းမှ လူများအား မည်သူကမျှ ရန်မစဉ်းချေ။

အကြောင်းမှာ...

အရှေ့ကျွန်းမှ လူများသည် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါက

နောက်ဆုတ်ရန် မစဉ်းစားတတ်ချေ။

ရန်သူကို အသေသတ်ရန်သာ စဉ်းစားပြီး မိမိအသက် ဆုံး

ရှုံးရမှာ မကြောက်ကြချေ။

ထို့အပြင်...

အရှေ့ကျွန်းမှ လူများသည် အလွန်ဈေးကြီးသော ကြေးစား

များလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကုပ်ယင်း...

“အရှေ့ကျွန်း ကြေးစားအဖွဲ့လား”

ဟု သေချာစေရန် ထပ်မေးလိုက်၏။

ဆံပင်ဖြူနှင့်အဘွားအိုက...

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်း သက်ပြင်းချကာ...

“အင်း ရှိလုချမ်းဟာ အရှေ့ကျွန်းကြေးစားတွေတောင်
တကူးတက ငှားထားပါလား”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ပြောလိုက်၏။

ဆံပင်ဖြူနှင့်အဘွားအိုက...

“အရှေ့ကျွန်းအဖွဲ့ကို မင်း ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“လေ့ကျင့်မှု ပြည့်ဝပြီး ရင်ဆိုင်ရခက်တဲ့ သိုင်းသမားတွေလို
မြင်ပါတယ်”

ဟု ပြောသင်း ခုတင်ပေါ်မှ ကျူးလေကို တစ်စုံတစ်ခု ပြု
လုပ်ရန် လက်ဖြင့် အမူအရာပြလိုက်၏။

ကျူးလေက ဝမ်းတချင်း၏အမူအရာကို နားလည်သဘော
ပေါက်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ပြန်လည်ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ဆံပင်ဖြူနှင့်အဘွားအိုက...

“မင်းက အမှန်ပြောတတ်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းက အရှေ့
ကျွန်းသိုင်းသမားတွေကို အထင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက...

“အရှေ့ကျွန်းသိုင်းပညာရပ်များဟာ ဆန်းပြားတယ်လို့
ကြားဖူးတဲ့အတွက် အထင်သေးရပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆံပင်ဖြူနှင့်အဘွားအိုက...

“ဒါပေမယ့် အခွင့်အခါသင့်ရင်တော့ မင်းလဲ အရှေ့ကျွန်း
သိုင်းပညာကို ယှဉ်ကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းတချင်းက...

“ဒါထက် ခင်ဗျားက အရှေ့ကျွန်းအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆံပင်ဖြူနှင့်အဘွားအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှိလုချမ်းကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကို လာငှားတာ”

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဈေးတော့ အတော်ကြီးမယ် ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားတာ မရှိသလောက်ဘဲ”

ဝမ်းတချင်း၏မျက်နှာ တည်သွား၏။

“အရှေ့ကျွန်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ ဆံဖြူကဝေရှားကူးလို့
ကြားဖူးမိပါတယ်ဗျာ”

ဆံပင်ဖြူနှင့်အဘွားအို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မင်းက ဗဟုသုတ ပြည့်ဝပါပေတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်
က ဆံဖြူကဝေရှားကူးပါပဲ”

ဝမ်းတချင်းက ပေါ့ဆ၍ မရတော့မှန်း ဆင်ခြင်လိုက်မိ
သည်။

အရှေ့ကျွန်းအဖွဲ့၏ နောက်ဆုံးမျိုးဆက် အရှင်သခင် ခြင်
သော ဆံဖြူကဝေရှားကူးသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းမှန်း

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သတင်းကြားဖူးခဲ့ရပေသည်။

သူက ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။

ဘေးသို့ ခြေလှမ်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ရွှေ့လိုက်၏။

ဆံဖြူကဝေရှားကူးက...

“အရှေ့ကျွန်းအဖွဲ့ရဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်
လောက် နာမည်ကြီးတဲ့ ဓားသမားကိုမဆို ယှဉ်ပြိုင်ရဲတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက...

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ကျုပ်လိမ်မပြောဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် သူတို့ဟာ
သေရဲကြလို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သေရဲတဲ့လူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာဟာ နည်း
နည်းတော့ ခက်မယ်မှန်း တွေးလို့ရပါတယ်”

ရှားကူးက...

“အရှေ့ကျွန်းက လူတွေနဲ့ မင်း အခု တွေ့နေပြီလေ”

သူမ၏မျက်နှာသည် အမူအရာ ကင်းမဲ့နေသော်လည်း
သူမ၏အသံ၌ ဝင့်ကြားမှု ရှိနေကြောင်း ဝမ်းတချင်းက ခန့်မှန်းမိလေ
သည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ကျူးလေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်
၏။

ကျူးလေသည် ဝမ်းကပ်စောင်ကို အသာအယာ ဆွဲယူ၍

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ကာလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ကျူးလေကို ပြုံးလျက် ဦးခေါင်းတစ်ချက်
ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

ဆံဖြူကဝေရှားကူးဘက်လှည့်ကာ...

“ခက်တာက ခင်ဗျား အခု ရောက်နေတာ အရှေ့ကျွန်း
မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှားကူးသည် ဝမ်းတချင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ သူငယ်၊ မင်းက မိန်းကလေးကို ကယ်ဖို့ လာတာ
လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း တစ်ချက်ရယ်မောယင်...

“အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ်က အပျင်းပြေ လုပ်နေ
တယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်လို့လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ရှားကူးက...

“ဒီအဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးကို ငါတို့လူတွေ ဝိုင်းထားပြီးပြီ”

အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက...

“ဒါက အသုံးမကျတဲ့ သူတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ”

အေးတိအေးစက်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရှားကူး မဲ့လိုက်သည်။

“မင်းက မိန်းကလေးကို ရအောင် ကယ်ထုတ်နိုင်ပါ့မလား”

သွေးတိုးစမ်းကာ မေးလာ၏။

ဝမ်းတချင်းက...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကူညီမယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားရဲ့အသက်
ကို ကျုပ်က ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

တမင်တကာပင် မလေးမစား ပြောလိုက်၏။

ရှားကူးကား ဒေါသထွက်မသွားချေ။

တစ်ချက်ရယ်မောယင်း...

“ငါထင်တာ မမှားယင်တော့ မင်းဟာ ငါ့သား ပြောတဲ့ ဝမ်း

တချင်းဆိုတဲ့ လူငယ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ဟုတ်တယ်”

ရှားကူးက...

“မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားတဲ့ ဓားသမားပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလာသည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျုပ်လဲ အညတရတစ်ဦးပါပဲ”

ရှားကူးက...

“ငါ့သားက ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောဘူး၊ မင်းလို
ကျော်ကြားတဲ့လူနဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ ဆုံချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားကာ...

“သူက ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှားကူးက ပြုံးယင်း...

“မင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ပေါ့”

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်သည်။

ရှားကူးက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မင်းကို အနိုင်ရယင် ငါ့သားဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်
ကြီးလာမှာပဲ”

သူမ၏စကားကြောင့် ဝမ်းတချင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်
သွားမိသည်။

အကြောင်းမှာ...

သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားသူကို ယှဉ်ပြိုင်၍ အနိုင်ရလျှင်
နာမည်ကျော်ကြားမည်ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် လွဲမှားစွာ ယှဉ်ပြိုင်
သူများကို တွေ့ကြုံခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ဒါဟာ မှားယွင်းတဲ့ ခံယူချက်ပဲ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ရှားကူးက...

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အို ဒါဟာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခွင့်အရေးပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ခက်တာက ငါ့သား အပြင်သွားတဲ့နေ့မှ မင်းက ရောက်လာတာပဲ”
ဟု ပြောလာသည်။
ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
ရှားကူးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...
“ခင်ဗျားသားက ဘယ်သူလဲဗျ”
ဟု မေးလိုက်သည်။
ရှားကူးက...
“ငါ့သားကို လူတွေက ‘မြေခွေးရှား’လို့ ခေါ်ကြတယ်”
ဟု ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ပြောလသည်။
ဝမ်းတချင်း ပြုံးလိုက်သည်။
“မြေခွေးရှားကိုး”
ရှားကူးက...
“သူ့ကို မင်းသိလို့လား”
“သိဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်က သူနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ”
ရှားကူးက...
“ဒါဆို မင်းနဲ့ ငါ့သား ယှဉ်ပြိုင်ပြီးပြီပေါ့”
ဟု စိတ်ဝင်တစား ပေးလိုက်၏။
ဝမ်းတချင်းက...
“ဟုတ်တယ်”
မြေခွေးရှားနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သော ဝမ်းတချင်းက ဤနေရာသို့

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

တိုင် ရောက်လာလျှင်...
ရှားကူး၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွားသည်။
သူမ၏အမူအရာ ကင်းမဲ့သော မျက်နှာပေါ်၌ တုန်လှုပ်မှု
ကို ဝမ်းတချင်း တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။
ရှားကူးသည် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ပင် ထိတ်လန့်တုန်ခါ
သွားပြီး...
“ငါ့သားရဲ့ အလောင်းက တော်တော်မှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်ရဲ့လား”
ဟု မေးလိုက်၏။
ဝမ်းတချင်း ပြုံးယင်း...
“ဒီအတွက် မပူနဲ့ ကျုပ်က ဓားတစ်ချက်ပဲ သုံးခဲ့တာ”
ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

အရှေ့ကျွန်းပညာ

သုံးထပ်ဂေဟာ...။

သုံးထပ်ဂေဟာကို ရှိလူရွာမ်း၏လူများက ဝိုင်းရံထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် မှန်သမျှကိုလည်း ပိတ်ဆို့၍ အစောင့်အကြပ် ချထားပြီး ဖြစ်၏။

ရှားကူးသည် သုံးထပ်ဂေဟာ အပြင်ဘက်မှ ဆူညံသံများကို နားစွင့်လိုက်ယင်း...

“အလကား လူတွေ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ဝမ်းတချင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

“ကဲ မင်းနဲ့ ငါ ယှဉ်ရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

သူမသည် စားပွဲပေါ်မှ လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ဝမ်းတချင်းထံ ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

သူက လက်တစ်ဖက် လှုပ်ခါလိုက်လျှင် လက်ထဲသို့ ဓားရောက်လာပြီး...

“ချင်..ချင်..ချင်”

လက်နက်ပုန်းများအား ခုခံလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ကျယ်လောင်သော အသံများနှင့်အတူ ရှားကူး၏လက်နက်ပုန်းများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ခြေလှမ်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ဘေးသို့ ရွေ့လျားလိုက်၏။

ရှားကူး၏မျက်နှာသည် ဝမ်းတချင်း ရွေ့လျားရာသို့ လိုက်၍ မျက်နှာမူလျက် ရှိ၏။

သို့ဖြစ်၍...

ရှားကူးသည် နားအလွန်ပါးကြောင်း ဝမ်းတချင်း သတိထားမိလိုက်သည်။

အမြင်အာရုံချို့ယွင်းနေသော ရှားကူးအတွက် အကြားအာရုံသည် အဓိက လိုအပ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းတချင်းက တုန်ပြန်ရန်အတွက် စဉ်းစားလိုက်၏။
အကြံတစ်ချက်ရလာလျှင် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။
ထို့နောက်...

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ရှားကူး၏လက်နက်ပုန်းများကို ကောဟ်
ယူလိုက်၏။

ရှားကူး နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ...

“ဘာလဲ မင်းက ငိုရဲ့လက်နက်ပုန်းကို စစ်ဆေးကြည့်မလို့
လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

သူသည် ဝမ်းတချင်း၏လက်နက်ပုန်းများကို ယူ၍ နေရာ
အနှံ့ ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်”

“ခွမ်း...ခွမ်း”

လက်နက်ပုန်းများသည် အခန်းထဲမှ ပရိဘောဂအချို့ကို
ထိမှန်၏။

သို့ဖြစ်၍...

ဘီရိုမှ မှန်ကွဲသွားသည်။

စားပွဲပေါ်မှ ကြွေပန်းအိုး ကျကွဲသွားသည်။

အလှူချိတ်ထားသော ငွေလင်ဗန်းကြမ်းပေါ် ပြုတ်ကျသွား
သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

ဤသို့ဖြင့် အခန်းထဲ၌ ကြွေပန်းအိုးကွဲသံ၊ မှန်ကွဲသံ၊ ကြွေ
ပန်းကန်များ၊ ကြွေခရာများ ကွဲသံ စသည့် ဆူညံသံများသည် နေရာ
အနှံ့မှ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုတဒေသအချိန်အတွင်းမှာပင် ဝမ်းတချင်းသည် မိမိ၏တည်
နေရာကို ပြောင်းရွှေ့ကာ ရှားကူးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

ရှားကူးသည် ဆူညံသံကြောင့် ဝမ်းတချင်း၏လှုပ်ရှားသံကို
ခန့်မှန်းရန် အခက်တွေ့သွားရလေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍...

ရှားကူးသည် အေးစက်သော လေသံဖြင့်...

“ဟေ့ သူငယ်၊ မင်းရောက်တဲ့ နေရာမှာ ရပ်ပါ။ မဟုတ်ယင်
ငါက မိန်းကလေးကို သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှားကူး၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ဝမ်းတချင်းသည် ရှားကူး၏
အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တစ်ဆက်တည်း ရှားကူးကို ဓားဖြင့်
ခုတ်ပိုင်း လိုက်သည်။

ရှားကူးသည် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်၏။

သူမသည် ဝမ်းတချင်း၏ဓားချက်ကို ခုခံခြင်း မပြုပါ။

သူမသည် လက်နက်ပုန်းများကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

စင်ပေါ်မှ သူမ၏လေးပေခန့် ရှည်လျားသော ဓားကိုလည်း
ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မူလနေရာမှ ရွေ့လျားကာ ကျူးလေထံသို့ ချဉ်းကပ်သွား
လိုက်သည်။

သူမပစ်လွှတ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းများသည် ဝမ်းတ
ချင်းထံသို့ တစ်ချို့ပစ်လွှင့်လာ၏။

တစ်ချို့သည် ကျူးလေထံသို့ ရောက်သွား၏။

ကျူးလေသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂွမ်းစောင်ဖြင့် ဖုံးကွယ်
ထားသဖြင့် ရှားကူး၏လက်နက်ပုန်းအချို့သည် ဂွမ်းစောင်ပေါ်သို့
သာ စိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ရှားကူး၏အမှတ်မထင် လှုပ်ရှားမှု
ကြောင့် တိုက်စစ်မှ ခံစစ်သို့ ရုတ်ခြည်းကူးပြောင်း လှုပ်ရှားလိုက်ရ၏။

“ချင်...ချင်...ချင်”

ဟူသော မြည်သံများနှင့်အတူ လက်နက်ပုန်းများသည်
ဝမ်းတချင်း၏ဓားဖြင့် ထိတွေ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလေ
တော့၏။

ထို့ကြောင့်...

ရှားကူးသည် ဝမ်းတချင်း တည်ရှိသော နေရာကို ခန့်မှန်းမိ
လေတော့၏။

သူမသည် ဝမ်းတချင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍...

“ငါ့ကို မျက်မမြင်ဆိုပြီး မင်းက အထင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်

လား”

ဟု ခံပြင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

ဝမ်းတချင်း ဘာမျှ မပြောပါ။

လက်ထဲမှဓားကို အဆက်မပြတ် ဝေ့ယမ်းယင်း ရှားကူး
အား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ရှားကူးသည် ဝမ်းတချင်း၏ဓားချက်ကို ခုခံခြင်း မရှိပါ။

သူမသည် ကျူးလေထံသို့ ခုန်ဝင်၍...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ယင်း ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းချလိုက်တော့သည်။

“ဟင်”

ကျူးလေ မျက်လုံးပိုင်းစက်သွား၏။

ရင်ထဲ၌လည်း တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

သူမကို ရှားကူးသည် ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည် မဟုတ်ပါ

လား။

သို့ဖြစ်၍...

သူမသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ဂွမ်းစောင်ဖြင့် ရှားကူး
ထံ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမသည် ခုတင်ပေါ်မှ ကြမ်းပြင်
ပေါ်သို့ လှိမ့်ချလိုက်သည်။

ဂွမ်းစောင်သည် ရှားကူး၏ဓားချက်ကြောင့် နှစ်ပိုင်းပြတ်
သွားတော့သည်။

ရှားကူး ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူမသည် ကျူးလေကို ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုအချိန်တွင်...

ဝမ်းတချင်းက လက်နက်မျိုးစုံကို ခင်းကျင်းခဲ့သော စားပွဲခုံ
ငယ်ကို ခြေဖြင့် ကန်လိုက်သည်။

စားပွဲခုံငယ်သည် ရှားကူး၏နောက်ကျောသို့ တည့်မတ်စွာ
ထိမှန်သွား၏။

“ဝုန်း”

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှားကူးသည် ခုတင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျသွား၏။

“ယား”

ညာသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝမ်းတချင်းသည် ရုတ်ခြည်းခုန်ထွက်လာပြီး ဓားဖြင့် ခုတ်
ပိုင်းလိုက်လေသည်။

ရှားကူး ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကပျာကယာပင် လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ခုခံပေးလိုက်၏။

“ခြွမ်း”

သံသံချင်း ထိခတ်မိသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မီးပွင့်ကလေးများပင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

ရှားကူးသည် ဝမ်းတချင်း၏ဓားကို ခုခံလိုက်ပြီး တစ်ဆက်
တည်း ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ် လိမ့်ကျ
သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

သူမသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသည်နှင့် တပြိုင်တည်း
မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လှိမ့်လိုက်၏။

ထိုသို့ လှိမ့်ယင်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ မီးခိုးများ ထွက်ပေါ်
လာ၏။

မီးခိုးလုံးများသည် ရှားကူး၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်
သွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

လေတိုးသံနှင့်အတူ မီးခိုးလုံးများကြားမှ အဆိပ်အပ်များ
ပစ်လွှင့်လာသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အခန်းတစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်း၍
သွားလေတော့သည်။

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လက်နက်ပုန်းများအား ရှောင်တိမ်းပြီးနောက် ဝမ်းတချင်း
တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

ကျူးလေအား မိမိနောက်ကျော၌ ကပ်ထားလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူသည် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားထဲမှ ဝါးဆစ်ဗူးငယ်တစ်
ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

တစ်ဖန်...

ထိုဗူးထဲမှ ငွေရောင်အမှုန့်တစ်ချို့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖြန့်
ကျလိုက်၏။

ထို့နောက် ဓားကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ယသ်း အသင့်ပြင်
ထားလိုက်၏။

ရှားကူးသည် မီးခိုးလက်နက်ပုန်းအား ပေါက်ခွဲလိုက်ပြီ ဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့် အခန်းတစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်း၍ သွားလေ
တော့သည်။

ထို့နောက်...

ရှားကူးသည် ဗူးငယ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူ၍ ၎င်းဗူးငယ်
အတွင်းမှ အနက်ရောင်အမှုန့်ကို လက်ဝါး၌ ထည့်၍ မျက်နှာနှင့်
လက်များကို သုတ်သိမ်းလိုက်၏။

သို့ဖြစ်၍...

ရှားကူး၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

မီးခိုးများ ဖုံးလွှမ်းနေသော အခန်းထဲ၌ ရှားကူးသည် ကိုယ်
ပျောက်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသည်မှာ အရှေ့ကျွန်းအဖွဲ့၏ရန်သူအား လှည့်စားသော
ကိုယ်ပျောက် အတတ်ပညာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ထိုကဲ့သို့ ရှားကူး ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု
တွက်ဆမိသဖြင့် ကြမ်းပေါ်သို့ ငွေရောင်အမှုန့်တစ်ချို့ကို ဖြန့်ကြဲ
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှားကူးသည် မျက်မမြင် ဖြစ်၍ ကြမ်းပေါ်မှ ငွေရောင်အမှုန့်
များကို မြင်တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ဝမ်းတချင်းသည် ကြမ်းပေါ် ငွေရောင်အမှုန့်များကို အထူး
ဂရုစိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်...

ကြမ်းပေါ်မှ ငွေရောင်အမှုန့်များတွင် ခြေရာများ ဖြစ်ပေါ်
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှားကူးသည် တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာ၏။
 ဝမ်းတချင်း၏အသက်ရှူသံအား နားစွင့်ယင်း လက်ထဲမှ
 ဓားဖြင့် ပိုင်းချလိုက်သည်။
 သို့သော်...
 အသက်ရှူသံ ပျောက်သွားပြီး ဓားမှာလေကိုသာ ထိုးခဲ့
 သွား၏။
 ရုတ်တရက် သူမ၏ဝမ်းဗိုက် ပူခနဲ ဖြစ်သွားနေသည်။
 ဝမ်းတချင်းက ရှောင်တိမ်းပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာပြီ
 ဖြစ်သည်။
 မိမိ တည်နေရာအား ဝမ်းတချင်းက မည်သို့ သိနေပါ
 သနည်း။
 ရှားကူး စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။
 သူမက ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ရှေ့တစ်လှမ်း ထိုးလိုက်၏။
 ကြမ်းပေါ်၌ ခြေရာတစ်ခု ထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကိုကား
 သူမ မသိပါချေ။
 ဝမ်းတချင်း ပြုံးလိုက်၏။
 ဓားအိမ်အား ဖြုတ်ယူကာ ဝဲဘက်သို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။
 လေတိုးသံနှင့် တစ်ထပ်တည်းမှာပင် ရှားကူး၏ဓားချက်က
 ကျရောက်လာသည်။
 ဓားအိမ်ဘက် ရှားကူးက တိုက်ခိုက်လိုက်စဉ် ခဏမှာပင်
 ဝမ်းတချင်း ဓားဖြင့် လျှပ်တပြက် ထိုးသွင်းလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

ဝမ်းတချင်း၏ဓားဦးမှာ ရှားကူး၏ခန္ဓာကိုယ်အား နက်ရှိုင်း
 စွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွား၏။
 “အွန့်”
 ရှားကူးထံမှ မသဲမကွဲ ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်
 လာ၏။
 လက်ထဲမှ ဓားလည်း လွတ်ကျသွားသည်။
 ဝမ်းတချင်းက ဓားကို ဆွဲနှုတ်ကာ ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်
 လိုက်၏။
 “ငုန်း”
 ပြင်းထန်သော ခြေကန်ချက် ထိမှန်သွားသော ရှားကူးမှာ
 စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ယင်း လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဉာဏ်ခြင်းအဖြိုင်

သုံးထပ်ဂေဟာအား ရှိလူချွမ်း၏ခြံဝင်းမှ လူများက ဝိုင်းရံထား၏။

ထိုလူများကြား၌ ရှိလူချွမ်းကိုယ်တိုင် ပါဝင်သည်။

သူ၏ဝဲယာဘေးနှစ်ဘက်၌ ပြောင်မုထင်းနှင့် သံစူးရှင်တို့ ရှိနေသည်။

သူတို့သည် သုံးထပ်ဂေဟာအား မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော ခြည်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

သုံးထပ်ဂေဟာ အပေါ်ဆုံး အထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်သည် ကျိုးပဲ့သွားပြီး လူတစ်ယောက်သည် လွင့်စဉ်ကျလာ၏။

ထိုလူရိပ်သည် စူးရှသော အော်ဟစ်သံပြု၍ ရေကန်ထဲသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

ရေကန်၌ လှိုင်းဂယက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကမ်းသို့ ရိုက်ခတ်လာသည်။

ထို့နောက်...

လှိုင်းဂယက်သည် ငြိမ်သက်သွား၏။

ရေထဲသို့ ကျသွားသော လူသည်လည်း ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ မည်သည့်အခါမျှ အသက်ရှင်လျက် ပြန်လည်ပေါ်လာတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ထိုအချိန်တွင်...

ကျိုးပဲ့သွားသော ပြတင်းပေါက်၌ လူရိပ်တစ်ရိပ် ရပ်လာသည်ကို ရှိလူချွမ်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူရိပ်ကား...

အရိပ်မဲ့ဓားသမားဝမ်းတချင်းပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှိလှချမ်းသည် အစစအရာရာကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည်။

သို့ဖြစ်၍...

လိုအပ်မည့် သိုင်းသမားများကို အခကြေးငွေပေး၍ ငှားရမ်းခဲ့၏။

မလုံလောက်ဟု ထင်ကာ အရှေ့ကျွန်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို လည်း ငွေပုံအောင်၍ ခေါ်ယူထားရှိခဲ့သည်။

သူသည် အခြေအနေတစ်ရပ်ကို မဖြစ်နိုင်ဟု မည်သည့်အခါမျှ လှစ်လျှူမရှုခဲ့ချေ။

ဖြစ်လာနိုင်သော အခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန် အဘက်ဘက်မှ ပြင်ဆင်ထားသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူ၏တွက်ဆချက်များသည် မည်သည့်အခါမျှ မှားယွင်းချွတ်ချော်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

သို့သော်...

ယခု သူ၏တွက်ကိန်းတစ်ခုသည် မှားယွင်းခဲ့၏။

အကြောင်းမှာ...

ဆံဖြူကဝေရှားကူးသည် မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်ဘဝင်မြင့်သူ ဖြစ်ကြောင်း ရှိလှချမ်း မသိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်...

သူ့အတွက် အားကိုးလောက်သော သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သည့် ရှားကူး၏လက်ထဲ၌ ကျူးလေကို အပ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

လား။ ရေထဲကျသွားသူသည် သူ့အားကိုးယုံကြည်ထားသော ဆံဖြူ

ကဝေရှားကူးမှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်ဟု ရှိလှချမ်း ယုံကြည်ထား၏။

သူသည် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက်...

သူသည် ကျိုးပဲ့နေသော ပြတင်းပေါ်၌ ရပ်နေသော ဝမ်းတချင်းကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

ရှိလှချမ်းသည် ဝမ်းတချင်းကို မမှိတ်မသုန် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ပြောင်မုထင်း၏လက်သည် ဓားပေါ် ရောက်သွားသည်။

သံစူးရှင်ကလည်း အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားထဲ လက်နှိုက်ရန် ပြင်

လိုက်သည်။

ရှိလှချမ်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

သူသည် ဝမ်းတချင်းကို လှမ်း၍...

“ဒီမှာ ဝမ်းတချင်း”

ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။

သူ၏အသံကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ဆူညံနေသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် မီးကို ရေနင့် ငြိမ်းသတ်သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သွားသည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ခင်ဗျားက ရှိလှူခွမ်း မဟုတ်လား”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်၏။

ရှိလှူခွမ်းက...

“ဟုတ်တယ်”

တစ်ဆက်တည်းပင် တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်...

“ငါ့ရဲ့မှတ်ဉာဏ် မချွတ်ယွင်းသေးဘူးဆိုယင်တော့ မင်းနဲ့

ငါနဲ့ ကြားမှာ ဘာရန်ငြိုးမှမရှိဘူး ထင်တယ်”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက...

“အင်း ခင်ဗျားမှတ်ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှိလှူခွမ်း ပြုံးလျက်...

“ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကတော့ ချွတ်ယွင်းပြီ ထင်

တယ်”

ဟု ခန့်လိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ရယ်မောယင်း...

“ကျုပ်က မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလို့ ကျူးချီ ဆွဲခဲ့တဲ့ မြေပုံကို

တစ်ချက်ကြည့်ရုံနဲ့ ဒီရောက်လာတာပေါ့ဗျ”

ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

ရှိလှူခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်လာပြီး...

“လူတစ်ယောက်ဟာ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စထဲကို ဝင်ပါမိယင် ကိုယ်

ကျိုးနည်းတတ်တယ်လို့ လူကြီးသူမတွေ ပြောဖူးတယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

ဝမ်းတချင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ခက်တာပဲ၊ ကျုပ်ကလဲ ခြေတစ်ဖက်ကျွံမိပြီ”

ရှိလှူခွမ်းက ပြုံးလျက်...

“ခြေတစ်ဖက် ကျွံရုံတင်ဆိုတော့ နှစ်ဖက်စလုံး ကျွံတာ

ထက်စာရင် တော်သေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ကျွံတဲ့ ခြေထောက်တစ်ဘက်ကို နှုတ်လိုက်ရုံပေါ့၊ ဒါပေ

မယ့်..”

သူက စကားရပ်ထားလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှိလှူခွမ်းက...

“မိန်းကလေးကို ထားခဲ့ပါ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းတချင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ် ဒီကို လာတာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ပြီး ပင်ပန်းရကျိုး
မနပ်ဘူးပေါ့”

ရှိုးလုချမ်းက...

“ကဲပါလေ၊ ကျုပ်က မင်းရဲ့ ပင်ပန်းမှု အလဟဿ မဖြစ်ရ
အောင် ကျူးစွေလုံးထက် နှစ်ဆပိုပေးပါ့မယ်”

ဟု မက်လုံးပေးလာသည်။

ဝမ်းတချင်းက မေးစေ့အား လက်ဖြင့် ပွတ်ယင်း...

“ကျုပ်က ဈေးဆစ်တတ်တယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိုးလုချမ်း တစ်ချက်ပြုံးယင်း...

“ကဲ မင်း ဘာလိုချင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း ရယ်မောကာ...

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက် သဘောကောင်းကောင်း ကျုပ်လို
ချင်တာကိုတော့ ပေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိုးလုချမ်းက...

“ဘာများမို့လဲ”

ဝမ်းတချင်းက...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်ထားလဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ရှိုးလုချမ်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“မင်းလိုချင်တာ ကျူးလေလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ခေါင်းညိတ်ယင်း...

“ဟုတ်တယ်ဆိုယင်ကော”

ရှိုးလုချမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပခုံးနှစ်ဘက်အား ဟန်ပါပါတွန့်ယင်း...

“ဒါက ဈေးသိပ်ကြီးတယ်၊ ငါလည်း တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်

ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းကုပ်ကာ...

“ခက်တာပဲ၊ ကျုပ်က လိုချင်တာ မရယင် ခေါင်းကိုက်တတ်

တယ်ဗျ”

ရှိုးလုချမ်း မျက်နှာမည်းမှောင်သွားသည်။

မိမိ၏လူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလျက်...

“ငါ့လူတွေ ဘယ်လောက်များသလဲ၊ မင်းအမြင်ပဲ မဟုတ်

လား”

ဟု ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ကျုပ်ကို တကယ် တားဆီးနိုင်မယ့်လူကို လက်ချိုးရလို့

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရမယ် ထင်တယ်”

ရှိလုချွမ်းက...

“မင်းအရည်အချင်းနဲ့ ထိုးဖောက်နိုင်မယ်ဆိုတာ ငါယုံပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဆက်ပြောပါ”

“မင်းက မိန်းကလေးကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုယင်”

ရှိလုချွမ်းက စကားကို ရပ်ထားလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ရယ်မောကာ...

“ကျုပ်က ဒီမှာ နေရတာ ပျော်တယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးများ ပို၍ စူးရဲတောက်ပလာသည်ဟု ထင်ရ
ပေသည်။

သူက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့်...

“မင်းပျော်အောင် ငါမန်တီးပေးပါ့မယ်၊ မင်း တကယ် ပျော်
ရမှာဗျေ”

ဟု ပြောပြီး ရှိလုချွမ်းက သူ၏လူများကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်
လိုက်သည်။

သူ၏လူအားလုံး အသင့်အနေအထား ရှိနေ၍ ကျေနပ်သွား
သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ခက်တာက ကျုပ်က ပျော်ပေမယ့် ဒီမှာ ကြာကြာနေမှာ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလုချွမ်းက ဝမ်းတချင်းဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက ကျူးစွေလုံးရဲ့ အကူအညီ လိုလိမ့်မယ် ထင်လို့

လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“မလိုဘူးလို့ ခင်ဗျားထင်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှိလုချွမ်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအထဲမှာ တစ်နှစ်လောက် ကြာအောင်တော့ မင်း မနေ

နိုင်ပါဘူး”

ဝမ်းတချင်း ပြုံးလျက်...

“ခင်ဗျားလူတွေလဲ၊ ဒီအတောအတွင်း ဒီအထဲကို ဝင်မလာ

နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလုချွမ်းက...

“မင်းကို မြင်မြင်ချင်းပဲ သဘောကျလို့ တစ်ခုတော့ သတိ

ပေးလိုက်မယ်”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်ကာ...

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ရှိလူချမ်းက...

“အဲဒီမှာ တစ်နှစ်စာ အစာရေစာ မရှိဘူး”

အလွန်ပိုင်နိုင်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ကျုပ်က တစ်ခါတစ်ခါ ဘာမှ မစားဘဲ သုံးလေးနှစ် နေခဲ့တာဗျ”

အရှဲ့တိုက်ကာ ပြောလိုက်၏။

ရှိလူချမ်း ကျွဲမြီးတိုလာသည်။

သူက အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ...

“ငါကလဲ ဇွဲရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မရှည်ဘူး”

ဟု အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“စိတ်ချပါ၊ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းက လူတွေ တစ်ရက်နှစ်ရက်

အတွင်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဖြည့်စွက်ပြောပြလိုက်သည်။

ရှိလူချမ်းက...

“ငါက အဲဒီလောက်တောင် စိတ်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဝမ်းတချင်းက...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

ရှိလူချမ်းက...

“ငါ ဘာလုပ်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိမှတော့ ခင်ဗျားကို ပြန်မေးပါမလား၊ ဒါပေမယ့် သေချာတာကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီအထဲကို ဝင်မလာဘူးဆိုတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလူချမ်းက...

“မဆိုးပါဘူး၊ ငါကလဲ အပင်ပန်းခံပြီး မလာပါဘူး”

“ခင်ဗျားမှာ နည်းလမ်းရှိတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာများလဲဗျ”

ရှိလူချမ်းက...

“မင်းကို ပြောပြတာထက် ငါ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မင်းကို လက်တွေ့ပြပါမယ်”

ဟု ပြောသင်း လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်၏။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်တီးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရှိလူချမ်း၏လူများသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူများကြားမှ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူငါးဆယ်ခန့်
သည် ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။

သူတို့သည် ရှိလုရွှမ်း၏လက်ရွေးစင် လေးသည်တော်များ
ဖြစ်၏။

သူတို့သည် လက်ထဲမှ မီးတုတ်ကို မြေပေါ်၌ စိုက်လိုက်
သည်။

ထို့နောက်...

သူတို့ခန္ဓာကိုယ်၌ လွယ်ထားသော လေးနှင့်မြှားကို ထုတ်
ယူလိုက်၏။

မြှားထိပ်၌ ဆီစိမ်ထားသော အဝတ်ကို ရစ်ပတ်ထားလေ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

ရှိလုရွှမ်းသည် သုံးထပ်ဂေဟာကို မီးရှို့မည် ဖြစ်ကြောင်း
ဝမ်းတချင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

ရန်သူ၏လက်ထဲသို့ သုံးထပ်ဂေဟာ ရောက်ရှိသွားပါက
မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ရှိလုရွှမ်းသည် ကြိုတင်၍ စဉ်း
စားထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မျက်နှာဖုံးရှင် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ခေါင်းမာသူနှင့် နောက်မတွန့်သူ

ကျူးလေသည် ဝမ်းတချင်း၏ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ အောက်
သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ရှိလုရွှမ်း၏လူများက မိမိတို့ရှိနေသော အဆောက်အအုံကို
မီးရှို့ရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျူးလေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းတချင်းအား ကြည့်ကာ...

“အစ်ကိုကြီး၊ သူတို့ ဒီကို မီးရှို့လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“သူတို့ မြှားနဲ့ ပစ်ပေမယ့် ဒီအထပ်ကို မရောက်နိုင်ပါဘူး”

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်၏။

ကျူးလေက...

“ဒီအထပ်အထိ လှမ်းပြီးပစ်ဖို့လဲ သူတို့ မရည်ရွယ်ဘူး
မဟုတ်လား”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဒီအဆောက်အအုံကို မီးနဲ့ရှို့ဖို့အထိ သူတို့ မရည်ရွယ်ထား
ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျူးလေက...

“သူတို့က စိတ်ကူးပေါက်ပြီး မီးရှို့ခဲ့ယင်ကော”

စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မေးလာသည်။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“စိတ်ချ၊ အောက်ထပ်နှစ်ထပ်ကို မီးအရင်လောင်မယ်၊ ပြီး

မှ ဒီအထပ်ကို မီးကူးမယ်”

ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကျူးလေက...

“အဲဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မတို့ ဘယ် ဖိုလုပ်မလဲ”

ဝမ်းတချင်းက...

“စိတ်ချစမ်းပါ၊ ဒီကို ရောက်ဖို့ အချိန်အများကြီးယူရမယ်၊

ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကလဲ ဒီမှာ အကြာကြီး နေမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကျူးလေက...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

“ဒါနဲ့ စောစောတုန်းကတော့ ဒီမှာ အကြာကြီးနေ..”

သူမ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

ဝမ်းတချင်းက လက်ကာပြယင်း...

“ဒါက တမင်ပြောတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျူးလေ တွေဝေသွားသည်။

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့်...

“ဒါဖြင့် ဖေဖေတို့ လိုက်လာမယ်ဆိုတာကရော၊ တကယ်ပဲ

လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း စိတ်မရှည်ချင်ဘဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ကျူးလေအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်းက ကျုပ်ကို ယုံကြည်တယ် မဟုတ်

လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျူးလေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် ဟုတ်လား”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

ကျူးလေက...

“ဒါဖြင့် ဖေဖေတို့ မပါလာဘူးပေါ့”

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အလောသုံးဆယ် မေးလာသည်။

ဝမ်းတချင်း ရယ်မောကာ...

“မင်းရဲ့ ဖခင်သာ လာမယ်ဆိုယင် အခုလောက် ရှိလှချမ်းတို့

အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ပါ့မလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း၏စကားဆုံးသည်နှင့် ကျူးလေသည် စိတ်ပျက်
လက်ပျက်ဖြင့် ကြမ်းပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဒီမှာ မီးလောင်ပြီး အသေခံတော့မှာလား”

စိတ်ဓာတ်ကျသော လေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ကျူးလေအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်း ဘာလို့ ဇွဲလျော့ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးလေက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ယင်း...

“ရှင်က ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

ဟု ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“ကျုပ်က ထိုင်ပြီး အသေမခံနိုင်ဘူး”

ကျူးလေက...

“ဒါဆို အစ်ကိုကြီးဆီမှာ ထွက်ပြေးဖို့ နည်းလမ်း ရှိပြီပေါ့”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

ဝမ်းတချင်းက...

“အဲဒီ နည်းလမ်းကို ရှာမတွေ့ယင် ကျုပ်လဲ မင်းနဲ့အတူ
ထိုင်ဦးနေမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးလေ အားတက်လာသည်။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဝမ်းတချင်းကို ကျော်၍ ရှိလှချမ်းတို့လူစုအား လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

သူမ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“သူတို့လူတွေ အများကြီးပဲ”

စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ပြောလာသည်။

ဝမ်းတချင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ကျုပ်တို့ကို တကယ်တမ်း တားဆီးနိုင်မယ့်လူဟာ နည်း
နည်းလေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးလေက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို ထိုးဖောက်ထွက်ဖို့ဆိုတာ ထင်
သလောက် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းတချင်းက...

“အင်း ဒီစကားကို မင်းရဲ့ ဖခင်သာ ကြားရင် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ကျူးလေက နားမလည်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက ပြီးယင်း...

“ဪ သူ့သမီးက စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်တဲ့ သဘော
မျိုးပြောလို့ပါ”

ဝမ်းတချင်း၏စကားကြောင့် ကျူးလေ၏မျက်နှာ နီမြန်း
သွားလေသည်။

သူမသည် အံ့တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး...

“စိန်လိုက်ပါ။ အစ်ကိုကြီး၊ ဒီကနေ ထိုးဖောက်ထွက်ပါ။ အဲ
တကယ့်လို့ အခက်အခဲကြုံယင် ကျွန်မကို ထားခဲ့ပါ”

ဟု တိကျစွာ ဆုံးဖြတ်ထားသကဲ့သို့ အသံမာမာဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းသည် မျက်နှုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက်ပြီး...

“အင်း မင်းက ကျုပ်ကို မယုံကြည်သလိုပဲ”

တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျူးလေ ပြီးလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

သူမ၏အပြုံးသည် ချစ်စရာကောင်း၏။

အပြစ်ကင်းမဲ့သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အပြုံးနှင့်

တူ၏။

ထိုသို့ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ...

“မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အသက် မဆုံး

ရှုံးစေချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“မင်းကမှ ကျုပ်ကို မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်အလုပ် လုပ်

တဲ့အခါ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျူးလေက...

“စိတ်ချပါ။ အစ်ကိုကြီး ခိုင်းတာကို လုပ်ပုံမယ်”

ထိုစဉ်...

“ဝမ်းတချင်း နားထောင်ပါ”

ဟူသော ရှိလှချမ်း၏ ကျယ်လောင်သော စကားသံကို

ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မမိတ်မသုန် အကဲခတ်ကြည့်နေသော ရှိလုချမ်းသည် ဝမ်းတချင်းတို့ ငြိမ်သက်နေသည်ကို မြင်လျှင် သဘောကျသွားသည်။

သူက လေသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်...

“ဝမ်းတချင်း၊ မင်းတို့ပြေးဖို့ နေရာမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ် အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ရှိလုချမ်း၏ မြားသမားများသည် သုံးထပ်အဆောက်အအုံ၏ ပထမထပ်ကို မီးမြှားများဖြင့် ပစ်လွှတ်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေ၏။

ရှိလုချမ်းက...

“မကြာခင်မှာ ငါတို့ ဒီဂေဟာကို မီးရှို့တော့မယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက...

“ဗျို့ ရှိလုချမ်း၊ ခင်ဗျားဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ စကားကို ပြောတတ်တဲ့ လူစား မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ဟု ပြန်လည်အော်ပြောလိုက်၏။

ရှိလုချမ်းက...

“မင်းဆက်ပြီး ခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ တကယ်ပဲ မီးရှို့ရလိမ့်မယ်”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက...

“နမ္မောစရာကြီး”

ရှိလုချမ်း အံ့ကြိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ နမ္မောစရာပဲ၊ ကျုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆောက်ထားရတာ”

ဝမ်းတချင်းက...

“အင်း ကျောက်စိမ်းကန်ရဲ့ အလှအပကတော့ ပျက်စီးပါပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ရှိလုချမ်းက...

“ခေါင်းဆက်မာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က လုပ်သင့်တာ အကုန်လုပ်မှာပဲ”

ဝမ်းတချင်းက...

“ခင်ဗျား တော်တော် ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူပဲ”

မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း စကားကြောင့် ရှိလုချမ်း ဒေါသထွက်သွားမိသည်။

သို့သော်...

ဝမ်းတချင်းက မိမိဒေါသထွက်အောင် တမင်ပြောဆိုနေသည်ကို ရိပ်စားမိ၍ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းတချင်းက...

“ဒီမှာ ရှိလူချွမ်း၊ ခင်ဗျားမှာ ဒီအဆောက်အအုံကို မီးရှို့တဲ့ နည်းလမ်းက လွဲရင် တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ရှိလူချွမ်းက...

“ရှိချင်မှ ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မစဉ်းစားရသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက...

“ကျုပ်က စဉ်းစားပြီးပြီ”

ရှိလူချွမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ...

“ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီ နည်းလမ်းကို ကျုပ်ဝယ်ပါရစေ”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်...

“ဒီအဆောက်အအုံကို မီးမရှို့တဲ့နည်း တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်၊

အဲဒါကတော့ ကျုပ်တို့ကို ဒီက ထွက်ခွာခွင့်ပြုဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလူချွမ်း၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားကာ ပါးစပ်ပိတ်ထား

လိုက်၏။

ထို့နောက်...

မည်သည့်စကားမျှ ထပ်မပြောတော့ပါ။

ဝမ်းတချင်းနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူက ချက်ချင်းပင် မိမိ၏လူများကို လက်တစ်ချက် ခေ့ ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုသို့ လက်ခေ့ယမ်း၍ အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် အနက် ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လေးသည်တော်များသည် မြားထိပ် မှ ဆီစိမ်ထားသော အဝတ်ကို မီးတုတ်မှ မီးဖြင့် မီးကူးယူလိုက်၏။

ထို့နောက်...

လေးညို့ကာ ပစ်ခတ်လိုက်ကြသည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

မီးမြှား အစင်းပေါင်းများစွာသည် သုံးထပ်ဂေဟာ၏ ပထမထပ်သို့ လည်းကောင်း၊ ဒုတိယထပ်သို့ လည်းကောင်း ကျ ရောက်လာလေတော့သည်။

နည်းလမ်း

“တူ...တူ”

ခရာမှတ်သံ စဉ်ဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လေးသည်တော်များကလည်း မီးမြှားများကို အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်၏။

မီးမြှားများသည် သုံးထပ်ဂေဟာ၏ ပထမထပ်၊ ဒုတိယထပ်သို့ ကျရောက်၍ မီးများ စတင်လောင်ကျွမ်းပြီ ဖြစ်သည်။

သုံးထပ်ဂေဟာ၏အောက်ခြေကို မီးများ စတင်လောင်ကျွမ်းချိန်၌ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်၍ တိုက်ခတ်လာသော လေပြင်းကြောင့် မီးတောက်မီးလျှံများသည် အရှိန်အဟုန် မြင့်မားစွာဖြင့် ရုတ်ခြည်းပင် တောက်လောင်လာ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

ဝမ်းတချင်းနှင့် ကျူးလေတို့သည်လည်း ပြတင်းပေါက်မှ ခွာ၍ အထဲသို့ဝင်၏။

ဝမ်းတချင်းတို့၏လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေသော သံစူးရှင်က ဦးခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဒီလူ ဒီလောက်တောင် တည်ငြိမ်နေတာ ထွက်ပြေးဖို့ နည်းလမ်းကို စဉ်းစားမိလို့လား”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သလို ပြောလာ၏။

ပြောင်မူထင်းက သံစူးရှင်အား ငဲ့စောင်းကြည့်ယင်း...

“မင်းသာ အဲဒီ နေရာမှာ ရှိရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သံစူးရှင်က ခေါင်းယမ်း၍...

“ငါတော့ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ သူတို့ ထွက်ပြေးနိုင်တဲ့ နည်းကတော့ ဟောဒီ တံတားပေါ်က ထွက်ပြေးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းပဲ”

ဟု ပြောလာ၏။

ပြောင်မူထင်းက ကမ်းစပ်တစ်နေရာကို ညွှန်ပြရင်း...

“အဲဒီ သစ်ပင်ဟာ ဒီအဆောက်အအုံနဲ့ အနီးဆုံးပါ။ ဝမ်းတချင်းလို လူမျိုးဆိုရင်တော့ အဲဒီ သစ်ပင်ကို ရောက်အောင် မြှားကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ပစ်လွှတ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီ ကြိုးက တွဲခိုပြီး”

သူသည် ရုတ်တရက် စကားကို ရပ်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့်...

“ဟာ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအဆောက်အအုံကို မီးရှို့အောင် တမင် အချိန်ဆွဲတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

သံစူးရှင်က ပြောင်မုထင်း၏စကားကို သဘောမပေါက်ဟန် ဖြင့် မျက်မှောင်ကုပ်ယင်း...

“ဒီလို မီးရှို့ဖြစ်အောင် ဝမ်းတချင်းက တမင် လုပ်တာလို့ ခင်ဗျားယူဆတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ သိုင်းတံခွန်ခြံက လူတွေကို အချက်ပြ တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့စကားအား ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ရှိလု ချွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီလို ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့မြင်းသည်တော် တွေက ဒီကို မရောက်အောင် ဟန့်တားပါလိမ့်မယ်”

ရှိလုချွမ်း၏စကားကြောင့် ပြောင်မုထင်းနှင့် သံစူးရှင်သည် အံ့သြဟန်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိ၏။

ပြီးမှ...

“ဆရာကြီးက ဒီလို ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုပြီး ကြိုတင်တွက်ထား သလား”

ဟု ပြောင်မုထင်းက မေးလိုက်သည်။

ရှိလုချွမ်းက...

“ဖြစ်နိုင်သမျှတွေကို စဉ်းစားထားရတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သံစူးရှင် သဘောကျသွား၏။

“ဆရာရဲ့ညာဏ်ပညာကိုတော့ ချီးကျူးရမှာပဲ”

ရှိလုချွမ်းအား ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်သည်။

ရှိလုချွမ်း ဦးခေါင်းကစ်ချက် ဓါယမ်းလိုက်သည်။

သက်ပြင်းချကာ...

“ငါတစ်ကွက် အတွက်မှားသွားတယ်”

ဟု ရေရွက်လိုက်၏။

သံစူးရှင် အံ့သြသွားသည်။

ရှိလုချွမ်း၏အစီအစဉ်များသည် ထောင့်နေလှသည်ဟု သူ က ထင်ထားခဲ့၏။

မည်သည့်နေရာ မှားယွင်းသွားပါသနည်း။

“ပြောင်မုထင်းလည်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားသည်။

ရှိလုချွမ်းကို ကြည့်ယင်း...

“ဘယ်ကိစ္စမှာ မှားသွားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှိလုချွမ်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ငါ ဘာဖြစ်လို့ စောစောကတည်းက ဝမ်းတချင်းကို...

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်မိသလဲဆိုတာပဲ”

ဟု ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်လေတော့၏။

သုံးထပ်ဂေဟာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မီးတောက်မီးလျှံများ
ကြောင့် ပူလောင်နေ၏။

ထို့ကြောင့်...

၎င်းပတ်ဝန်းကျင်မှ လေထုသည် အပူကြောင့် ကျယ်ပြန့်
ကာ အထက်သို့ ပျံ့တက်နေ၏။

ထိုလေထု၏နေရာသို့ ကန်ကို ဖြတ်၍ လေအေးကို တိုက်
ခတ်၍ အစားထိုး ဝင်ရောက်လာ၏။

သို့ဖြစ်၍...

လောင်ကျွမ်းနေသော မီးလျှံများကို ပံ့ပိုးအားပေးမှု ဖြစ်စေ
ကာ မီးတောက်မီးလျှံများကို ပို၍ ကြီးထွားလာစေ၏။

မီးတောက်မီးလျှံများ ကြီးမားလာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် သုံးထပ်ဂေဟာ၏ တတိယထပ်ကို စတင်စွဲလောင်နေပြီ
ဖြစ်၏။

ရှိလူချွမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း စတင်မီးစွဲလောင်နေပြီ ဖြစ်
သော တတိယထပ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“အင်း ကျုပ် အမှားနှစ်ခုတောင် ကျူးလွန်ခဲ့မိတာပဲ၊ ပထမ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

အမှားက ဝမ်းတချင်းကို မဝယ်မိတာ၊ နောက်အမှားက ရှားကူးရဲ့
သိုင်းပညာကို ယုံကြည်မိတာပဲ”

ပြောင်မုထင်းက ရှိလူချွမ်း အာရုံပြောင်းစေရန်...

“ကျုပ်တို့ မြေခွေးရှား သတင်းကို မသိရသေးဘူးနော်”

ရှိလူချွမ်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်၏။

“ကျူးချိုကို ရှာမတွေ့ရင် သတင်းပြန်ပို့ဖို့ ပြောထားခဲ့တယ်၊
အခုအတိုင်းဆို သူလဲ ဟန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ပြောင်မုထင်း လေပူတစ်ချက်မူတ်ထုတ်ရင်း...

“မြေခွေးရှားအတွက် ကျုပ်တို့ ဆုတောင်းပေးပါမယ်”

ရှိလူချွမ်းက...

“အခုအချိန်မှာ လုပ်စံရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ပြောင်မုထင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘာများလဲ”

“ဝမ်းတချင်း ထွက်လာတာကို ထိုင်ကြည့်နေဖို့ပေါ့”

ရှိလူချွမ်းက ပြောရင်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်တော့သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် တတိယထပ်အား ကူးလာခဲ့ချေ

ပြီ။

မီးခိုးများက အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းလာ၏။

ဝမ်းတချင်းသည် မီးခိုးလက်နက်ပုန်းဖူးကို ကြမ်းပေါ်၌
သေဆုံးနေသော မိန်းကလေး အလောင်း၌ ချိတ်ဆွဲလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျူးလေသည် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆီ၌

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လာ၏။

ထိုသေတ္တာသည် နှစ်ကူးပွဲတော် ကျင်းပစဉ်က လက်ကျန် ပစ္စည်းများ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဝမ်းတချင်း တွေးမိလိုက်သည်။

ယခု ပစ္စည်းများသည် မိမိအတွက် အသုံးဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းတချင်းသည် ဝမ်းစောင်တစ်ပိုင်းနှင့် ခေါင်းအုံးကို လူပုံသဏ္ဌာန် ပြုလုပ်၍ သေဆုံးနေသော မိန်းကလေး၏နောက်ကျောတွင် ကုန်းပိုးချီထားဟန် ပြုလိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူက ကျူးလေးအား ခေါ်၍...

“ကဲ မိန်းကလေး၊ မင်းကို ကျွပ်ကုန်းပိုးမယ်၊ မင်းမြဲမြဲပက်ထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျူးလေး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မဘာသာ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဝမ်းတချင်း ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။

ရုတ်တရက်...

ကျူးလေး၏လည်ဂုတ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချလိုက်၏။

“အင့်”

ကျူးလေး တစ်ချက်ညည်းညူလိုက်၏။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြမ်းပေါ် နေရန် ကျခွာသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

ထိုအချိန်၌ အခန်းထဲ၌ ကြမ်းပြင်ကို မီးစွဲလောင်ပြီး မီးတောက်မီးလျှံများ ပို၍ ကြီးမားလာသည်။

ဝမ်းတချင်းသည် မီးရှူးမီးပန်းတစ်ချို့ကို မိမိ၏ခါး၌ ထိုးထည့်လိုက်၏။

တစ်ချို့ကို အစီအစဉ်တကျ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

ထို့အပြင်...

သေဆုံးနေသော မိန်းကလေး၏အလောင်း၌လည်း ချိတ်ဆွဲလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သောက်ရေအိုးထဲမှ ရေဖြင့် ဝမ်းစောင်တစ်ပိုင်းကို လောင်းချလိုက်၏။

သူက အစီအစဉ်များအား စနစ်တကျ လျင်မြန်စွာဖြင့် ပြုလုပ်လိုက်လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

လွတ်မြောက်ခြင်း

မီးတောက်မီးလျှံသည် သုံးထပ်ဂေဟာကို ဝါးမြိုတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ရှိလုချမ်းသည် မီးလောင်နေသော သုံးထပ်ဂေဟာကို နှမြောတသစ္စာ ကြည့်ရင်း...

“အင်း ဒီလောက် အေးအေးဆေးဆေး နေပုံထောက်ရင် သူတို့ထွက်ပြေးဖို့ နည်းလမ်းရှိပြီနဲ့ တူတယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းသကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

သုံးထပ်ဂေဟာ၏တတိယထပ်မှ ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ မီးရှူးမီးပန်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လူတစ်ယောက်ကို ကျောပိုးထားသော လူရိပ်တစ်ခုသည် သုံးထပ်ဂေဟာ၏ တတိယထပ်မှ လေထဲသို့ ဝဲပျံ့၍ ထွက်လာလေသည်။

ထိုသို့ ဝဲပျံ့လာရင်း ၎င်းလူရိပ်မှ မီးခိုးလုံးများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ရှိလုချမ်း၏လူများသည် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ပင် ငေးငိုင်းသွား၏။

ရှိလုချမ်းသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ ထိုင်နေရာမှထကာ လူရိပ်များ ရွေ့လျားရာကို ကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်ရင်းပင် လူရိပ်ကို မီးခိုးလုံးက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

သံစူးရှင်နှင့် ပြောင်မုထင်းတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်...

ရှိလုချမ်းသည် လေးသည်တော်များကို မြှားဖြင့် ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရှိလုချမ်း၏အမိန့်ပေးသံ မဆုံးမီမှာပင် မီးမြှားဆယ့်ငါးစင်း ခန့်သည် လေထဲသို့ ရောက်ရှိကာ ရွေ့လျားနေသော မီးလုံးထဲသို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သွားသည်။

ဤမီးခိုးလုံးထဲမှ ပေါက်ကွဲသံတစ်ချို့ ထွက်ပေါ်လာပြီး မီးရှူးမီးပန်းများသည် ရှိလုချမ်း၏လူစုထဲသို့ ပစ်လွှင့်လာသည်။

ပေါက်ကွဲသံကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပစ်လွှင့်လာသော မီး

ရှုမီးပန်းများကြောင့်လည်းကောင်း ရှိလှချမ်း၏ခြံဝင်းထဲ၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကာ နှစ်ကူးပွဲတော် ကျင်းပသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရပေသည်။

ထိုစဉ်...

ရုတ်တရက် သုံးထပ်ဂေဟာ၏တတိယထပ်သည် ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ အပိုင်းပိုင်းအစစ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သစ်သားအပိုင်းအစများသည် လေထဲ၌ လွင့်ပျံ၍ ကန်ရေပြင်သို့ ကျကာ လှိုင်းဂယက်များစွာကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှိလှချမ်း၏ခြံဝင်း၌ ငြိမ်သက်နေ၏။

ဆူညံခြင်း၏နောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုသည် ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရှိလှချမ်းသည် ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားသော သုံးထပ်ဂေဟာ၏တတိယထပ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ၏ဦးနှောက်ထဲ၌ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏စိတ်ထဲ၌ ဝမ်းတချင်း အသက်ရှင်သန်နေဆဲဟု ခံစားရ၏။

ယင်းသို့ ခံစားမိသည်မှာလည်း ထက်မြက်သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် မည်သည့် အခက်အခဲကိုမဆို ကျော်လွှား

နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်...

နှစ်ပေါင်းများစွာ သိုင်းလောကထဲ၌ ကျင်လည်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံများကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ရှိလှချမ်း တွေးတောနေစဉ်မှာပင် သံစူးရှင်က ပြောင်မုထင်းအား...

“အင်း ဝမ်းတချင်းရဲ့ ထွက်ပေါက်ဟာ ဒီလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး တော့ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပြောင်မုထင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဒီလောက် မိုက်မဲတဲ့ အပြုအမူတော့ ဝမ်းတချင်း လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သံစူးရှင်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီလူ မသေဘူးလို့ ထင်တယ်”

ပြောင်မုထင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဒီလူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလှချမ်းသည် သံစူးရှင်နှင့် ပြောင်မုထင်းတို့ စကား အပြန်အလှန် ပြောနေသည်ကို နားထောင်နေရာမှ လက်ကာပြရင်း...

“ဒီဂေဟာကို ငါကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး ဆောက်ခိုင်းတာ”

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မလွယ်ပေါက်တံခါးကို မထားခဲ့ဘူး၊ ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်တည်း ထားပြီး ဆောက်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဝမ်းတချင်း ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာတော့လဲ ငါ မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် မိမိနဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်ရင်း...

“အင်း ငါတွေ့တဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ ဝမ်းတချင်းဟာ ဒီက နေ ထွက်ပြေးသွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

လူတစ်ယောက်သည် ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် ရောက်ရှိလာ ပြီး ဝမ်းတချင်းတို့ ထွက်ပြေးသွားကြောင်း သတင်းပို့လေတော့သည်။

ရှိလှချမ်းသည် ထိုသတင်းကို နားထောင်ပြီးနောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

ဝမ်းတချင်းသည် မိမိ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ရန် အာရုံ လှည့်စားမှုသုံးခု ပြုခဲ့သည်။

သူသည် မီးရှူးမီးပန်းများသည် အစီအစဉ်တကျ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် ကမ်းစပ်မှ သစ်ပင်ကြီးကို ကြိုးတပ် မြားဖြင့် ပစ်လွှတ်၍ သုံးထပ်ဂေဟာနှင့် သစ်ပင်ကြား၌ ကြိုးတန်း တစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ထိုကြိုးတန်းသည် မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ သွယ်တန်းထားသည့် အလျှောက် ထိုကြိုးတန်းမှ အလွယ်တကူ လျောဆင်းနိုင်ပေ၏။

ဝမ်းတချင်းသည် ထိုကြိုးတန်း၌ ခရမ်းရောင်မိန်းကလေး အလောင်းကို ချိတ်ဆွဲလိုက်ပြီး လျောကျမသွားစေရန် အထိန်းကြိုး တစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်ထားခဲ့သည်။

ထို့အတူ မီးရှူးမီးပန်းများကို မီးရှို့လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အထိန်းကြိုးကိုလည်း မီးရှို့လိုက်၏။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် တပြိုင်နက်တည်း ဝမ်းတချင်း သည် သတိမေ့နေသော ကျူးလေကို ကုန်းပိုးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ရေဆွတ်ထားသော ငွမ်းစောင်းတစ်ပိုင်းကို ခြံ၍ ဒုတိယအထပ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒုတိယအထပ် အနောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ရေကန်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ သုံးထပ်ဂေဟာ၌ ပေါက်ကွဲသံများနှင့် မီးရှူးသံများ

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပန်းများ ပေါ်ထွက်လာ၍လည်းကောင်း၊ ခရမ်းရောင်မိန်းကလေး၏ အလောင်းသည် ကြိုးတန်းတစ်လျှောက် လျော့ကျ၍လည်းကောင်း၊ ရှိလှချမ်းတို့လူစု ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေ၍ ဝမ်းတချင်း ရေထဲ ခုန်ချသံကို မကြားကြချေ။

ထို့ပြင်...

ဝမ်းတချင်း၏ ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့သည့် လှည့်စားမှုများကို အာရုံစိုက်နေမိ၍လည်းကောင်း ဝမ်းတချင်း၏လှုပ်ရှားမှုကို မည်သူမျှ သတိမပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သုံးထပ်ဂေဟာ၏ တတိယအထပ် ပေါက်ကွဲချိန်၌ ဝမ်းတချင်းသည် ရှိလှချမ်း၏ကျောက်စိမ်းဂေဟာမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ တော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ကျူးလေ သတိရလာသောအခါ ဝမ်းတချင်း၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ရောက်ရှိနေကြောင်းကို ဦးစွာ သတိပြုမိသည်။

ထို့နောက်...

သူမနှင့် ဝမ်းတချင်းတို့သည် မြင်းတစ်စီးကို စီး၍ ခရီးပြင်း နှင်လာကြောင်း ထပ်မံသတိပြုမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းတချင်းသည် မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေ တော့သည်။

ထို့နောက်...

ဝမ်းတချင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ် လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ကျူးလေကို ဖေးကူ၍ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်စေ သည်။

သူသည် ကျူးလေကို မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်နိုင်ရန် အကူ အညီပေးရင်း...

“မင်းတော်တော်နာသွားလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးလေက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ...

“အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ကျုပ်တို့ ရှိလှချမ်းဂေဟာနှင့်

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အတော်ဝေးဝေးကို ရောက်နေတာပဲ”

ကျူးလေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း...

“အင်း အစ်ကိုကြီး သတ္တိကို မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်ဘူးရှင်”

ဝမ်းတချင်း ပြုံးလျက်...

“ဒါသတ္တိ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေမယ့်အတူ မကူးဘူးဆိုပြီး မိုက်

မိုက်ကန်းကန်း လုပ်လိုက်တာ”

ကျူးလေက ပြုံးလျက်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကြီးကြောင့် အခုလို လွတ်ရတာပါ”

ဝမ်းတချင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းနေလို့ပါ”

ကျူးလေက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း...

“ဒီလောက် အကျပ်အတည်းကြားထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မတားခွဲရတာလဲ”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

“အို ကျုပ်က မင်းကို ကယ်ဖို့လာတာပဲ၊ မင်း မပါဘဲတော့ ကျုပ် ဘယ်ပြန်နိုင်ပါ့မလဲ”

ကျူးလေ၏မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းညှိုးလျော်သွားပြီး...

“တကယ်လို့များသာ ကျွန်မအတွက် အစ်ကိုကြီး သေသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ တစ်သက်လုံး စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု စကားကို လေးပင်စွာ ပြောလိုက်၏။

ကျူးလေ၏စကားကြောင့် ဝမ်းတချင်းသည် သက်ပြင်းတစ်

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ချက်ကို ငြိမ်သာစွာ ချလိုက်မိလေတော့သည်။

ကျူးလေကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ကဲ ညီမ သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

တန်ပြန်မှု

ရှိလုချမ်းလည်း ပြုံးနေ၏။
 သူ၏အပြုံးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လျှို့ဝှက်ထားဟန် ရှိ၏။
 တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏အပြုံးသည် ကျောချမ်းစရာ
 ကောင်းလောက်အောင် အေးစိမ့်လာ၏။
 သို့ဖြစ်၍လည်း...
 ဤအခန်းထဲ၌ ရှိနေသော သူများသည် အမေမွေးကတည်း
 က ပါးစပ်ပါမလာသူများကဲ့သို့ ဟိတ်ဆိတ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။
 ထိုသို့ ပါးစပ်ပိတ်၍ နှုတ်ဆိတ်နေသူများထဲ၌ ပြောင်မုထင်း
 နှင့် သံစူးရှင်တို့လည်း ပါဝင်၏။
 ထို့ကြောင့်...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

ဤအခန်း၌ ပရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်၏ခြေသံကို ကြားနိုင်
 လောက်အောင်ပင် ဟိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
 ရှိလုချမ်း၏နှုတ်ခမ်းသည် ပြုံးနေ၏။
 သူ၏မျက်လုံးသည် မမြင်မတွေ့နိုင်သော နေရာတစ်နေရာ
 ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသကဲ့သို့ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်သည် တည်ငြိမ်
 လျက် ရှိ၏။
 သို့သော်...
 နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ အပြုံး၏အရိပ်သည် မျက်လုံး၌ ရှိမနေပါ။
 အချိန်အတော်ကြာမှ ရှိလုချမ်းသည် 'အဟမ်း'ဟု လည်
 ချောင်းရှင်းသံတစ်ချက် ပြုလိုက်ပြီး...
 “ကဲ အခု ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”
 ဟု မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ဘဲ မေးလိုက်၏။
 မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ဘဲ မေးလိုက်သော မေးခွန်းကို
 သံစူးက မိမိကိုရည်ရွယ်၍ မေးလိုက်သကဲ့သို့ ချက်ချင်း နေရာမှ
 ထကာ...
 “ကျွန်တော်တို့ အခုချက်ချင်း သိုင်းတံခွန်ခြံကို သွားတိုက်
 မယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ရှိလုချမ်းက ဦးခေါင်းခါရမ်းရင်း...
 “သူတို့ဘက်ကလဲ ကျုပ်တို့ လာတိုက်ရင် ဘယ်လို တုန့်ပြန်
 မယ်ဆိုတဲ့ စီမံချက် ရှိမှာပေါ့၊ မလုပ်နဲ့ ကျုပ်တို့တတွေ ထောင်ချောက်

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထဲ ဝင်တိုးမိနေဦးမယ်”

သံစူးရှင်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းရဲ့ သစ္စာတော်ခံတွေကို ကျုပ်နဲ့ပြောင်းမှ
ထင်းသွားပြီး ဆုံးမလိုက်မယ်ဆိုရင်...”

ရှိလုချမ်းက ဦးခေါင်းကို လေးဖင့်စွာ ခါယမ်းရင်း...

“ဘာထူးမလဲ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သံစူးရှင်က တစ်ချက်ပြုံးကာ...

“ဒါဆိုရင်...”

ရှိလုချမ်းက သံစူးရှင်၏စကားကိုဖြတ်၍...

“မင်းတို့မှာ လူသတ်ဖို့ကိစ္စကလွဲပြီး တခြားကိစ္စကို မစဉ်း

စားတတ်ဘူးလား”

ဟု အော်ဟစ်မေးလိုက်၏။

သံစူးရှင် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ပြောင်မှထင်း ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ...

“ခင်ဗျား ကျူးလေကို ပြန်လိုချင်လို့တော့ ရမှာမဟုတ်

တော့ပါဘူး”

ဟု ဝင်၍တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်၏။

ရှိလုချမ်းက နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ တစ်ချက်ပြုံးရင်း...

“ကျူးစွေလုံးမှာ ကျူးလေအပြင် တခြားသမီးတွေ မရှိ
တော့ဘူးလား”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

ဟု မေးလိုက်၏။

ပြောင်မှထင်း မဖြေပါ။

သူ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရှိလုချမ်းသည် အရှုံးထဲမှအမြတ်
ထုတ်ရန် ကြံနေသည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

ထို့ကြောင့်...

ရှိလုချမ်း၏ အစီအစဉ်ဖြင့်သာ လှုပ်ရှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

ရှိလုချမ်းသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ မျက်နှာကြက်ကို အတန်
ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက်...

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာချရင်း ပြောင်မှ
ထင်းကို ပြုံးပြကာ...

“ဒီမှာ အခု ငါတို့စဉ်းစားသင့်တာက ကျူးလေပြန်ရောက်တဲ့
အတွက် ကျူးစွေလုံး ဘာတွေလှုပ်ရှားမလဲ ဆိုတာပဲ”

သံစူးရှင်က...

“သူက ဒီကိုလာပြီး တိုက်မိုက်ဝံ့ပျံမလား”

ဟု မရဲတရဲ မေးလိုက်၏။

ရှိလုချမ်းက မိမိရင်ကို လက်မဖြင့်ညွှန်ပြလျက်...

“ကျုပ်သာ ကျူးစွေလုံးဆိုရင် ဘာလို့မတိုက်ရဲမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက်...

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အင်း...ကျုပ်လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေ ဘာကြောင့် မရောက်လာသေးတာလဲ”

သံစူးရှင်က...

“သူတို့ သတင်းမရသေးလို့ဖြစ်မယ်”

ရှိလုချမ်းက သံစူးရှင်ကို ဆက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ကျုပ်ထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင်ကော မနက်ဖြန်မှာ သူတို့

အတွက် အသုဘ အခန်းအနား လုပ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှိလုချမ်း၏စကားကြောင့် သံစူးရှင်သည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

ရှိလုချမ်းသည် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းထဲမှလူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ..

“ကဲ..ကဲ..အားလုံး ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကျူးစွေလုံးလာရင် ခုခံဖို့ပြင်ထားရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားသည် ပြောင်မှထင်းကို အံ့သြစေ၏။

ယခု ရှိလုချမ်း၏ခြင်းသည်တော်များသည် ကျူးစွေလုံးလာလျှင် လမ်းမှတားဆီး၍ သတင်းပို့ပေးမည် ဖြစ်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

ထိုသို့ သတင်းပို့ပေးမည့် မြင်းသည်တော် တစ်ယောက် တစ်လေမျှ ရောက်လာခြင်းမရှိသေးပါ။ သို့သော်....

ရှိလုချမ်းက တိုက်ခိုက်ရန် အဘယ်ကြောင့် ပြင်ဆင်နေကြောင်း ပြောင်မှထင်း သဘောမပေါက်ချေ။

ပြောင်မှထင်းနည်းတူ သံစူးရှင်သည်လည်း ရှိလုချမ်း၏အပြုအမူအပေါ် နားမလည်နိုင်ချေ။

ရှိလုချမ်းသည် ပြောင်မှထင်းနှင့်သံစူးရှင်တို့၏ စိတ်ကို ထွင်းဖောက်သိနေသကဲ့သို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

“အင်း..ငါ့ရဲ့အပြုအမူတွေကို မင်းတို့ အံ့သြနေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ပြောင်မှထင်းက...

“ဟုတ်တယ်”

ရှိလုချမ်းက...

“ကျူးစွေလုံးရဲ့အကြောင်းကို ငါတစ်ယောက်ပဲ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ငြီးတော့ ဝမ်းတချင်းရဲ့သဘောကို ငါနားလည်တယ်၊ အဲ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မရှင်းတာက ကျူးစွေလုံးနဲ့ ဝမ်းတချင်း ပေါင်းမိတာပဲ”

သံစူးရှင်က...

“ဟုတ်တယ်၊ အသွင်မတူ၊ အကျင့်စရိုက်မတူဘဲ လူနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ပေါင်းမိတာလဲ”

ပြောင်မှထင်းက...

“ဒါကတော့ ဝမ်းတချင်းက ကျူးစွေလုံးရဲ့ အပြင်မှာကနေတာပဲ”

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖုံးအကြောင်းပဲ သိလို့နေမှာပေါ့”

ရှိလုချွမ်းက ပြုံးလျှက်...

“ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းတချင်းက ကျူးစွေလုံးရဲ့ တရားမျှတမှု၊ အကူအညီပေးမှုတွေကိုပဲ သိတော့ သူ့ကိုလူကောင်းထင်မှာပေါ့၊ ကျူးစွေလုံးကလည်း သူ့ရဲ့အတွင်းသဘောကို လုံးဝ လူသိမခံခဲ့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီကိစ္စထဲမှာ ဝမ်းတချင်း ပါလာတာ ချန်ရှကြောင့်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ပြောင်မုထင်းက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးကာ...

“ဟုတ်ပြီ၊ အမှန်တော့ အခုကိစ္စထဲကို ဝမ်းတချင်း ဘုမသိဘာမသိနဲ့ ဝင်ပါလာတာဖြစ်ရမယ်”

ရှိလုချွမ်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းတချင်းသာ ကျူးစွေလုံးရဲ့အကြောင်းကို ချေးခါးအူမ မကျန်သိရင် အခုကိစ္စထဲကို ဝင်ပါလာမှာမဟုတ်ဘူး”

ပြောင်မုထင်းက...

“ဒါဆို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဝမ်းတချင်းကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြဖို့လိုလိမ့်မယ်”

ရှိလုချွမ်းက ပြုံးလျှက်...

“ဝမ်းတချင်းဟာ အလွန်ခေါင်းမာတဲ့လူ၊ မင်းက သူ့ကို သက်သေ သက်ကာယနဲ့ပြမှပဲ ယုံမှာ၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ဝေးသေး”

ပြောင်မုထင်းက...

“အင်...ဒါဆိုရင်ဇာတု ဝမ်းတချင်းက ကျူးစွေလုံးမှာ အပြစ်

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

မရှိဘူးလို့ထင်မှာပဲ”

ရှိလုချွမ်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“အေးပေါ့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေအထောက်အထားနဲ့ မပြနိုင်ရင် ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သံစူးရှင်က...

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျူးစွေလုံးက ကျုပ်တို့ကို တိုက်လာရင် ဝမ်းတချင်းက လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာပဲ”

ရှိလုချွမ်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျူးစွေလုံးက ဉာဏ်လည်း အင်မတန်များတယ်၊ သူ့အကြောင်းကို ဝမ်းတချင်း မရိပ်မိအောင် ဖုံးထားနိုင်လိမ့်မယ်”

ပြောင်မုထင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူကငြိမ်နေပြီး အခုမှစပြီး လှုပ်ရှားတာဖြစ်မှာပေါ့”

ရှိလုချွမ်းက ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း...

“ငါတို့ ဝမ်းတချင်းကို မစဉ်းစားမိခဲ့တာ မှားတာပဲ၊ အေးလေ သူဝင်လာတော့မှ ငါတို့ အစီအစဉ်တွေ ရှုပ်ထွေးကုန်တာပေါ့၊ အခုတော့ သူတို့က အသာစီးကနေ လှုပ်ရှားတော့မှာပေါ့”

ဟု စိတ်မသက်မသာဖြစ်သော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်တော့သည်။

❖ ❖ ❖

ထိပ်သီးနှစ်ယောက်

ကျူးစွေလုံးသည် ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်လာ၏။
 သူသည် မိမိပုန်းကွယ်နေသည့်နေရာကို ဝမ်းတချင်း ဖြတ်
 ကျော်သွားပြီးမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။
 ဝမ်းတချင်းသည် မြင်းကို အပြင်းနှင်သွား၏။
 ဝမ်းတချင်း၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ကျူးလေသည် နှိ၍လိုက်ပါသွား
 သည်ကို မြင်တွေ့သောအခါ ကျူးစွေလုံးသည် ပြုံးလိုက်မိ၏။
 သူ၏အပြုံးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာကို
 လျှို့ဝှက်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။
 ကျူးစွေလုံး၏နောက်မှ လူနှစ်ယောက် ထပ်မံပေါ်ထွက်
 လာလေသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။
 အဘိုးအို၏ဆံပင်သည် ဖြူဖွေးနေ၏။
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝါးလုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ ပိန်လှီရှည်လျား
 လေသည်။
 သူ အသုံးပြုသောလက်နက်မှာလည်း တောင်ဌေးတစ်
 ချောင်းပင် ဖြစ်၏။
 သူသည် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။
 သူ၏တောင်ဂွေကို သိုင်းလောကသားများက သေမင်း
 တောင်ဌေးဟုခေါ်ကြသည်။ သူ၏အမည်မှာ 'ကွေမင်း' ဖြစ်၏။
 သူ၏အသက်သည် ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၏။
 လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က သူသည် သိုင်းလောကမှ
 ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။
 ထို့နောက်...
 သိုင်းလောက၌ ကွေမင်း သေဆုံးပြီးဟူသောသတင်း ပေါ်
 ထွက်လာ၏။
 ထိုသို့ အများက သေဆုံးပြီးဟု ထင်မှတ်ထားသော ကွေမင်း
 သည် အသက်ဆယ်ခုနှစ်နှစ်မှစ၍ ကြေးစားဓားသမားဖြစ်လာခဲ့၏။
 ယခု သူသည်သေရုံမှ ပြန်လာကာ ကျူးစွေလုံး၏အမှုကို
 ထမ်းဆောင်နေသူ မဟုတ်ပါလား။
 ကျူးစွေလုံး၏ ယာဘက်မှလူငယ်သည် 'ထန်ကျားရဲ့' ဖြစ်
 သည်။

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျစ်လစ်တောင့်တင်း၏။

သူ၏မျက်နှာသည် ဟန်မူရာကင်းမဲ့နေ၏။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏စိတ်တွင်းမှ ခံစားချက်ကို ရုတ်တရက် မသိနိုင်ချေ။

သူသည် ကျူးစွေလုံး၏တစ်ဦးတည်းသော တပည့်ဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းကို ကျူးစွေလုံးသည် ပိရိစ္ဆာ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားသဖြင့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိကြချေ။

သို့ဖြစ်၍...

ထိုလူငယ်သည် ကျူးစွေလုံး၏ သိုင်းပညာကို မည်သည့်အဆင့်အထိရရှိထားကြောင်း မည်သူမျှ မသိနိုင်ချေ။

သူတို့သည် ပုန်းကွယ်ရာမှ အသီးသီးထွက်လာ၏။

ကျူးစွေလုံးသည် အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားသော ဝမ်းတချင်းကိုကြည့်၍ တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။

သူ၏အပြုံး၌ တစ်စုံတစ်ခုသော လျှို့ဝှက်ချက်သင်္ကေတပါနေလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

သူသည် လက်တစ်ဘက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ယင်းသို့ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်နှင့် ကျူးစွေလုံး၏ လူများသည် ပုန်းကွယ်ရာမှ အသီးသီးထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျူးစွေလုံး၊ ကွေမင်း၊ ထန်းကျားရှဲ့တို့မှလွဲ၍ ကျန်လူများသည် ရှိလူချွမ်း၏ ကျောက်စိမ်းဂေဟာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

သို့ဖြစ်၍...

ထိုလူများသည် ရှိလူချွမ်း၏ မြင်းသည်တော်များကို အလွယ် သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှိလူချွမ်း၏ မြင်းသည်တော်များသည် ကျူးစွေလုံး၏လူများကို မိမိတို့ဂေဟာမှလူများဟု ထင်မှတ်မှားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်...

ကျူးစွေလုံး လူများက အခက်အခဲ မရှိဘဲ မြင်းသည်တော်များကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့၏။

သူသည် ရှိလူချွမ်း၏ဂေဟာထဲသို့ သူလျှို့ဝှက်ကာ ထိုဂေဟာ၏အနေအထား၊ လူအင်အား၊ လုံခြုံရေး အစီအစဉ်များ၊ ဝတ်စုံများကို လေ့လာစေခဲ့၏။

ထိုဝတ်စုံများကို လေ့လာရာ၌လည်း အဆင့်အတန်း၊ အမျိုးအစား ခွဲခြားလေ့လာစေခဲ့၏။

ထိုလေ့လာချက်များအပေါ်တွင် တည်ခို၍ အစီအစဉ် ရေးဆွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသို့...

အစီအစဉ် ရေးဆွဲရာ၌လည်း ယခုကဲ့သို့ ဝမ်းတချင်း ထွက်ခွာသွားပြီးမှ ရှိလူချွမ်း၏ဂေဟာကို ဝင်ရောက်စီးနင်းရန် သတ်မှတ်ခဲ့၏။

ကျူးစွေလုံးသည် ဝမ်းတချင်း၏အရည်အချင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချ၏။

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မည်သည့် အကူအညီမျှ မလိုအပ်ဘဲနှင့် ဝမ်းတချင်းသည် ရှိလှချမ်း၏ဂေဟာမှ ကျူးလေကို ခေါ်ထုတ်လာနိုင်မည်ဟု ဖြိုင်းချက် မရှိ ပုံကြည်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း...

သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းမှ ချန်ရှနှင့် ပမ်းတချင်းတို့ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ကျူးစွေလုံးသည် မိမိ၏လူများကို ရှိလှချမ်း၏လူများနှင့် မှားယွင်းစေရန် ကျောက်စိမ်းဂေဟာ၏ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်လျက် ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ ပုန်းအောင်းရန် ထွက်ခွာလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးစွေလုံးသည် မိမိ၏မြင်ကွင်းမှ ဝမ်းတချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ မိမိ၏လူများကို ရှိလှချမ်း၏ကျောက်စိမ်းဂေဟာသို့ ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ရှိလှချမ်းသည် မိမိ၏လူများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်ညွှန်ကြားနေ၏။

ပြီးမှ သူသည် မိမိ၏ဝဲယာနှစ်ဘက်မှ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသော သံစူးရှင်နှင့် ပြောင်မုထင်းတို့ကို တစ်ချက်ငဲ့စောင်း ကြည့်လိုက်လေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

သံစူးရှင်က ပြုံးလျက်...

“အင်း ကျုပ်တို့အင်အားလဲ မနည်းဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိလှချမ်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“ဒီမှာ ကျုပ်က ကျူးစွေလုံးရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သူ့မှာ ကျုပ်တို့ မမြင်တွေ့နိုင်တဲ့ အင်အားတွေ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သံစူးရှင်က...

“ကျူးစွေလုံးရဲ့ အင်အားကို ကျုပ်တို့ အမြဲစောင့်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိလှချမ်းက ပြုံးလိုက်၏။

ပြီးမှ...

“ကဲပါ မကြာခင် ကျုပ်တို့ဟာ ကျူးစွေလုံးရဲ့ အင်အား အစစ်အမှန်ကို တွေ့ကြရမှာပဲ၊ အဲ ကျုပ်တို့ဘက်က ရှုံးမှာလဲ သေချာတယ်”

သံစူးရှင်က...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ ခုခံဖို့ ပြင်နေရတာလဲ”

ရှိလှချမ်းက...

“ထွက်ပြေးဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့လို့”

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သံစူးရှင်က တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း
ရှိလုချမ်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ သံစူးရှင်၊ ကျုပ်တို့လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့
မှာ အင်အားဘယ်လောက် ကျန်ခဲ့မလဲ၊ အဲဒီ အင်အားနဲ့ နောက်ထပ်
ကျောက်စိမ်းဂေဟာကို ထူထောင်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက်...

မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်း
ကျဲကျဲဖြင့် ထွက်သွားလေတော့၏။

ပြောင်မူထင်းသည် သံစူးရှင်ကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းကြည့်
လိုက်ပြီး ရှိလုချမ်း၏နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့၏။

သံစူးရှင်လည်း ပြုံးလျက် သူတို့နောက်သို့ လိုက်ပါသွား
တော့လေ၏။

ကျူးစွေလုံး၏သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းမှ လူများသည် စတင်လှုပ်
ရှားနေပြီ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ရှိလုချမ်း၏ဂေဟာမှ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား
သဖြင့် ရှိလုချမ်း၏ဂေဟာထဲသို့ အလွယ်တကူပင် ထိုးဖောက်ဝင်
ရောက်လာ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ရှိလုချမ်း၏လူများသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပုံမှားအရှိန်ခံလိုက်
ရသဖြင့် ပထမ၌ အံ့အားသင့်နေမိ၏။

နောက်မှ ရှိလုချမ်း၏ဂေဟာတစ်ခုလုံးသည် အချက်ပေး
သံချောင်းခေါက်သံများ၊ ခရာမှုတ်သံများဖြင့် ဆူညံသွားလေတော့
၏။

ရှိလုချမ်း၏ဂေဟာထဲ၌ ရောက်သည်နှင့် ကျူးစွေလုံး၏
လူများသည် မိမိတို့၏အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်၏။

သို့မှသာ...

သူ့လူကိုယ်လူ ခွဲခြားနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

ရှိလုချမ်းသည် ကျောက်စိမ်းဂေဟာအဆောင်၏ ဧည့်ခန်းမ
၌ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ၏။

ဂေဟာအတွင်းမှ တိုက်ပွဲ၏သတင်းများကို ဆက်သားများ
က သယ်ဆောင်လာ၏။

ရှိလုချမ်း၏အမိန့်များကို ဆက်သားများက ပြန်လည်သယ်
ဆောင်သွား၏။

“အစိမ်းရောင်အဘိုးအိုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက် သေ
သွားပြီဆိုတဲ့ သေမင်းတောင်ဌေးကွေမင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောင်မုထင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကတော့ သေမင်းတောင်ဝှေး ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ပဲ၊ အင်း ဒီလို သွေးဆာနေတဲ့လူကို ကျူးစွေလုံးက လက်ခံထားတာ စဉ်းစားစရာပဲ”

ရှိလုချမ်းက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဒီလို လူမျိုးနဲ့ ကျူးစွေလုံးက အကျင့်တူ စိုက်တူပဲ၊ ဒီလူကို ကျူးစွေလုံးက လက်ခံထားတာ မဆန်းပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပြောင်မုထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဟိုသူငယ် သိုင်းသမားက ဘယ်သူဖြစ်မယ် ထင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ရှိလုချမ်းက ဦးခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလျက်...

“ကျုပ်လဲ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ဒီလူငယ်ဟာ သိုင်းလောကထဲက မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ပြောင်မုထင်းက ရှိလုချမ်း၏စကားကို သဘောတူဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ကွေ့မင်း(သို့မဟုတ်)၊ သေမင်းတောင်ဝှေး(သို့မဟုတ်)၊

အစိမ်းရောင်အဘိုးအို...။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိန်လိုပါးလှ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်မှုများမှာ လေတိုးလျှင်ပင် လဲနိုင်မည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။

သို့သော်...

သူ၏သေမင်းတောင်ဝှေးက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

တိကျသေသပ်သော တိုက်ကွက်များကြောင့် အစိမ်းရောင်အဘိုးအိုကွေ့မင်း၏ သေမင်းတောင်ဝှေးအောက်၌ ရှိလုချမ်း၏လူအတော်များများ ကျဆုံးကုန်၏။

ရှိလုချမ်း၏လေးသည်တော်များသည် ကွေ့မင်းထံသို့ တရစပ်ပစ်၏။

ထိုတရစပ်ပစ်သော မြှားတစ်စင်းတစ်လေးမျှ ကွေ့မင်းကို ထိခိုက်မိခြင်း မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍...

ကွေ့မင်းကို မည်သူမျှ တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိချေ။

ထိုနည်းတူပင် လူငယ်သိုင်းသမားထန်ကျားရဲ့ ကိုလည်း

ရှိလုချမ်း၏လူများသည် တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိချေ။

သူသည် ကျူးစွေလုံး၏တစ်ဦးတည်းသောတပည့် ဖြစ်၏။

ကျူးစွေလုံး၏တစ်ဦးတည်းသောတပည့် ဖြစ်သည့် အ

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှောက် သူသည် ကျူးစွေလုံးကဲ့သို့ တည်ငြိမ်မှုရှိ၏။

မည်မျှရှုပ်ထွေးနေပါစေ သူသည် ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဆောင်ရွက်တတ်၏။

သူ၏ဓား အသုံးပြုပုံမှာ အလွန်ကပ်စေးနည်း၏။

သူသည် ဓားကို လိုအပ်မှ ထုတ်၏။

ဓားထုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဘက်လူ၏အသက်ကို ချွေယူလိုက်ပြီး ဖြစ်၏။

ယခု...

သူသည် ဓားကို ဆယ်ကြိမ်ခန့် ထုတ်ပြီး ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိလူချွမ်း၏လူဆယ်ယောက်ခန့် လဲကျနေ၏။

ထိုစဉ်...

ကျောက်စိမ်းဂေဟာဘက်မှ မီးကျည်သုံးခု ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်ကာ ပေါက်ကွဲသွား၏။

ယင်းသည် ရှိလူချွမ်း၏အကူအညီ တောင်းခံသော သင်္ကေတပင် ဖြစ်လေ၏။

ကျူးစွေလုံးသည် ကောင်းကင်ပေါ်၌ ပေါက်ကွဲသော မီးပန်းများကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူတို့သည် ကျောက်စိမ်းဂေဟာသို့ ချီတက်သွား၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ကျောက်စိမ်းကန်ဂေဟာသို့ စကြိုကိုးခုကို ဖြတ်သန်း၍ ဝင်ရောက်ရမည် ဖြစ်၏။

စကြိုလမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းလာ၏။

ကျူးစွေလုံး၏လူများက ထိုစကြိုလမ်းအတိုင်း အဆင်အခြင်မဲ့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျှင် အကျအဆုံးများလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ သို့သော်...

ကျူးစွေလုံး၏လူများသည် ယင်းသို့ အဆင်အခြင်မဲ့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိခဲ့ဘဲ...

ရှိလူချွမ်း၏လူများသည် သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရနှင့် နောက်ဆုံး လက်နက်ချ အညံ့ခံရလေတော့၏။

ကျူးစွေလုံးသည် ကျောက်စိမ်းဂေဟာသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

စကြိုလမ်းမျိုး အကျွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ကျူးစွေလုံး၏ခြေလှမ်းများသည် ရပ်စဲနေသွား၏။

အကြောင်းမှာ...

သံစူးရှင်သည် စကြိုလမ်းအလယ်တွင် ရပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

သံစူးရှင်၏မျက်နှာ အမူအရာသည် လူသေအလောင်းတို့

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့ ဖြူဖွေး၍ အမူအယာ ကင်းမဲ့နေ၏။

သံစူးရှင်သည် စကြိုအလယ်၌ အေးစက်စွာရပ်ရင်း ကျူး
စွေလုံးကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေ၏။

ထို့ကြောင့်...

ဤနေရာသည် သူ၏သံစူးလုံး အစွမ်းပြရန် အလွန်ကောင်း
သောနေရာ မဟုတ်ပါလား။

ဤနေရာကို သံစူးရှင်သည် ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

ကျူးစွေလုံးသည် သံစူးရှင်ကို တွေ့သည်နှင့်...

“သံစူးရှင် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

သံစူးရှင်က ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့တွေ့တာ နှစ်ကြိမ် ရှိပြီ၊ ဒါနောက်ဆုံး
အကြိမ်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ကျူးစွေလုံးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့တွေ့တာ ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ”

သံစူးရှင်က ရယ်မောကာ...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သည်တော့ ခင်ဗျားသမီးကို ဘာတွေ
မှာခဲ့ဦးမလဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဘာမှ မှာဖို့ မလိုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ သေရ

မျက်နှာပုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

မယ့်လူက မင်းပဲ”

သံစူးရှင်က...

“အင်း ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ သံစူးလုံးကို ဖမ်းဖို့ စိတ်ကူးနေ
တယ် မဟုတ်လား”

ကျူးစွေလုံးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြကာ...

“အင်း ဒီနေရာက သံစူးလုံးရဲ့ အစွမ်းကို ပြဖို့ကောင်းတဲ့
နေရာပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သံစူးရှင်က ရယ်မောလိုက်၏။

သူ၏ရယ်မောသံသည် ကောက်ကျစ်သော ဝံ့ပုလွေတစ်
ကောင်၏အသံနှင့် တူပေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ...

“အင်း ခင်ဗျားလဲ သိုင်းလောကမှာ နာမည်မရှိတဲ့လူမှ
မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ရဲ့ သံစူးလုံးကို ဖမ်းနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ကျူးစွေလုံးက ငြိုးလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မပစ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်ဖမ်းနိုင်
မယ် မဖမ်းနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားလက်တွေ့ မသိရသေးဘူး”

သံစူးရှင်က...

“မကြာခင်မှာ မင်းမြင်တွေ့ရမှာပါ”

ကျူးစွေလုံးက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဘာလဲ ကျုပ်လူတွေ ရောက်လာမှလား”

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးစွေလုံး၏စကားကြောင့် သံစူးရှင်သည် မျက်မှောင်
ကုတ်သွားမိလေသည်။

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ကျုပ်လူတွေ ရောက်လာတော့ ကျုပ်နောက်ဆုတ်ဖို့
အတွက် လမ်းပိတ်နေမယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဓားနှံပစ်ဖို့
သိပ်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးရမယ်၊ ဒီလို မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သံစူးရှင်သည် ကျူးစွေလုံး၏စကားကြောင့် ရုတ်တရက်
ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ပြီးမှ ရယ်မောရင်း...

“အင်း ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘယ်လိုရှုံးနိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြို
တွက်ထားပြီးသားပဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကျုပ်လူတွေကို ကျုပ်နောက် ပါးနှစ်
ရိုက်အကွာက လိုက်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်”

သံစူးရှင်က ရယ်မောကာ...

“အင်း ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကလဲ ဒီအတိုင်း ရပ်နေမှာပေါ့”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဘာလဲ သံစူးလုံးအစွမ်း မပြတော့ဘူးလား”

သံစူးရှင်က ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“အချိန်အခါရယ် နေရာဒေသရယ် ကိုက်ညီအောင် စောင့်

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

ဆိုင်းရမှာပေါ့”

ကျူးစွေလုံးက မျက်ခုံးမွှေးကို ပင့်ဟင်လိုက်ပြီး...

“စစ်ကူစောင့်နေတာလား”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

သံစူးရှင်သည် ဘာမျှ ပြန်လည်၍ မပြောတော့ဘဲ ကျူးစွေ
လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျူးစွေလုံးက...

“ခင်ဗျားတို့ မီးပန်းလွှတ်ပြီး မြင်းသည်တော်တွေကို စစ်ကူ
ပြန်ခေါ်ပေမယ့် သူတို့ ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သံစူးရှင်က ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်လေ၏။

ကျူးစွေလုံးက...

“ရှိလုချမ်းသာဆိုရင် မင်းလို ညစ်ညမ်းတဲ့ စကားပြောမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ပြဿနာကို ပြန်လည်အောင် ဆွေးနွေးမှာပဲ”

သံစူးရှင်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးသည် အေးစက်လျက် ရှိ၏။

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အခုလို ကျုပ်က စကားပြောနေတာ ခင်ဗျားကို ကြောက်
လို့ ပြောနေတာလို့ ထင်နေသလား”

သံစူးရှင်က မဲ့ပြီးပြီးကာ...

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လာမသတ်သေး
တာလဲ”

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလျက်...

“ကျုပ် မသတ်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားက သေသူ ဖြစ်နေပြီ”

သံစူးရှင်က အငေါ့ထူးသော လေသံဖြင့်...

“ဟုတ်လား”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားထွက်ပြေးဖို့

လမ်းတစ်သွယ်ပဲ ရှိနေလို့”

သံစူးရှင်က မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ ရယ်မောရင်း...

“ဒါဆိုလဲ ထွက်ပြေးဖို့ နည်းလမ်းကို ပြောစမ်းပါဦး”

ကျူးစွေလုံးက...

“ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းဦးတဲ့နည်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သံစူးရှင်က ဘာမျှ ပြန်လည်မပြောတော့ဘဲ အတန်ကြာ

အောင် ငြိမ်သက်နေ၏။

ပြီးမှ...

သူသည် တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

သံစူးရှင်သည် ရယ်မောသံကို ရှိလှချွမ်း ကြားလိုက်ရ၏။

သံစူးရှင်၏ရယ်မောသံကြောင့် ရှိလှချွမ်းသည် လုံးဝရယ်

မောနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

သူ၏မျက်နှာသည် အလွန်တည်ငြိမ်နေ၏။

သူသည် ကျောက်စိမ်းဂေဟာ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း
လျှောက်နေ၏။

ပြောင်မှထင်းသည် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်နေသော ရှိလှချွမ်းကို ကြည့်နေ၏။

ရှိလှချွမ်း၏လူယုအမျိုးသည် အခန်း၏လေးဘက်လေးတန်
၌ နေရာယူထား၏။

အဆောင်ထဲ၌ ရှိလှချွမ်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ
သော ခြေသံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ရှိလှချွမ်းသည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ပြောင်
မှထင်းကို လှမ်းကြည့်ပြန်၏။

ပြီးမှ...

ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းကာ လမ်းလျှောက်ပြန်၏။

အတန်ကြာမှ...

သူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“အင်း သံစူးရှင်ဟာ ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူမှန်း ကျုပ် အခုမှ
သိရတော့တယ်”

ဟု စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူသည် မည်သူ့ကိုမှ ကြည့်ပြောခြင်း မဟုတ်သော်လည်း
ပြောင်မုထင်းကို လှမ်း၍ ပြောသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ပြောင်မုထင်းက...

“သူ့ရဲ့ရယ်မောသံကတော့ သူဟာ ကျူးစွေလုံးကို မနိုင်တဲ့
တိုင်အောင် အသာစီးရနေတဲ့ အသံပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိလုချမ်းက ပြောင်မုထင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်
၏။

“ဒီမှာ သံစူးရှင် ဘာလို့ ရယ်တာလဲ၊ မင်းသိလား”

ပြောင်မုထင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“သူ အခု ရှိနေတဲ့ နေရာဟာ သံစူးလုံးအစွမ်းပြနိုင်တဲ့ နေရာ
မျိုး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျူးစွေလုံးကို
နိုင်မယ်လို့ သူတွက်ထားပုံရတယ်”

ရှိလုချမ်းက...

“ကျူးစွေလုံးက ဒါကို သတိမထားဘူးလို့ မင်းထင်လား”

ပြောင်မုထင်းက...

“ကျူးစွေလုံးဟာ လျှော့တွက်ရမယ့် လူစား မဟုတ်ပါဘူး၊
ဒါကြောင့် သူ့မှာ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်တော့ ရှိပါလိမ့်မယ်”

ရှိလုချမ်းသည် ပြောင်မုထင်း၏စကားကို သဘောကျဟန်
ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

တယ်၊ သူ မပိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ လုပ်မယ့်လူစား မဟုတ်
ဘူး”

ပြောင်မုထင်းက...

“ဆယ့်ငါးရက်ပြည့်နေ့က ကျုပ် သူ့ကိုတွေ့တော့ စိတ်
ဓာတ်ကျလွယ်တဲ့ လူစားလို့ ထင်မှတ်ခဲ့မိတယ်၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ခြိမ်း
ခြောက်နိုင်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်”

ရှိလုချမ်းက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်တို့က သူ့ကို တာလိကျားသုံးဖော်နဲ့
ပူးပေါင်းပြီး ခြိမ်းခြောက်ပြခဲ့တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍...

“အဲဒီလို လျှော့တွက်မိခဲ့တာကိုက ကျုပ်တို့ရဲ့အမှားပဲ”

ရှိလုချမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“သံစူးရှင်ဟာ အခုထက်ထိ အခြေအနေ အမှန်ကို မသိတာ
အတော်အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်”

ပြောင်မုထင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ သူဟာ တတိယတန်းစားထဲက
မတက်တာပေါ့”

ရှိလုချမ်းက ပြုံးလျက်...

“မင်းစကားအရဆိုရင် သံစူးရှင်ဟာ နေရာယူတာ ကောင်း
ရှိကလွဲ၍ ကျူးစွေလုံးကို မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောင်မုထင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်လိုက်ပြီး...

“သံစူးရှင်အတွက် အလွန်ကံကောင်းမှ အသက်ရှင်လျက် ထွက်ပြေးနိုင်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိလုချမ်းက...

“မင်းက ကျူးစွေလုံးရဲ့ သိုင်းပညာကို တွေ့ဖူးလို့လား”

ပြောင်မုထင်းက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“မတွေ့ဖူးဘူး”

ရှိလုချမ်းက...

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ သံစူးရှင် ရှုံးနိမ့်တယ်လို့ ပြောနိုင်ရတာလဲ”

ပြောင်မုထင်းက...

“သိုင်းလောကမှာ ကျူးစွေလုံးကို တံခွန်လက်ဝါးလို့ နာမည်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောင်မုထင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

ရှိလုချမ်းက...

“သံစူးရှင်က သိုင်းလောကမှ သံစူးလုံးလို့ နာမည် ရှိတာပဲ မဟုတ်လား”

ပြောင်မုထင်းက...

“သူက နာမည်ပဲရှိတာ ဦးနှောက် မရှိဘူး”

ရှိလုချမ်းက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

“အင်း သူ့ရဲ့သံစူးလုံး ဘယ်နှစ်ခုကို ပစ်လွှတ်နိုင်မယ် ထင်သလဲ”

ပြောင်မုထင်းက ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ရင်း...

“အနည်းဆုံး ထက်ဝက်လောက်တော့ ပစ်ဖို့ အချိန်ရပါလိမ့်မယ်”

ရှိလုချမ်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မင်းမှားနေပြီ၊ သံစူးရှင်ဟာ သူ့ရဲ့သံစူးလုံး အကုန်လုံး ပစ်လွှတ်နိုင်လိမ့်မယ်”

ပြောင်မုထင်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း...

“ကျူးစွေလုံးက ဒီလောက် အခွင့်အရေးပေးပါ့မလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက ဆက်လက်၍...

“သံစူးရှင်က ဒီလို လူစားလား”

ရှိလုချမ်းက...

“မပေးလဲ ပေးရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခေါင်းပေါ်မှာ သစ်သီးတင်ပြီး ဓားနဲ့ထိအောင် ပေါက်နိုင်ဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့လူဟာ သူ့ရဲ့ပစ်မှတ်ကို လွဲချော်အောင် ပစ်ပေါက်နိုင်ပါ့မလား”

ရှိလုချမ်းက ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“သံစူးရှင်ဟာ တဒဂ်အတွင်းမှာ သူ့ရဲ့သံစူးလုံး (၁၈)ခုကို ပစ်လွှတ်နိုင်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာပဲ”

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ...

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်မူတ်ထုတ်ရင်း...

“အင်း သံစူးရှင်ဟာ သူ့ရဲ့(၁၉)ခုမြောက် သံစူးလုံးကို ပစ်
လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ”

ဟု ဆက်လက်၍ ပြောလိုက်၏။

ရှိလူချမ်း၏စကားကြောင့် ပြောင်မုထင်းသည် အံ့ဩဟန်
ဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“(၁၉)ခုမြောက် သံစူးလုံး ဟုတ်လား”

ဟု အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်မိလေတော့၏။

(၁၉)ခုမြောက် သံစူးလုံး...

သံစူးရှင်သည် သံစူးလုံး(၁၈)ခုကို မျက်စိတမှိတ်လျှပ်တ
ပြက်အတွင်း ပစ်လွှတ်၍ တစ်ဘက်ရန်သူကို အနိုင်ယူလေ့ ရှိ၏။သူသည် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ (၁၉)ခုမြောက်
သံစူးလုံးကို ထုတ်သုံးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏(၁၈)ခုမြောက် သံစူးလုံးများကို ရှောင်တိမ်းနိုင်သော်
လည်း (၁၉)ခုမြောက် သံစူးလုံးကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။

မျက်နှာပုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

သို့ဖြစ်၍...

ထို(၁၉)ခုမြောက် သံစူးလုံးကို ကျူးစွေလုံးသည် ရှောင်
တိမ်းနိုင်ပါမည်လော။သံစူးလုံးသည် ရယ်မောခြင်းကို ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်
၏။

ကျူးစွေလုံးသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အလွန်ဆုံး ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်သာ ဝေးကွာ၏။

သံစူးရှင်သည် ထိုအကွာအဝေးကို ချိန်ဆထားဟန်ဖြင့်
နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်၏။

ကျူးစွေလုံးသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ပြန်၏။

သံစူးရှင်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းဆုတ်ပြန်၏။

ကျူးစွေလုံးက ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းထပ်၍ ထိုးပြန်၏။

ယခုတစ်ကြိမ် သံစူးရှင်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်
ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းစာမျှ
ခြေဖဝါးထပ်၍ ရွေ့လျားလိုက်ပြီး လက်ကို ဝေ့ယမ်းလိုက်၏။

သံစူးလုံးသည် ကျူးစွေလုံးထံသို့ ပစ်လွှင့်လာ၏။

ထိုသံစူးလုံးကို ကျူးစွေလုံး ဖမ်းလိုက်ချိန်၌ သံစူးရှင်၏သံစူး
လုံးတစ်ခုသည် ကျူးစွေလုံးထံသို့ ထပ်မံရောက်ရှိလာ၏။

တိုတောင်းသော အချိန်ကာလလေးအတွင်း သံစူးရှင်သည် သံစူးလုံး(၁၈)ခုကို ကျူးစွေလုံးထဲသို့ ပစ်လွှတ်ပြီး ဖြစ်၏။

သူ၏သံစူးလုံးများသည် ကျူးစွေလုံး၏ အဓိက နေရာများသို့ ဦးတည်ပစ်လွှင့်လာ၏။

သို့သော်...

ထိုသံစူးလုံး(၁၈)ခုအား ကျူးစွေလုံး၏လက်နှစ်ဖက်က ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့၏။

သံစူးရှင်၏နောက်ဆုံး သံစူးလုံး ဖြစ်သော ဆယ့်ကိုးခု မြောက် သံစူးလုံးသည် ရုတ်တရက် ကျူးစွေလုံးထဲသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မျှော်လင့်မထားသောကြောင့် ကျူးစွေလုံးသည် ထိုသံစူးလုံးကို ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

သံစူးရှင်၏ဆယ့်ကိုးခုမြောက် သံစူးလုံးသည် ကျူးစွေလုံး၏ ယာဘက်ပရံးကို ပွတ်သိ၍ စကြိုတိုင်၌ စိုက်ဝင်သွားလေ၏။

သံစူးရှင်၏လျှို့ဝှက်သော ဤဆယ့်ကိုးခုမြောက် သံစူးလုံးကို ကျူးစွေလုံးသည် ပထမဆုံး ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်လာတော့၏။

သံစူးရှင်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျူးစွေလုံးကို အံ့ဩစွာ ကစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏ဆယ့်ကိုးခုမြောက် သံစူးလုံးကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သော လူကို မမြင်ဖူးသဖြင့် အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက်...

သူသည် စကြိုလက်ရမ်းကို ကျော်၍ ရေကန်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးသည် စကြိုတိုင်၌ စိုက်ဝင်နေသော သံစူးရှင်၏ ဆယ့်ကိုးခုမြောက် သံစူးလုံးကို ဆွဲနှုတ်၍ ရေကန်ထဲသို့ ခုန်ချသွားသော သံစူးရှင်ထံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ သံစူးရှင် ရေကန်ထဲသို့ မရောက်မီပင် ကျူးစွေလုံး ပစ်လိုက်သော သံစူးလုံးသည် သံစူးရှင်၏ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့၏။

“ဗွမ်း”

ဟူသော ရေပြွန်သံနှင့်အတူ သံစူးရှင်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားပြီး ကိုနေရာ၌ ရေ၏အရောင်သည် အနီရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။

ထိုစဉ်...

ရုတ်တရက် ရှိလူချွမ်း၏လူများ ရောက်ရှိလာပြီး ကျူးစွေလုံးအား တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားကြ၏။

ထိုလူများက သူ့အား မတိုက်ခိုက်နိုင်မီ ကျူးစွေလုံးက သူတို့အား သုတ်သင်နိုင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျူးစွေလုံး၏လူများလည်း ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။

စကြိုမြောက်ခုကို လွန်သော် ကျူးစွေလုံးတို့သည် ကျောက်စိမ်းကန်အဆောင်သို့ ကူးသော တံတားကို ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုတံတားပေါ်တွင် ရှိလူချမ်း၏လူများက နေရာယူထားကြ၏။

ကျူးစွေလုံးသည် မိမိ၏လူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ ကျူးစွေလုံး၏လူများသည် တံတားပေါ်သို့ ပြေးတက်၍ ရှိလူချမ်း၏လူများကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

အနီးကပ်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်နေစဉ် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုဖြစ်ရပ်သည် အခြားမဟုတ်ပါ။

ကျောက်စိမ်းကန် အဆောင်သို့ ကူးသော တံတားသည် ရုတ်တရက် ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍...

ကျောက်စိမ်းကန်အဆောင်သည် ရေကန်၏အလယ်၌ ထီးတည်း ကျန်ရှိနေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှိလူချမ်းသည် ကျောက်စိမ်းကန်အဆောင်၏ အပေါ်ထပ် ဂေဟာဆောင်၌ ရပ်နေ၏။

သူသည် မိမိ၏လူများ အရေးနိမ့်နေသည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက်...

သူသည် မိမိ၏လူယုံတစ်ဦးအား တံတားကို နှစ်မြှုပ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျောက်စိမ်းကန်အဆောင်သို့ ဆက်သွယ်သော တံတား မရှိသဖြင့် ကျူးစွေလုံး၏လူများသည် ရှေ့မတိုးသာဘဲ ရပ်နေ၏။

ကျူးစွေလုံးကိုယ်တိုင် ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ ရပ်တန့်လျက် ရေလယ်၌ ထီးတည်းရှိနေသော ကျောက်စိမ်းကန်အဆောင်ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများသည် ကျောက်စိမ်းကန်အဆောင် အပေါ်ထပ်မှ ရှိလူချမ်း၏မျက်လုံးများနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့၏။

ထို့နောက်...

ကျူးစွေလုံးနှင့် ရှိလူချမ်းတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးပြလိုက်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီးမှ ကျူးစွေလုံးက စတင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေကြီးရှိလူချမ်း၊ ကျုပ်တို့မတွေ့ကြတာ အတော်ကြာပြီနော်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏လေသံသည် တည်ငြိမ်အေးဆေး၍ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်သကဲ့သို့ ရှိ၏။

ရှိလူချမ်းကလည်း မိမိ၏လက်နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်...

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မိတ်ဆွေကြီး ကျူးစွေလုံး၊ အချိန်မတော် ရောက်လာတာကို မသိတဲ့အတွက် မကြိုဆိုမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်လေသည်။

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလျက်...

“ရောက်လာမှတော့ အေးအေးဆေးဆေး စကားစမြည် ပြောရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်လာတဲ့အကြောင်း မသိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏

ရှိလုချမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရောက်လာမှတော့ အေးအေးဆေးဆေး စကားစမြည် ပြောရတာပေါ့”

ဟု ပြော၏။

ကျူးစွေလုံးက ရယ်မောကာ...

“အင်း ကျုပ်ကလဲ မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားစမြည် ပြောချင်လို့ အခုလို အလစ်ဝင်လာရတာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ရှိလုချမ်းက ပြုံးလျက်...

“လူကြီးလူကောင်း အမည်ခံပြီး ကောက်ကျစ်တဲ့လူပဲ၊ သည်လို အလစ်ဝင်လာတာလောက်တော့ တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး”

ကျူးစွေလုံးက ခေါင်းညှိတ်ရင်း...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုလို အလစ်ဝင်လာခဲ့တာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့ လုပ်ရပ်ထက်စာရင် အများကြီး တော်သေးတာပေါ့”

ရှိလုချမ်းက...

“ကျုပ်က ညစ်ပတ်ရုံညစ်ပတ်တာ၊ သူများလို ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် မရှိဘူး”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလျက်...

“ပုလင်းတူ ဘူးစို့တွေပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် မရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်ဆွဲလွန်းလို့”

ရှိလုချမ်းက...

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လဲ လူကောင်းလို့ မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ဆွဲရတာ ခင်ဗျားလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် မရှိလို့ ပြီးတော့ ဘယ်သူသေသေပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မရှိလို့”

ကျူးစွေလုံးက ရယ်မောကာ...

“အချစ်ရယ် ခစ်ရယ်မှာ မတရားဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကိုယ်က လက်ဦးမှုကို ရယူရမှာပဲ”

ရှိလုချမ်းက ရယ်မောကာ...

“ခင်ဗျားက လက်ဦးမှုကို ရတော့ ငါနိုင်ပြီဆိုပြီး ဘဝင်မမြင့်နဲ့ဦး”

ကျူးစွေလုံးက မျက်ခုံးတစ်ဘက်ကို ပင့်တင်ရင်း...

“ဟောဗျာ၊ အခုထိ ခင်ဗျားက ရှုံးနိမ့်တာကို ဝန်မခံသေးပါလား”

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိလုချမ်းက ပြုံးလျက်...

“ကျုပ် တစ်ချိန်မှာ ပြန်ပြီး ခေါင်းထောင်လာမယ်လို့ ခင်ဗျားမတွေးမိဘူး မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးက ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်ရင်း...

“တံတားမရှိတာနဲ့ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားဆီ မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေသလား”

ရှိလုချမ်းက...

“အနည်းဆုံး အချိန်တော့ လိုမှာပေါ့၊ ဥပမာ ပြောရရင် ခင်ဗျားလူတွေ သစ်တုံးရှာပြီး ဖောင်ဖွဲ့ပြီးတဲ့ အထိပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးက...

“အနည်းဆုံး အချိန်တော့ လိုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း အခု ကျုပ်တို့ စကားပြောနေတဲ့အချိန်ဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်”

ဟု ပြော၏။

ရှိလုချမ်းကလည်း အားကျမခံ ပြန်လည်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ စကားပြောနေတဲ့ အချိန် လောက်ဆိုရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးကာ...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက အကူအညီကို မျှော်လင့်နေတုန်းပဲလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှိလုချမ်းက...

“ရောက်လာရင် ခင်ဗျားဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ကျူးစွေလုံးက ခေါင်းခါယမ်းလျက်...

“ကျုပ်လူတွေက ကောင်းကောင်း တားထားနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိလုချမ်းက သူ၏မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို အသာပင့်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင်...

“အင်း ခင်ဗျားဘက်က ဘယ်လောက် အထိနာမယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးက...

“ခင်ဗျားလဲ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ နလန်ထူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား”

ရှိလုချမ်းက ရုတ်တရက် ရယ်မောကာ...

“အင်း ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းကို ဘာလို့ မစဉ်းစားမိတာလဲ”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလျက်...

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အခု အခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ငြိမ်းချမ်းဖို့ စဉ်းစားစရာလိုလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှိလှချမ်းက...

“အခု အခြေအနေမှာ တစ်ခြားအဖွဲ့အစည်းက ဝင်မလာဘူးလို့ ခင်ဗျား အာမခံနိုင်မလား”

ကျူးစွေလုံးက ရုတ်တရက် နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

ထို့နောက်...

သူသည် တဟားဟား ရယ်မောကာ...

“အင်း ခင်ဗျားဟာ လူတစ်ဖက်သားကို ခြိမ်းခြောက်တတ်သားပဲ”

ရှိလှချမ်းက ပြုံးလျက်...

“ကျုပ် အမှန်ကို ပြောတာပါ။ ကျုပ်ပျက်စီးသလို ခင်ဗျားလဲ ပျက်စီးမှာပဲ”

ဟု ပြော၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း...

ကျူးစွေလုံးက...

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို သည်အတိုင်းထားခဲ့ရင် ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ် မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူက အာမခံမှာလဲ”

ရှိလှချမ်းက...

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကြောက်နေတာကိုးဗျ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိလှချမ်း၏စကားကြောင့် ကျူးစွေလုံးသည် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွား၏။

သို့သော်...

သူသည် ရယ်မောခြင်းဖြင့် မိမိ၏မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသော အမူအရာကို ထိန်းခဲ့၏။

သူသည် ထိုသို့ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“လက်ရှိအနေအထားကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါဦး မိတ်ဆွေကြီးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိမိလူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံး၏လူများသည် သစ်တုံးများကို ဖောင်ဖွဲ့၍ ယာယီတံတားထိုးရန် တာရှုကြ၏။

ရှိလှချမ်းကလည်း မိမိ၏လူများကို အချက်ပြလိုက်ရာ သူ၏လူများသည် ယာယီတံတားပြုလုပ်နေသော ကျူးစွေလုံး၏လူများကို မီးမြှားဖြင့် တရစပ် ပစ်လေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျူးစွေလုံး၏လူများသည် ယာယီတံတား မပြုလုပ်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရှိလှချမ်း၏လူများသည် မီးမြှားများဖြင့် စင်္ကြံအမိုးများကို ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

စင်္ကြံအမိုးများ၌ ယမ်းမှုန့်များကိုလည်း စင်္ကြံ၏အမိုးခိုး

၁၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အတွင်းဘက်များ၌ စနစ်တကျထည့်၍ စီစဉ်ထားသည်။

ထိုစင်္ကြံခေါင်မိုးကို မီးစွဲလောင်ပြီးနောက် စင်္ကြံများသည် ပေါက်ကွဲတောက်လောင်၍ ပျက်စီးစေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ပေါက်ကွဲသည်နှင့် စင်္ကြံအတွင်း၌ ရှိသော ကျူးစွေ လုံးနှင့်တကွ သူ၏လူများသည် မည်သို့မျှ လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်း နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါချေ။

ကျူးစွေလုံးကို ရှိလူချွမ်းက ရှုံးနိုင်ခဲ့ပါက မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ရှိလူချွမ်း ကြိုတင်၍ စဉ်းစားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

ယခုလို လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် ယခုကိစ္စကို လွန်ခဲ့သော အချိန်ပိုင်းက လူယုံ တစ်ချို့ဖြင့် စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု...

စင်္ကြံများ၏အမိုးများကို မီးများစွဲလောင်စေ ပြုနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျူးစွေလုံးတို့၏ ကံကြမ္မာသည် မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

ကြေးစားစားဘုရင် ပြောင်မုထင်းသည် ရှိလူချွမ်းနှင့် ကျူးစွေလုံးတို့ အပြန်အလှန် စကားပြောနေသည်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မရှိချေ။

သူသည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ရပ်လျက် ရှိ၏။

ရှိလူချွမ်းသည် ကျူးစွေလုံးက သူ၏လူများကို အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ပေးနေသည်ကို ကြည့်နေရင်းမှ ပြောင်မုထင်းအား လှည့်ကြည့်ကာ...

“ကျူးစွေလုံး ဘာလုပ်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

ဟု ရုတ်တရက် သူက ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

ပြောင်မုထင်းက တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်...

“သူတို့က ကျုပ်တို့တွေကို မီးနဲ့ ပြန်ရှို့လိမ့်မယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ရှိလူချွမ်းက ပြုံးလျက်...

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်ကလဲ သူတို့ကို မီးနဲ့ ရှို့လိုက်တာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ပြောင်မုထင်းက...

“သူတို့ကို ခင်ဗျားက မီးနဲ့ ရှို့ပေမယ့် သူတို့မှာ ပြေးဖို့ နေရာ

ရှိတယ်”

ရှိလူချွမ်းက ရယ်မောကာ...

“ကျုပ်တို့မှာ ပြေးဖို့လမ်း မရှိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ပြောင်မုထင်းက လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း...

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်မျက်စိက နေ့ချင်းညချင်း ခွဲသွားတယ်၊ ပြေးလမ်းကို မတွေ့တော့ဘူး”

ရှိလုချမ်းက အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ်က အခြံတမ်းတွေ့နေတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲလို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ပြောင်မုထင်းက...

“ဒါတော့ ကျုပ် တယ်သိနိုင်မလဲ”

ရှိလုချမ်းက...

“တစ်နေ့ ကျုပ်အရေးနိမ့်ခဲ့ယင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုပြီး အမြဲတမ်း တွေးနေမိတယ်”

ပြောင်မုထင်း သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်ကတော့ အဲဒါမျိုး တစ်ခါမှ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး”

ရှိလုချမ်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဒီမှာ တိုက်ခိုက်ရေးသမားကောင်းဟာ ကိုယ်ရှုံးတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာကို စိစဉ်မထားရင် ဒီလူဟာ တိုက်ခိုက်ရေး သမားကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်လာနိုင်ဘူး”

“ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အမြဲလေးစားနေမိတာ ပေါ့”

“မင်းသာ ကျုပ်နဲ့ အမြဲပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ကာကွယ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

ပြောင်မုထင်း လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ်တို့ဘက်မှာ လုံးဝမျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး”

ရှိလုချမ်း တစ်ချက်မဲ့လိုက်၏။

“ကျုပ်ပျက်စီးဆုံးရှုံးရသလို ကျူးစွေလုံးလည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဗာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

ရှိလုချမ်းက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးကာ...

“ဝမ်းတချင်းဟာ သူငယ်နှစ်ဦးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျူးစွေလုံးရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို မကြာခင် သိလာလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါ..”

သူက စကားကို ရပ်တန့်ထားလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဝမ်းတချင်းသာ သူ့ဘက် လှည့်သွားရင် ကျူးစွေလုံး ကျိန်းသေဒုက္ခတွေ့သွားမှာပဲ”

ရှိလုချမ်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်က ကျူးစွေလုံးကို ကိုယ်တိုင် ဆုံးမချင်နေတာ”

ပြောင်မုထင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ကျူးစွေလုံး၏လေးသည်တော်များ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မီးမြှားများသည် ကျောက်စိမ်းကန် အဆောင်သို့ ထိမိနေလာ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျောက်စိမ်းကန် အဆောင်လည်း မီးမြှားများ

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စတင်လောင်ကျွမ်းလာပြီ ဖြစ်၏။

စကြိုကိုးခု၏အမိုးများသည်လည်း မီးလောင်ကျွမ်းလျက် ရှိပေသည်။

“ဝုန်း”

ဟူသော ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ စကြိုလမ်းတစ်ခုသည် စတင်ပေါက်ကွဲပြီ ဖြစ်၏။

ကျူးစွေလုံးသည် မီးစွဲလောင်နေသော ကျောက်စိမ်းကန် အဆောင်ကို မမှိတ်မသုန် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ လျှို့ဝှက်သော အပြုံးတစ်ခု ပြုံးလျက် ရှိ၏။

ရှိလှချွမ်းသည် မီးစွဲလောင်နေသော ကျောက်စိမ်းကန် အဆောင်မှ နေ၍ မီးစွဲလောင်နေပြီ ဖြစ်သော စကြိုပေါ်မှ ကျူးစွေ လုံးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ လျှို့ဝှက်သော အပြုံးတစ်ခု ပြုံးလျက် ရှိ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏မျက်လုံးထဲဝယ် မုန်းတီးနာကျည်းမှုများ လည်း ပါဝင်နေ၏။

သူတို့ထဲတွင် မည်ကဲ့သို့သော ပတ်သက်မှုများ ရှိနေသ နည်း။

ခေါင်းမာသော ရှိလှချွမ်းတစ်ယောက် အန္တရာယ်မှ လွတ် မြောက်နိုင်ပါမည်လော။

သံသယ

မိုးသောက်ယံမတိုင်မီ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းသို့ ဝမ်းတချင်းနှင့် ကျူးလေတို့ ရောက်ရှိလာ၏။

လေတိုးသံမှအပ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ယခင်က အမြဲပိတ်ထားသော ခြံဝင်းသည် ပွင့်လျက် ရှိ၏။

ဝမ်းတချင်းသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ကျူးလေ ဆင်း သက်နိုင်ရန် ကူညီလိုက်သည်။

သူတို့ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လျှင် မေ့ဝါးနှင့် ချန်ရှိတို့အား တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝမ်းတချင်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ဟုတ်လား”

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်ရှက...

“အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တစ်ခြံလုံး လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“မင်းရောက်လာကတည်းက အခုလို ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသလား”

ချန်ရှ ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကျုပ်က မင်းနောက် လိုက်သွားတယ် တင်လို့”

“လမ်းမှာတော့ မတွေ့ဘူး”

“အိမ်ဖော်တွေကအစ မတွေ့တာတော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ကျူးစွေလုံးတစ်ယောက် ဘာလုပ်မှန်း မသိဘူး”

နှစ်ယောက်သား တွေပေသွားပြီးမှ ချန်ရှက...

“ကျူးစွေလုံးဟာ ကျုပ်တို့ကို အကူအညီတောင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သူက သွားတိုက်မယ်ဆိုရင်တောင် တိုင်ပင်သင့်တယ်”

ဝမ်းတချင်း သက်ပြင်းချကာ...

“သူဟာ ရှိလူချွမ်းကို တိုက်ခိုက်ဖို့ကလွဲရင် တခြားမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူက ကျုပ်ကို မလိုခွဲတပတ် လုပ်သွားတာပဲ”

ချန်ရှက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်းတချင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“မင်းကြောင့် ဒီအရှုပ်အရှင်းထဲ ကျုပ်ပါလာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျူးလေကို ကျုပ်က ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူက

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

တစ်ထစ်ချ တွက်ထားတာပဲ”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို မတိုင်ပင်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ ဆက်လုပ်ရှားတာပေါ့”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ တကယ်လို့ သူက ကျုပ်တို့ကို တိုင်ပင်လိုက်ရင် သူ့ရဲ့လုပ်ရှားမှုကို ထိခိုက်သွားမှာပေါ့”

ကျူးလေက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုပါတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား”

ချန်ရှက ပြုံးရင်း...

“မင်းအဖေက ပမ်းတချင်း အကြောင်း သိတယ်၊ အခုလို မင်းကို ကယ်ပြီးမှ ရှိလူချွမ်းကို တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ဝမ်းတချင်းက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းတချင်းက...

“မင်းအဖေက ရှိလူချွမ်းတို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံးမလိမ့်မယ်”

ကျူးလေက...

“ရှင်တို့ စကားက ကျွန်မအဖေဟာ လူဆိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ” ချန်ရှက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“အမှန်ပြောရင် အခုလို သူလုပ်မသွားသင့်ဘူး”

ကျူးလေ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ရင်း...

“ဒါပေမယ့် နောက် အခုလို မလုပ်နိုင်အောင် နောင်ကျည်

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အောင်တော့ ဆုံးမသင့်တယ်”

ဝမ်းတချင်းက...

“ဆုံးမသင့်တာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေဟာ
စိစိညက်ညက် ချေမှုန်းမှာမို့ပါ”

ကျူးလေ၏မျက်နှာ ဒေါသရောင်သမ်းသွား၏။

“ကျွန်မအဖေဟာ ဒီလောက် ရက်စက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပြောရင်း ထွက်ခွာသွားသည်။

ချန်ရှနှင့် ဝမ်းတချင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ယင်း ပန်းတွန့်လိုက်မိကြလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

မနက်မိုးလင်းလာသည်နှင့် ကျူးစွေလုံးသည် လူတစ်စုအား
ဦးဆောင်ကာ ဝင်ရောက်လာသည်။

အားလုံးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ် အနံ့
အပြားတွင် သွေးစွန်းနေသော သွေးကွက်များကို တွေ့မြင်ရမည်
ဖြစ်သည်။

ကျူးစွေလုံးသည် ရောက်ရောက်ချင်းချင်းပင် သမီးဖြစ်သူ
အား ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ချန်ရှက သိလိုသည်ကို မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားအိမ်ဖော်တွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“သူတို့တွေဟာ ရှိလူချမ်းရဲ့လူတွေပဲ၊ သူလျှို့တွေ ဖြစ်နေလို့
ဆုံးမလိုက်တယ်”

“ဒါထက် ရှိလူချမ်း အခြေအနေကော”

“ကျောက်စိမ်းကန်ဂေဟာတော့ ပျက်စီးသွားပြီ၊ ရှိလူချမ်း
လွတ်မြောက်သွားပေမယ့် နလန်ထူနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး”

ဝမ်းတချင်းက ကိစ္စအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၍ ကျူးစွေ
လုံး တားသည့်ကြားမှပင် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။

ချန်ရှမှာ ထူးခြားသော အခြေအနေကြောင့် ဝမ်းတချင်း
နောက်မှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စမ်းချောင်းကို ကျော်ပြီး တံတားတစ်ဘက်ထိပ်သို့ ရောက်လျှင် ဝမ်းတချင်းက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

နောက်မှ လိုက်လာသော ချန်ရှကလည်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ဤတံတား၌ တာလိကျားသုံးဖော် သေဆုံးခဲ့ရ၏။

ဝမ်းတချင်းက ချန်ရှအား ပြုံးပြရင်း...

“မင်းက ငါ့ဆီက သိချင်တာတွေ ရှိတယ် ဟုတ်လား”

ချန်ရှ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“မင်းက မြန်းစားကြီး ထွက်လာတာဟာ ကျူးစွေလုံးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မင်းမကြိုက်လို့ မဟုတ်လား”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကျူးစွေလုံးဟာ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ရာကို လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေတယ်လို့ ငါသံသယ ဖြစ်နေတယ်”

“မင်းက စုံစမ်းမလို့လား”

“မင်းကော”

ချန်ရှ သက်ပြင်းချကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျူးစွေလုံးနဲ့ ငါသိကျွမ်းတာ လေးငါးနှစ်လောက် ရှိပြီ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း ငါဟာ သူ့အကြောင်း ဘာမှ မသိသလို ခံစားရတယ်”

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒါနဲ့ မင်း ရှိလှချွမ်းကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

ချန်ရှ၏မျက်နှာ တည်ကြည်သွားသည်။

“သူဟာ အစကတည်းက အဖြူလည်းမကျ အနက်လည်းမကျတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ဦးပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခု ပြဿနာမှာတော့ လူကောင်းလို့တော့ မမြင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူဟာ လူကောင်း မဟုတ်လို့ အကြံရှိလို့ ပြောင်မုထင်းနဲ့ သံစူးရှင်တို့ကို ခေါ်ထားတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ သူ့အကြံဟာ ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျူးစွေလုံးရဲ့ ဈေးကွက်ကို ဝယ်ချင်တာလဲ”

ချန်ရှ တွေဝေသွားပြီးမှ...

“ဒါကတော့ ကျူးစွေလုံးရဲ့ ဈေးကွက်က အကွက်ကျလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဝမ်းတချင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဒါဖြင့် မင်းက ရှိလှချွမ်းကို လူဆိုးလို့ ယူဆထားရင် သူဟာ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ငန်းကို လုပ်တတ်ပါ့မလား”

သူ၏စကားကြောင့် ချန်ရှ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ကျူးစွေလုံးရဲ့ လုပ်ငန်းတွေဟာ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ငန်းတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းက သံသယ ဖြစ်နေတယ်ပေါ့”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါပေါ့၊ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာ လူသိခံနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တွေ ရှိလို့ ရှိလှူခမ်းက ဝယ်ယူချင်နေတာပဲ”

ချန်ရှာ တစ်ချက်ငိုင်းသွားကာ...

“အင်း စဉ်းစားစရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျူးစွေလုံးရဲ့ လုပ်ငန်းတွေဟာ ငါသိသလောက်တော့ ဥပဒေအရ ခွင့်ပြုထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေပဲ”

ဝမ်းတချင်းက...

“ကျူးစွေလုံးကို လျှော့မတွက်နဲ့၊ သူဟာ ဆင်ကြံကြံမယ့် လူစားမျိုးပဲ၊ သူဟာ အစစအရာရာ လျှို့ဝှက်ထားရင်ကော”

ချန်ရှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ သံသယ ဖြစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဝမ်းတချင်းက...

“ပထမ ကျူးစွေလုံးဟာ ဒုက္ခရောက်ပြီး မိတ်ဆွေတွေဆီက အကူအညီတောင်းနေတဲ့ ယုန်သူငယ်အနေနဲ့ သရုပ်ဆောင်တယ်လေ”

ချန်ရှာ သက်ပြင်းချကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့လည်း သူ့ကို သနားပြီး အကူအညီ ပေးမိတာပဲ”

ဝမ်းတချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက သရုပ်ဆောင်ချက် ပိုင်နိုင်တော့ ငါလဲ အဆစ်ပါသွားတာပေါ့”

ချန်ရှာက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှန်တော့ မင်းနဲ့ ကျူးစွေလုံး မသိကျွမ်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ့ကို ယုံကြည်လို့ ကူညီတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်”

ဝမ်းတချင်းက သူ၏ပခုံးအား တစ်ချက်ပုတ်လိုက်၏။

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ သူငယ်ချင်းတွေပဲမဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ အထင် ပြောရရင် မင်းလဲ ကျူးစွေလုံးရဲ့ အကြောင်းကို ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ချန်ရှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ ငါ့ချို့ယွင်းချက်ပဲ၊ သူဟာ သဘောကောင်းပြီး စိတ်ထားကောင်းသူ ဖြစ်တယ်”

“ဒါကြောင့် သူက လျှို့ဝှက်ထားမယ်ဆိုလဲ မင်း မသိနိုင်တာပေါ့”

ချန်ရှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းက ကျူးစွေလုံးအပေါ် ဘယ်လိုသံသယ ဖြစ်လာတာလဲ”

ဝမ်းတချင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“သူဟာ ပထမအချက်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ လူတွေဟာ ဒဏ်ရာရလာပေမယ့် ညည်းညူတာ အော်ဟစ်တာ မရှိဘူး”

ချန်ရှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် အထူးလေ့ကျင့်ထားသလိုပဲ”

၁၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“နောက်ပြီး သူတို့ဟာ လူများသလောက် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မရှိဘူး”

ဝမ်းတချင်းက...

“ဒါပထမအချက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျူးစွေလုံးအပေါ်
သံသယ ဖြစ်ရတဲ့ ဒုတိယအချက်ကတော့ သူဟာ ရှိလူချွမ်းကို ရင်
ဆိုင်နိုင်ဖို့ အင်အားရှိတယ်၊ ဘာကြောင့် ငါတို့ကို အသုံးပြုတာလဲ”
ချန်ရှ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျူးစွေလုံးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေပြီ”

ဝမ်းတချင်း သက်ပြင်းချကာ...

“ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ရှိလူချွမ်းက သိထားမယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျူးစွေလုံးကို အကြပ်ကိုင်ခဲ့တာပဲ”

ချန်ရှ ချက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒါဘာကြောင့်လဲ”

ဝမ်းတချင်း ပြုံးကာ...

“ဒါကို ငါတို့ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရမယ်”

ချန်ရှ တွေဝေသွားသည်။

အတန်ကြာမှ ပြုံးရင်း...

“ကောင်းပြီ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး စုံစမ်းကြတာပေါ့”

တည်ကြည်လေးနက်စွာဖြင့် ပြောလာလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

မင်းသားခေါင်းဆောင်ထားသောဘီလူး

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျူးစွေလုံး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

သူ၏ရှေ့ဝယ် ထန်ကျားရှဲ့ ရှိနေသည်။

ကျူးစွေလုံးက ထန်ကျားရှဲ့အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကွေ့မင်းက ဝမ်းတချင်းတို့နောက် လိုက်သွားပြီ ဟုတ်

လား”

ထန်ကျားရှဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျူးစွေလုံး သက်ပြင်းချကာ...

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဝမ်းတချင်းတို့က ငါ့အပေါ် သံသယဝင်နေမှာ သေချာတယ်”

ထန်ကျားရှဲ့ အေးတိအေးစက် ပြုံးလိုက်သည်။

“အခွင့်အရေးရရင် ကျွန်တော်က သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ချင်ပါသေးတယ်”

“မလိုသေးဘူး၊ မင်းဆန္ဒမစောနဲ့ဦး”

ထန်ကျားရှဲ့က...

“ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

ကျူးစွေလုံး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ရှိလူချွမ်းက ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ မထူးဇာတ်ခင်းပြီး ရန်ရှာလာမှာ စိုးရတယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရရင် ရှင်းပစ်ဖို့ လိုတယ်”

ထန်ကျားရှဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တာဝန်ယူလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုစဉ်...

“ဝှစ်”

လေတိုးသံတစ်ချက်နှင့်အတူ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပစ်လွှင့်လာသည်။

ကျူးစွေလုံးက ရိုက်ချလိုက်၏။

ပစ်လွှင့်လာသော အရာဝတ္ထုသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

ထိုအရာကို မြင်လျှင် ကျူးစွေလုံး မျက်နှာပျက်သွားသည်။
ထိုအရာမှာ ကွေမင်း၏သေမင်းတောင်ဝှေး ဖြစ်နေခြင်း

ကြောင့်ပင်။

ထိုစဉ် ထန်ကျားရှဲ့ အသံထွက်လာသည်။

“ဟောသည်မှာ စာတစ်စောင်”

တောင်ဝှေးနှင့် ကပ်လျက် ချည်နှောင်ထားသော စာတစ်စောင်အား ယူ၍ ပေးလိုက်သည်။

“ကျူးစွေလုံး သိစေရန်...”

ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိခဲ့ရပြီ၊ ထိပ်တိုက်ဖြေရှင်းရန် မြို့ပြင်တောင်ကုန်းသို့ လာခဲ့ပါ
ဝမ်းတချင်း”

“တောက်”

ကျူးစွေလုံးမှာ စာဖတ်ပြီးနောက် ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်၏။

တစ်ဖန် ထန်ကျားရှဲ့အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ပစ္စည်းတွေ နေရာရွှေ့ထားပြီးပြီ၊ မဟုတ်လား”

ထန်ကျားရှဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရွှေ့ပြီးပါပြီ၊ အခုဆို ခြံဝင်းထောင့်ရေကန်ပျက်ထဲ ရောက်နေပါပြီ”

၁၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးစွေလုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ် သဲလွန်စ ရသွားတာလဲ”

ထန်ကျားရှဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ကျူးစွေလုံးက...

“အခြေအနေက ထင်ထားတာထက်တောင် ရှုပ်ထွေးနေပြီ၊
ငါလိုက်သွားမယ်၊ မင်းက ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ ရေနံကို စောင့်
ရှောက်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျူးစွေလုံး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား ဝမ်းတချင်းနှင့် ချန်ရှတို့ပင် ဖြစ်၏။

ချန်ရှက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“တို့တွေ နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတဲ့ ကွေမင်း
ကို ရှင်းပစ်ပြီး ကျူးစွေလုံးကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေ
မယ့် ကျူးစွေလုံးက ယုံကြည်ပါ့မလား”

ဝမ်းတချင်းက မီးကျည်တစ်ခု ထုတ်ပေးကာ...

“အခြေအနေတွေ မကြာခင် ပြီးဆုံးသွားမှာပါ၊ မင်းက ရေ
ကန်ပျက်ဆီးသွားပြီး ထန်ကျားရှဲ့ကို ရင်ဆိုင်ပေတော့၊ အခြေအနေ
မဟန်ရင် ဟောဒီ အချက်ပြ မီးကျည်ပစ်လွှတ်ပေတော့”

“မင်းက ဘယ်သွားမလဲ”

“ငါ ကျူးစွေလုံးနဲ့ တွေ့ရမယ်”

ချန်ရှ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

၂၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြို့ပြင်တောင်ကုန်း...

တောင်ကုန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသော ကျူးစွေလုံးက...

“ဝမ်းတချင်း၊ မင်း ဘယ်မှာလဲ ထွက်လာခဲ့စမ်း”

ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောလိုက်၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ကျုပ်လာပါပြီဗျာ”

ဝမ်းတချင်းသည် တောင်ကုန်းပေါ် လှမ်းတက်လာ၏။

ကျူးစွေလုံးက သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက ကျုပ်ကို ဘာတွေများ မဟုတ်မဟပ် စွပ်စွဲဦးမှာ

လဲ”

ဝမ်းတချင်း ရယ်မောကာ...

“သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်၊ ခင်ဗျား ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်နေဦးမှာ

လား”

ထိုစကားကြောင့် ကျူးစွေလုံး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

“မင်း...မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ဝမ်းတချင်းက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားလုပ်ငန်းတွေကို လူလွှတ်ပြီး လျှပ်တပြက် စုံစမ်းခိုင်းခဲ့တယ်၊ ဟောဒါလေးကို တွေ့ရင် ခင်ဗျားသဘောပေါက်သွားမှာပါ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၁

ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပစ်ပေးလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံး ဖမ်းယူကာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွား၏။

သူ၏လက်ထဲ၌ ငွေဒင်္ဂါးပြားတစ်ခု ရှိနေ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ကောက်ကျင်းနယ်စား တံဆိပ် ရိုက်နှက်

ထားသော ဘဏ္ဍာငွေဒင်္ဂါးပြားပင် ဖြစ်သည်။

“ဒါ...ဒါ..”

“ခင်ဗျားငြင်းချင်သေးလား၊ ရှိလူချမ်းက ခင်ဗျားလုပ်ငန်း

တွေကို လိုချင်တာ ဘဏ္ဍာငွေတွေ ဝှက်ထားတာ သိလို့ပဲ”

ကျူးစွေလုံးက အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ...

“မင်းက သူ့ရဲ့စကားကို ယုံသလား”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ယုံတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ညတစ္ဆေဟာ သူ

ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဝန်ခံထားလို့ပဲ”

ကျူးစွေလုံး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီးမှ...

“လက်စသတ်တော့ ညတစ္ဆေဟာ သူဖြစ်နေတာကိုး”

“ခင်ဗျားတောင် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် ဖြစ်ခဲ့သေးတာ၊ သူက

ညတစ္ဆေ ဖြစ်နေတာ မထူးဆန်းပါဘူး”

ကျူးစွေလုံးက ဝမ်းတချင်းအား ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ရင်း...

“မင်းက ဒီကိစ္စကို သူများတွေထက် ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်

စားနေတာလဲ”

၂၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပမ်းတချင်းက ရယ်မောကာ...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျုပ်ဆရာက တာဝန်ပေးခဲ့လို့ပေါ့”

“မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ”

“စန့်ကွမ်းချီပါ”

ကျူးစွေလုံး ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘာ ဓားဘုရင်စန့်ကွမ်းချီဟာ မင်းရဲ့ဆရာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ကျူးစွေလုံး၏ခြေလက်များ အေးစက်သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

“ယား”

ကျူးစွေလုံးက ရုတ်တရက် ညာသံပေးကာ ဝမ်းတချင်း အား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ဓားဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက် ၏။

သူသည် ဓားဘုရင်စန့်ကွမ်းချီထံမှ ပညာကုန် ရရှိထားသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော်လာလျှင် ကျူးစွေလုံး အရေးနိမ့် လာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းပြေးလာသည်။

တောင်ကုန်းအောက်ခြေ အရောက်၌ ချုံကွယ်တစ်ခုမှ ဓား တစ်လက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ၏ရင်ဝအား စိုက်ဝင်သွားသည်။

“အား”

ကျူးစွေလုံး လဲကျသွားကာ ချုံဖုတ်ဆီ မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ချုံဖုတ်ထဲမှ ရှိလူချွမ်း ထွက်လာသည်ကို အံ့သြစွာ ဖြင့် တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

၂၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှိလူချမ်း၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာဖြင့် လဲကျနေသော ကျူးစွေလုံးကို

ကြည့်၍...

“သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်၊ ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ကျူးစွေလုံး ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“မင်း...မင်းက ဝမ်းတချင်းကို သတင်းပေးလိုက်တာကိုး”

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းတချင်း ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

ရှိလူချမ်း သက်ပြင်းချကာ...

“ကျူးစွေလုံး၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ ဟန်ဆောင်ကောင်း

ပြီး ကျုပ်ထက်တောင် ကောက်ကျစ်သေးတယ်၊ ကျုပ်နာမည်ကို

အသုံးပြုပြီး အပြစ်ပုံချတယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ဘဏ္ဍာငွေတွေကို

လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းတွေမှာ ဘဏ္ဍာငွေတွေ

ဝှက်ထားတာကို ကျုပ်လွှတ်ထားတဲ့ သူလျှို့တွေက တဆင့် သိခဲ့ရ

တယ်၊ ဒီငွေတွေ အသုံးပြုပြီး ခင်ဗျားဟာ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ မန်

ချူးတွေဆီက ဝယ်မယ်၊ ပြီးယင် အဖျက်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်တော့မယ်

မဟုတ်လား”

ကျူးစွေလုံး အံ့ကြိတ်ကာ...

“မင်းက သူလျှို့တွေကတဆင့် သိသွားပြီး ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေး

လာတာ မဟုတ်လား”

ရှိလူချမ်း ခေါင်းညိတ်၍...

“ထန်ယဲ့ဟာ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်အဖြစ် ကိုယ်စားအသေခံ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

သွားတာ မဟုတ်လား၊ ထန်ယဲ့က ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့သားကို စောင့်
ရှောက်စေချင်လို့ စတေးခဲ့တာပဲ၊ သူ့သားဟာ မင်းရဲ့တပည့် ထန်
ကျားရဲ့ပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ထန်ယဲ့ဟာ ငါနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖူးသူမို့ သူ့အကြောင်း သိထားတာ
မဆန်းဘူး၊ ဘဏ္ဍာငွေ လုယက်ခံရတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ပွားတုန်း ကျူးစွေလုံး
ပါဝင်ပတ်သက်လာတာကို စန့်ကွမ်းချီ သတိမထားမိပေမယ့် ကျုပ်
က သတိထားမိလို့ မင်းကို အချိန်တိုင်း စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့”

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ပြောရင်း ခုန်ထကာ တံခွန်လက်ဝါးသိုင်းဖြင့် ရိုက်ချလာ
သည်။

အမှတ်တမဲ့မို့ ရှိလူချမ်း ရင်ထိတ်ကာ ချုံ့ပုတ်တစ်ခုအတွင်း
ခုန်ဆုတ်ကာ လက်ထဲမှ ဓားအား ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ချုံ့ပုတ်ထဲ ပုန်းအောင်းနေသော ပြောင်မုထင်းက
ကျူးစွေလုံး ထင်မှတ်၍ ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်တော့သည်။

၂၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အဖြစ်အပျက်မှာ အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပွားလာသည်။
ရှိလူချမ်းမှာ ပြောင်မုထင်း၏ဓားချက်ကြောင့် လဲကျသွား
သလို ငေးကြောင်သွားသော ကျူးစွေလုံးမှာ ပစ်လွှင့်လာသောဓား
ထိမှန်သွားသည်။

“အား”

ကျူးစွေလုံး စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသေဆုံးသွား၏။
ပြောင်မုထင်းမှာ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့်
ကြက်သေသေနေမိသည်။

သတိဝင်လာသော ဝမ်းတချင်းက တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးလိုက်
၏။

မကြာမီ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားသောကြောင့် အာ
ဏာသားများ ရောက်ရှိလာသည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထားသော ရှိလူ
ချမ်းနှင့် ကြေးစားပြောင်မုထင်းတို့အား အာဏာသားများ လက်ထဲ
အပ်ကာ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းသို့ ပြန်လည်ပြေးလာခဲ့သည်။

လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် ကောင်းကင်ပေါ်၌ မီးကျည်တစ်ခု
ပေါက်ကွဲသွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

သူက ချန်ရှအတွက် စိတ်ပူသွားပြီး တဟုန်ထိုးပင် ပြေးလွှား
လာခဲ့လေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

ချန်ရှသည် ထန်ကျားရဲ့နှင့် သူ့သေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်နေ၏။
ထန်ကျားရဲ့၏သိုင်းပညာမှာ သူ့ထက်သာကြောင်း မကြာ
မီ သိရှိလာ၏။

ထန်ကျားရဲ့အား မဟန့်တားနိုင်မှာ စိုးရိမ်၍ ဝမ်းတချင်း
ပေးခဲ့သော မီးကျည်အား ပစ်ဖောက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျူးစွေလုံး၏လူများသည် ဘဏ္ဍာငွေများ
အား သယ်ယူရန် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တင်ဆောင်နေကြပြီး ဖြစ်၏။

ယင်းခဏမှာပင် သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌
ပုန်းအောင်းနေကြသော အာဏာသားများသည် ခြံဝင်းအတွင်းသို့
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာကြသည်။

ချန်ရှသည် ထန်ကျားရဲ့၏ဓားချက်အား မရှောင်တိမ်းဘဲ
ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လဲကျသွားချိန်ဝယ်
ဝမ်းတချင်း ရောက်ရှိလာတော့သည်။

သို့သော် ချန်ရှ၏အသက်အား မမီတော့ပါချေ။

ချန်ရှသည် ရန်သူအား ဟန့်တားရင်း အသက်စွန့်သွားခဲ့ချေ
ပြီ။

၂၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာအောင် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသော
ကောက်ကျင်းနယ်စား၏ အခွန်ဘဏ္ဍာငွေများ ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်
သည်။

ရှိလုချမ်းနှင့် ကျူးစွေလုံးတို့၏ ဇစ်မြစ်များအား ဖော်ထုတ်
နိုင်ခဲ့သည်။

ရှိလုချမ်းနှင့် ပြောင်မုထင်းတို့အား နန်းတွင်းမှ အရေးယူ
အပြစ်ပေးခဲ့၏။

ဝမ်းတချင်းသည် ဆရာဖြစ်သူ မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ပြု
လုပ်နိုင်ကာ ညတစ္ဆေနှင့် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်အား ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့၏။

တစ်ဘက်တွင်လည်း သူငယ်ချင်း ချန်ရှအား ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
သည်။

သူသည် သိုင်းလောကထဲ၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေသမျှ
ကာလပတ်လုံးသာမက သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ချန်ရှအား မေ့နိုင်
တော့မည် မဟုတ်ပါချေတကား။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
COM